

தி.வா. ஜெ.நந்தாதி

யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலனசபைப்பிரசுரம்—44.

8059

உ

கல்வளை அந்தாதி



1934,

2,000]

[விலை சதம் 50.

கல்வளை யந்தாதி,

நல்லூர்: சின்னத்தம்பிப் புலவர்

இயற்றியது.

இஃது

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூர்த் தமிழ்ப்போதகர்

“இந்து சாதன” பத்திராசிரியருமாகிய

ம. வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை

எழுதிய

பதவுரை, கருத்துரை, விசேஷம், ன்ரை,

தூலாரியர் வரலாறு

* என்னுமிவைகளுடன்

யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையாரால்

தமிழ்

சைவப்பிரகாச யந்திரசாலையில்

அச்சிடப்பெற்றது.

பவஞ்ஞ வைகாசி.

1934.

நூன் முகம்.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் சின்னத்தம்பிப்புலவர் இயற்றிய இக்கல்வளை யந்தாதி சொன்னயம் பொருணயம் வாய்ந்துள்ளதென அறிஞர் எவராலும் பாராட்டப்படுவது. இதன் அருமை நோக்கி யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பர்ஷாபிவிருத்திச் சங்கம் தாம் நடாத்தும் பாலபண்டித பரீக்ஷைக்கு இதனை ஒரு பாடமாக விதித்துள்ளது. இவ் வந்தாதிக்கு இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியராக விளங்கிய வல்லை: ச. வைத்தியலிங்கபிள்ளை செய்த பதவுரை ஒன்று உளது. அதுவே பழைய உரையென வழங்குவது. அவ் வுரை திட்ப துட்பம் வாய்ந்ததேனும், தமிழ்க்கல்வி அருகி வரும் இக்காலத்து மாணக்கர்கட்கு உபாத்தியாயர் உதவி யின்றிப் பயின்று கொள்வதற்கு அமைந்ததன்றாதலின், யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையாரின் கேள்விப்படி இவ்வந்தாதிக்கு, அந்தப் பழைய உரையைத் தழுவி, அற்ப கல்வியறிவுடையவர்களும் இலகுவில் விளங்கத் தக்கதாக ஒரு விரிவான உரையை எழுதியுள்ளோம். நிரம்பாக்கல்வி யுடைய எம்போல்வார்க்கு இவ்வரிய நூலுக்கு உரை எழு துத் துணிவு போதாதாயினும், அக்கல்வளைப் பெருமானு டைய திருவடிகளைச் சிந்தித்தவுண்ணமே இத்தொண் டைச் செய்தோமாதலின் இப்புத்துரை நாம் கருதியவாறு பயன்படுமென்பது எமது நம்பிக்கை. இவ்வுரையை எழு தும்போது எமக்குத் துணைபுரிந்த நண்பர்களாகிய வித்து வான் ஸ்ரீ ந. சுப்பையாபிள்ளை, பண்டிதர் ஸ்ரீ சி. கண பதிப்பிள்ளை என்னுமிருவரிடத்தும் நன்றிபாராட்டுகின் றோம். இவ்வுரையின்கண் யாதும் திருத்தற்பாலன வுள வேல் அறிஞர் அதனை எமக்குத் தெரிவிப்பின் அடுத்த பதிப்பில் நன்றியறிதலோடு திருத்திவைப்போம். நமது யாழ்ப்பாணத்து விளங்கிய சிறந்த புலவரால் இந்நூல் இயற்றப்பெற்ற காரணம்பற்றித் தமிழகத்தா ரனைவரும் இதனை அபிமானித்து ஆதரிப்பரென்பது எமது எண்ணம்.

வண்ணார்பண்ணை

இந்துசாதலையம், ௨

23—5—34.

ம. ~~சு. ௨~~ திருஞானசம்பந்தன்.

நூலாசிரியர் வரலாறு.

இக் கல்வனையந்தாதியை இயற்றிய வரகவியாகிய சின்னத்தம்பிப் புலவர் இஹைக்கு இருநூறு வருடங்கட்கு முன்னர், ஒல்லாந்தர் இக் நாட்டை ஆண்ட காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் வாழ்ந்த வில்லவராய முதலியா ரென்னும் பிரபுவின் புதல்வராவர். வில்லவராயமுதலியார் உயர்குடிப்பிறப்பு, கல்வியொழுக்கம், செல்வம், செல்வாக்கு, அதிகாரம் முதலிய சுருணங்கனோடும் நற்செயல்களோடும் கூடியவர். இம்முதலியாருடைய கல்வித் திறமையையும் நற்குண நற்செய்கை செல்வம் செல்வாக்கு என்னும் இவைகளையும் அறிந்த ஒல்லாந்த அரசினர் தேசவழமையை எழுதுவதற்கு அக்காலத்து விளங்கிய அறிஞர் பன்னிருவரை, ஒரு சபையாக்கக்கூட்டி அச்சபைக்கு வில்லவராய முதலியாரையே தலைவராக நியமனஞ் செய்தனர். இச்சபையார் எழுதிய தேசவழமையே இப்பொழுதும் கையாளப்பட்டு வருவதாகும். அநுரம்பலமுதலியார், சந்திரசேகரமானாமுதலியார், மனப்புலி முதலியார், வன்னியராயமுதலியார். சயம்புராதமுதலியார், சேனாதிராசமுதலியார் இராசரத்தின முதலியார் முதலிய பிரபுக்கள் மமது வில்லவராய முதலியாரின் தலைமையில் அச்சபையிலிருந்து தேசவழமையை எழுதியுள்ளார்கள்.

1707-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல்மீ 5-க் தேதி இவர்கள் தேசவழமையை எழுதி முடித்தவுடன், ஒல்லாந்த தலைவருக்கு எழுதிய கடிதம் தேசவழமைப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றது.

இப்படியான அறிவிற் சிறந்த வில்லவராயமுதலியாருடைய புத்திரராகிய இவர் சிறுபராயத்திற் கல்வி கற்றலை அலட்சியஞ் செய்து விளையாட்டிலேயே தம் சிந்தை செல்லப்பெற்றிருந்தா ரென்றும், இங்ஙனம் மாடுமேய்க்குஞ் சிறுவருடன் கலந்து தெருவில் விளையாடிக்கொண்டு நிற்குஞ் சமையத்தில், இவரது தந்தையாராகிய முதலியாரைக் காணும்படி இந்தியாவிலிருந்து இங்கே வந்த தமிழ்ப்புலவரொருவர், "முதலியாருடைய வீடு எவ்

விடத்தோ” என்று இவரைக் கேட்க, அப்பொழுது ஏழுவய
சுப் பாயமுடையவராகிய இவர் வசனத்தில் அப்புலவருக்கு
விடைசொல்லாமல்,

“பொன்பூச் சோரியும் பொலந்தசேழந் தாதிழைக்கும்
நன்பூ தலந்தோர்க்கு நன்விழலாம்—மீன்பிரபை
வீசுபுகழ் நல்லுரான் வில்லவா யன்களக
வாசலிடைக் கொன்றை மாய்.

எனவிடைந்துத்தனரென்றுஞ்சொல்வர். அதன்பின் பே இவர் வர
கனியென்பது உலகோர்க்குப் புலனாகிற்று. இவர் வரகவி யென்ப
தற்கு ஆதாரமாக இன்னும் பல ஐதிகங்கள் உண்டு. அவற்
றுள் ஒன்றை மாத்திரம் இங்கே எடுத்துக் காட்டுகின்றேம். இப்
புலவர் பால்யத்திற் கல்வி கல்லாது விளையாட்டிலேயே மனஞ்
செல்வாராய்த் திரிவதைக் கண்ட தகப்பனார் பலமுறை புத்தி
புகட்டியும் கடிந்தும் தண்டிந்தும் இவரைத் திருத்த முயன்று
இயலாமை கண்டு தம்வீட்டைவிட்டு அகற்றிவிட்டனர். தந்தை
யார் இவ்வண்ணஞ் செய்தாரேனும், “பொல்லாத சேயெனில் தாய்
தள்ள நீதியோ, புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ” என்றவாரும் இவர்
தாயார் தம்பிள்ளையை முதலியார் இல்லாத சமையம்பார்த்து வீட்
டிற்குவந்து உண்டுவிட்டுப் போகும்படி இரகசியமாக ஒழுங்குசெய்
திருந்தார். இப்படித் தினந்தோறும் கரவாக விட்டிற்கு வந்து
தாமிடம் உண்டுசென்ற இவர், ஒருதினம் கூடையின் உப்புறத்தே
ஒரு வெள்ளோடு சொருகி யிருப்பக் கண்டு அதனை எடுத்துப்
பார்த்தபோது, தமது பிதாவின் கையெழுத்தில் ஒரு அந்தாதிச்
செய்யுளில் இரண்டு அடிகள் மாத்திரம் வரையப்பட்டிருத்தலைக்
கண்டு, மற்றை இரண்டு அடிகளையும் எழுதி அச்செய்யுளைப்
பூரணமாக்கி ஏட்டினைப் பழையபடி சொருகிவிட்டு விளையாடப்
போய்விட்டார். அன்று சிறிது நேரஞ்செல்லத் தம் வீட்டிற்கு
மீண்டு வந்த முதலியார் தாம் பாடிக் குறையில் வைத்த செய்
யுளை நிரப்பும்படி அந்த ஏட்டை எடுத்துப் பார்த்தபோது நற்
றடி யிரண்டும், தாம் எண்ணியிருந்ததினும்பார்க்க அதிக சொற்
சுவை பொருட் சுவைகளோடு வரையப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு
அற்புதங்கொண்டு “இங்கு யார் நான் இல்லா நேரத்தில் வந்தார்”
என்று தம் மனைவியாரை வினவ, அவர் சிறிது யோசித்துவிட்
டுப் பின்னர் “உங்கள் மகனைத் தவிர வேறு எவரும் இங்கே

வரவில்லை” என்று தெரிவிக்க, முதலியார் அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு தன்மகனைக் கூப்பிடுவித்து அன்புபாராட்டி வித்தை கற்பித்து வந்தனர். நமது புலவர் வரகவியாமிருந்ததோடு மாதிரி அமையாது இலக்கண இலக்கியங்களைச் சந்தேக விபரீத மற ஆசானிடத்திற் கிரமமாகப் பயின்றாள் ரென்பது, அவர் இயற்றிய நூல்களை ஆராய்வார்க்குத் தெற்றெனப் புலப்படும்.

மேலும் நமது புலவர் புராணேதிகாசங்களை நன்கு ஆராய்ந்து அவற்றின்சுணுள்ள நுண்பொருளை யுணர்ந்துள்ளா ரென்பது கிழ வரும் ஐதிகத்தால் இனிது விளங்கும். ஒல்லாந்தர்காலத்தில் உத்தியோகம் அரசசம்மானம் என்னுமீவைகளோடு வாழ்ந்த கணேசையர் என்பவர் தமது இல்லத்திற் பல வித்துவான்களை அழைத்து நாள்தோறும் இராமாயணத்திற்கு அர்த்தஞ் சொல்லுவித்துவந்தாரென்றும், ஒருதினம் அவ்வித்துவான்கள் கம்பகூத்திர மொன்றிற்குப் பொருள்காண வியலாது மயங்கியவிடத்து, இப்புலவர் அதன் பொருளை அச்சபையிலுள்ளார்க்குத் தெள்ளிதில் விளக்கிச் சபையோரை அற்புதமுறச்செய்தாரென்றும், அதற்கு மகிழ்ந்து கணேசையர் நல்லூரிலுள்ள பண்டாரக்குளம் என்னும் வயலைப் புலவருக்குச் சம்மானமாகக் கொடுத்தாரென்றும் வரலாறுண்டு.

சின்னத்தம்பிப்புலவரவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் மறைசையந்தாதி, கல்வனையந்தாதி, கரவை வேலன்கோவை, பருளை விநாயகர் பள்ளு என்னுமீவைகளாம். இவற்றுள் முநீனின்ற மறைசையந்தாதியை, நமது புலவர், சிதம்பரம் வேதாரணியம் முதலாம் சிவஸ்தலங்கட்கு யாத்திரை சென்ற காலத்து வேதாரணியேசுவரர் மீது பாடினரென்ப. அவ்வந்தாதிக்கு உடுப்பிட்டி, அ. சிவசம்புப் புலவரும், மதுரை மகாவித்துவான் சபாபதிமுதலியாரும் தனித்தனி உரை இயற்றியுள்ளனர். அவ்வந்தாதி சிவசம்புப் புலவருடைய உரையோடு யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபையாரால் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது.

இரண்டாவதாகவுள்ள கல்வனை யந்தாதி சண்டிருப்பாயிலுள்ள புராதன தலமாகிய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய விநாயகர்மீது பாடப்பெற்றதாகும். சிவசம்புப்புலவரவர்களின் மாணக்கரும் இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியருமாகிய வல்லை; ச. வைத்தியலிங்கபிள்ளை யவர்கள் இவ்வந்தாதிக்கு ஒரு நுட்பமான உரை

யெழுதிப் பல வருடங்கட்கு முன்னர் அச்சிடுவித்து வெளிப் படுத்தியுள்ளார். அந்த உரையையே “பழைய உரை” என்னும் பெயரோடு சென்னை எஸ். அரவரதவிநாயகம்பிள்ளையவர்கள் பரிசோதித்து ‘ரிப்பன்’ அச்சியந்திரசாலைபில் அச்சிடுவித்து வெளியிட்டுள்ளார். வைத்தியலிங்கப்பிள்ளையவர்கள் எழுதிய உரையைத் தழுவினே இப்பொழுது இவ்விருவரை எழுதப்பெற்றதாகும்.

முன்னுராதாகவுள்ள கரவை வேலன்கோவை வடமராட்சியைச் சேர்ந்த கரவெட்டியில் வாழ்ந்த வேலாயுதப்பிள்ளை என்னும் பிரபுவின் மேற் பாடப்பெற்றதாகும். இக்கோவையிலுள்ள சில கவிகள் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமியப் புலவர் எழுதிய உரையுடன் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் ஒரு செய்யுளை உரையுடன் இங்கு எடுத்துக் காட்டுதும்:

“முத்தம் பொதியும் பவளந் திறந்து முறையினும்பேர்
துத்தம் பயின்மொழி யாங்கொல்லுத் தால்வழிச் சூல்பெருதும்
நத்தம் பயிலுங் காவையில வேலனன் னுட்டிலுங்கள்
சித்தம் பயில்பதி சொல்லா திருக்குந் தெரிவையரே.”

தெரிவையரே! நும் பெயர் சொல்லும் என முடிக்க. முத்தம் பொதியும் பவளந் திறந்து என்பது உருவகவுயர்வு நவீற்சியணி. வாயைத்திறந்து எனப் பொருள்படும். முத்தம் என்றது பற்களை. பவளம் என்றது வாயினை. துத்தம் பயில்மொழி - பாலினை யொத்த சொல். சூல் பெருகும் நத்தம் - கரு முதிர்ந்த சங்கு. சித்தம் பயில்பதி - மனம் பயின்ற ஊர்.

இந்நூல் முழுவதும் அகப்பட்டுள்ளதெனவும், இது விரைவில் அச்சாகி வெளிவருமெனவும் அறிந்து மகிழ்ச்சியுறுகின்றோம்.

இறுதியிற் சொல்லப்பட்ட பருளை விநாயகர் பள்ளு, சுழி புரத்தைச் சேர்ந்த பருளை (பறளாய்) என்னுந் தலத்திற் கோயில் கொண்டருளிய விநாயகக்கடவுள் மேற் பாடப்பெற்றது; சொற் சுவை பொருட்குவை மலிந்தது. இது மலாய—சுழிபுர ஐக்கிய சங்கத்தின் பொருளுதவிகொண்டு, வித்தியாபிமானியாகிய திருமயிலை சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளையால் பரிசோதித்து அச்சிடுவிக்கப்பெற்று வெளிவந்திருக்கின்றது.

இவர்காலத்தில் விளங்கிய தமிழ்ப்புலவர்கள், கூழங்கைத் தம்பிரான் ஸ்ரீசுத்தாந்த சரபம் சொக்கலிங்க தேசிகர், சிவராத்திரி

புராணம் ஏகாதசுபுராணம் முதலியவற்றை இனிது பாடிய வரத ராஜகவிராசர், புலிபுரத்தாதி யாழ்ப்பாண வைபவம் என்னும் இவைகளை இயற்றிய மாதகல் மயில்வாகனப்புலவர் முதலியவர்களாவர். வரதராஜகவிராசர் இயற்றிய சிவராத்திரி புராணத்திற்கு, இச்சின்னத்தம்பிப்புலவரும் மாதகல் மயில்வாகனப்புலவரும் பாமிரம் பாடியுள்ளனர். இவற்றால் ஒல்லாந்தர் நமது யாழ்ப்பாணத்தைப் பரிபாலித்த காலத்தில் தமிழ்மொழி பெரிதும் விருத்தியடைந்த தென்பதும், பல அரிய நூல்கள் தமிழிற் செய்யப்பட்டன என்பதும், இந்த ஆங்கில பரிபாலன காலத்திலேயே தமிழ்மொழி அதோகதி யடையலாயிற்றென்பதும் நன்கு புலப்படும்.

இவை இங்ஙனமாக, இப்புலவரது வரலாற்றை எழுதிய சரித்திர நூலாசிரியர்கள் சிலர், இவரது தந்தையாராகிய வில்லவராய முதலியாரையும் பிற்காலத்திலிருந்த வில்லவதாசமுதலியார் என்பவரையும் ஒருவரென மயங்கி எழுதியிருப்பக் காணப்படுகின்றது. வில்லவராய முதலியார் நல்லூரை ஜெர்மஸ்தானமாகக் கொண்டவர்; இவர் தேசவழமையச் சங்கத்தில் தலைமை வகித்துத் தேசவழமையை எழுதி முற்றுவித்த தினம் 1707-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் 5-ந் தேதி என்பதை மேலே காட்டியுள்ளோம். இனிமற்ற வில்லவதாச முதலியார் காலம் இம்முதலியாருக்கு 140 வருடம் வரைபிற் பிந்தியதாகும். இத்தாச முதலியாரின் இயற்பெயர் தாமோதரர் சிற்றம்பலமாகும். இவர் சங்கானை மடப்பத்தைச் சேர்ந்தவர்; ஜெர்மவூருஞ் சங்கானையாகும். பெண்கொண்டி வசித்த ஊர் சண்டிருப்பா யென்பர். சென்ற 1849-ம் ஆண்டு மேய் 25உ இவ்வில்லவதாச முதலியார் தமது கைச்சாத்தோடு முடித்துக் கொடுத்த நன்கொடை உறுதிச் சாதனமொன்றை நாம் நேரிற்பார்த்துள்ளோம். இவரை நேரில் அறிந்த காலங்கண்ட முதியோர் சிலர் இப்பொழுதும் உள்ளனர். சண்டிருப்பாயில் “முதலியார் வளவு” என வழங்கும் காணியும் இவருடையதே யாகும். இந்த ஆதாரங்களால் நல்லூர் வில்லவராய முதலியார் வேறு, சண்டிருப்பாய் வில்லவதாச முதலியார் வேறு என்பது ஆசங்கையின்றி இனிது விளங்கக்கிடக்கின்றது.

சிவமயம்.

க ல் வ னை ய ன் தா தி மூலமும் உரையும்.



கா ப் பு.

தார்கொண்ட பூமல் லிகைச் சேக்கை யிற்றும்கி சாலப்பம்புஞ்
சீர்கொண்ட கல்வளை யந்தாதி பாடத் திரைக்கடல்குழ்
பார்கொண்ட பல்லுமிர்க் கானந்த மும்மதம் பாயுங்கும்பக்
கார்கொண்ட கம்பக் களியானை முன்னின்று காப்பதுவே.

இதன் பதப்பொருள்: தார்கொண்ட மல்லிகைப் பூச் சேக்கையில் -
நிரைநிரையேயுள்ள மல்லிகைப் பூக்களாகிய படுக்கையில், தும்பி சாலப் பம்
பும் சீர்கொண்ட - வண்டுகள் மிகவும் ஒலியைச் செய்யும் சிறப்பையுடைய,
கல்வளை அந்தாதி பாட - கல்வளை பென்னும் திருப்பதியிற் கோயில்கொண்
டருளிய விநாயகக் கடவுளின்மேல் அந்தாதியாகிய தோத்திரப்பிரபந்தத்தைத்
தறியேன் பாடுவதற்கு, திரைக் கடல்குழ் பார்கொண்ட பல்லுமிர்க்கு-திரை
கள் மலிகின்ற சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த இப்பூவுலகம் தன்னகத் துட்கொண்ட பல்
வகையான ஆன்மகோடிக்கு, ஆனந்த மும்மதம் பாயும்-பேரானந்தவெள்ள
மாகிய மூவகை மதசலம் பெருகும், கார்கொண்ட கும்பம் - கரிய நிறத்தை
யுடைய மத்தகத்தினையும், களி - களிப்பினையும் உடைய, கம்பயானை முன்
னின்று காப்பது - தறியிற் கட்டப்பட்டுள்ள யானையாகிய விநாயகக்கடவுள்
(எவ்வகை இடையூறும் வாராவண்ணம்)முன்னின்று காத்தருளுவர்
என்றவாறு,

முற்றும்மை விகாரத்தாற் றெக்கது. ஆனந்தத்தைச் செய்வதை ஆனந்த
மென்று காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்தார். யானை என்று உபசரித்த
தற்கேற்பக் கம்பத்திற் கட்டப்படுதல் கூறப்பட்டது. அடிபாருடைய உள்ள
மாகிய கம்பத்திற் கட்டப்படுதலைக் குறித்தவாறு. கார் இனஅடை. ஏ-
ஈற்றையோடு தேற்றமுடாம். இது, ஆசிரியர் தாம் பாடும்படி எடுத்துக்
கொண்ட தூல் எவ்வகையான இடையூறுமின்றி இனிது முற்றும்வண்ணம்
தமது குலதெய்வமும், பாட்டுடைத் தலைவரும், தம்மை வழிபடுவோர்க்கு
வரும் விக்கினங்கள் எவற்றையும் நீக்கியருளுபவரும் ஆகிய கல்வளைப் பிள்ளை
யாரை வாழ்த்தியவாரும்.

நாம் பாடத் தொடங்கிய கல்வளை யந்தாதி இனிது முற்றும்வண்ணம் அந்தக் கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய விநாயகப் பெருமானே காத்தருளுவர் என்பபடி.

ஒன்று யிருசுடர் முத்தொழி னான்மறை யோதுமைந்தாய்
நன்றாய வாறங்கம் யாவுக்குங் காரண நாதனுமாய்
நின்றாய்சின் கல்வளை யந்தாதி பாடவென் னெஞ்சகத்துப்
பொன்று வருள்புரி வாயானை மாமுகப் புங்கவனே.

இ—ன்: ஒன்று - வகமூர்த்தியாயும், இரு சுடர் (ஆய்) - சூரிய சந்திரர் என்னும் இரு சுடர்களாயும், முத்தொழில் (ஆய்) - படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் தொழில்களைச் செய்யும் பிரம விஷ்ணு உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளாயும், நான்மறை (யாய்) - இருக்கு யசர் சாமம் அதர் வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களாயும், ஒதம் ஐந்தாய் - சொல்லப்படுகின்ற நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயம் ஆகிய பஞ்சபூதங்களாகியும், நன்றாய ஆறு அங்கம் (ஆய்) - நன்மையாகிய மந்திரம் வியாகரணம் நிகண்டு சந்திதா பிசிதம் நிருத்தம் சோதிடம் என்னும் வேதாங்கம் ஆறுமாய், யாவுக்கும் காரணநாதனுமாய் - எல்லாவற்றிற்கும் காரணகருத்தாவுமாய், நின்றாய்-சின் றருள்பவரே, யானை மா முகப் புங்கவனே - மேன்மை பொருந்திய யானை முகப்பெருமானே, நின் கல்வளை அந்தாதி பாட - தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்கும் கல்வளைப் பதியின் மகத்துவத்தை விளக்கும் இந்த யமக அந்தாதி யைத் தமிழேய் இடையூறின்றி இனிது பாடும்வண்ணம், பொன்று அருள் என் றெஞ்சத்துப் புரிவாய் - அடியேன் மனத்திற் கெடுதலில்லாத திருவருளைத் தேவரீர் பாலித்தருளல் வேண்டும் என்று.

ஒன்று, ஐந்து, முத்தொழில் ஆகுபெயர்கள். இச்செய்யுளில் ஒன்று முதல் ஆறு வரையிலுள்ள எண்கள் முறையே வருதலின் சிறப்பை நோக்குக. சிவத்திற்கும் விநாயகப்பெருமானுக்கும் பேதமில்லையாதலின், “ஒன்று... ..நாதனுமாய் நின்றாய்” எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது. சிறியேன் தேவரீர் மீதே பிரபந்தம் பாடத் துணிந்தேன் ஆதலின் அந்த அபிமானம் பற்றியேனுந் தமிழேனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டு மென்பார் “நின் கல்வளை யந்தாதி பாடபொன்று அருள்புரி...” என்றார். இதுவும் விநாயக வணக்கங் கூறியவாறும்.

ஏகமாய் எல்லாமாய் நின்ற விநாயகப் பரம்பொருளே தேவரீர்மீது கல்வளை யந்தாதி யென்னுந் தோத்திரப் பிரபந்தத்தைப் பாடுவதற்குத் தேவரீரே தமிழேனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்பபடி.

நூ ல்.

கற்பக நாடர் பதின்சதக் கண்ணனென் கண்ணன்றோயுள்
கற்பக வஞ்சி யிடக்கண்ணன் றந்தமுகக் கண்ணனன்றிற்
கற்பக வேலெறி வேடுணை வன்கல் வளைப்பதிவாழ்
கற்பக நன்னிழல் சேரந்தார் கருக்கரை கண்டவரே.

இ—ள்: கற்பக நாடர் - கற்பக விருகூத்தையுடைய விண்ணுடாகிய தேவரும், பதின்சதக் கண்ணன் - ஆயிரங்கண்ணனாகிய இந்திரனும், எண் கண்ணன் - பிரமதேவனும், தொழும் - வணங்கும், கற்பு அக வஞ்சி இடக் கண்ணன் தந்த முக்கண்ணன் - கற்பையுடைய திருவுளத்தைக்கொண்ட வஞ்சிக்கொம்பு போலும் உமாதேவியாரை வாமபாகத்தில் உடையாகிய சிவ பெருமான் பெற்றருளிய முக்கண்ணரும், அன்றில் கல் பக வேல் எறி வேள் துணைவன் - அன்றிற் பறவையின் பெயராகிய கிரொளஞ்சம் என்னும் மலை பிளக்க வேலாயுதத்தை எறிந்த முருகக் கடவுளது துணைவருமாகிய, கல்வளைப் பதிவாழ் கற்பக நல் நிழல் சேரந்தார் கரு கரை கண்டவரே - கல் வளைப் பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கற்பக விநாயகரது நல்ல திருவடி நிழலேத் தியானித்தவர் பிறவி யென்னுங் கடலின் கரையை அடைந்தவராவர்.

அன்றிற்கல் ஒரு குறிப்புமொழி. சேர்தல் - இடையறாது சிந்தித்தல். ஆதலின், சேரந்தார் என்பதற்குத் தியானித்தவர் எனப் பொருள் கொள்ளப் பட்டது. கரை யென வருதற்கியைய, பிறவி கடலெனப்பட்டது. இனி, கற்பக நன்னிழல் என வருதல்பற்றிப் பிறவியாகிய வெய்யிலின் எனப் பொருள் கோடலுமொன்று. திருவடி வருவிக்கப்பட்டது. கண்டவரே யென்பது துணிவுபற்றிவந்த இறந்தகாலம். “நஞ்சுண்டாயோ செத்தாய்” என்பது போல்.

பிரமா இத்திரன் முதலாந் தேவர்களால் வணங்கப்படும் பாமசிவனுடைய திருக்குமாரராயுள்ள கல்வளைப் பதி விநாயகப் பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தியானிப்போர் பிறவித்துன்பத்தை யடையார் என்றபடி.

கண்டலம் போதைப் புரினமென் றோர்ந்துகங் கம்பதுங்கிக்
கண்டல மர்ந்து சிறகாற்றுங் கல்வளைக் கற்பகநின்
கண்டல மூன்று மெனையாள்பொற் பாதமுங் காணவிண்ணு
கண்டலன் போற்கண் படைத்திலன் வாசக் கமலத்தனே.

இ—ள்: கங்கம் கண்டலம்போதை புள் இனம் என்று ஓர்ந்து-பருந்து தாழம்பூச்சுக்களைத் (தான் பசுவித்தற்கு உரிய) பறவை இனம் என்று கருதி, கண்டல் பதுங்கி அமர்ந்து சிறகு ஆற்றும் - (அவற்றைக் கவரவென்று) கண்டல் மரத்திற் பதுங்கியிருந்து சிறகை ஆற்றப்பெறும், கல்வளைக், கற்பக-

கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளியிருக்குங் கற்பக விநாயகரே, நின் கண்டலம் மூன்றும் - துமது கண்கள் மூன்றையும், எனை ஆள் பொன் பாதமும் காண- என்னை ஆண்டருளுகின்ற பொன்போலுங் திருவடியையும் (யான்) காண, வாசக் கமலத்தன் - வாசனை பொருந்திய தாமரைப் பூவிலிருக்கின்ற பிரம தேவன், வீண் ஆகண்டலன் கண் போல் - சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள இந்திர னது ஆயிரங் கண்களைப் போல், படைத்திலன் - (எனக்குப்) படைத்தா னல்லன் எ—று.

புள்ளினம் புளின மென ள் கரம் தொக்கரு,

கல்வளைத்தலத்தில் எழுந்தருளிய கற்பகப்பிள்ளையாரே, தேவரீருடைய அருளொழுதந் திருவிழிகளையும் ஆண்டருந் திருவடிகளையுந் தமியேன் கண்ணாந் தரிசித்தப்து, இந்நீரனுகீதப்போல ஆயிரங் கண்களைப் பிரமன் தமியேனுகீதப் படைத்திலனே யென்பபடி.

கவானரம் பையஞ் சுரும்பு விரும்பு கருங்குழம்போ
கவானரம் பைக்குலம் போற்றிட வாழ்தல்கண் ணேனிளிச்சங்
கவானரம் பைங்கத லிக்கனி சிந்திடுங் கல்வளைப்புங்
கவானரம் பைத்திகழ் யாழ்க்கூற் றுமையருள் காதலனே.

இ—ள்: சங்க வானரம் - கூட்டமான குரங்குகள், பைங்கதலிக் கனி சிந்திடும் - பசிய வாழைகளின் கனிகளைச் சிதைக்கின்ற, கல்வளைப் புங்கவா- கல்வளைத் தலத்திற் கோயில்கொண்டருளியபெருமானே, நரம்பு திகழ் யாழ்க் கூற்று உமை அருள் காதலனே - நரம்புகள் பொருந்திய யாழின் ஒசையை ஒத்த இனிய வார்த்தையை யுடைய உமாதேவியார் பெற்றருளிய மூத்த திருக்குமாரரே, கவான் அரம்பை - தொடையாகிய வாழைத்தண்டையும், சுரும்பு விரும்பு அம் சுருங்குழல் - வண்டுகள் விரும்புகின்ற அழகிய கரிய கூந்தலையும் உடைய, அரம்பைக் குலம் போற்றிட - தேவமகளிர் கூட்டம் துதிக்க, போக வான் வாழ்தல் - போகங்களை அனுபவித்ததற்கு இடமாக வுள்ள விண்ணுலகத்தில் வாழ்தலையும், இனி கண்ணேன் - இனி ஒரு போதும் பெரும் பேறென மதிக்கமாட்டேன் எ—று.

அரம்பை, போகம், யாழ் என்பன ஆகுபெயர்கள். வாழ்தல் என்ப தில் சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. நரம்பைத் திகழ் என்ற விடத்து ஐ சாரியை.

சுகல செல்வங்களும் பொருந்திய கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய பெருமானே, இந்திரபோகத்தையும் வேண்டேன்; தேவரீருடைய திருவடிப் பேற்றையே வேண்டிநிற்கின்றேன் என்பபடி.

அருளத்த னந்து சிலைகதை வாள்சுட ராழிகொள்ளை
யருளத்த னந்தக் கெரியா வகைநிற்கு மைம்முகனின்
றருளத்த னந்த வனஞ்சூழங் கல்வளை யண்ணலடி
யருளத்த னந்தரம் வாழ்வானென் றுல்வினை யஞ்சிடுமே.

இ—ள்: அருள் அத்தன் - அருட்செயலையுடைய அபயம் வரதமாகிய
திருக்கரங்களையுடையவரும், நந்து சிலை கதை வாள் சுடர் ஆழி கொள்
ஐயர் உள - சங்கு வில் தண்டு வாள் ஒளிபொருந்திய சக்கரம் என்னும்
பஞ்சாயுதங்களைக் கொண்ட தலைவராகிய மகாவீஷ்ணுதேட, தன் அந்தம்
தெரியா வகை நிற்கும் - தமது அடி அந்தவீஷ்ணுவுக்குப் புலப்படா
வண்ணம் பரஞ்சோதியாய் நின்றருளிய, ஐம்முகன் ஈன்று அருள் அத்தன்-
ஐந்து திருமுகங்களையுடைய சிவபெருமான் தோற்றுவித்தருளிய தெய்வம்,
நந்தவனம் சூழங் கல்வளை அண்ணல் - பூந்தோட்டங்கள் சூழ்ந்துள்ள
கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்ட பெருமான், அடியார் உளத்து அனந்தரம்
வாழ்வான் - அடியார் மனத்தில் அதுதினமும் வசிப்பவர், என்றால் - என்று
(இப்படித்) துதித்தால், வினை அஞ்சிடும் - அங்ஙனம் துதிப்போரைத்
தீவினை அணுகுதற்குப் பயப்படும் என்று.

உள்ள என்பது உளவெனவும், தன் அந்தம் தனந்தமெனவும், நந்தவா
வனம் நந்தவனமெனவும் தொக்கு வந்தன. அருள் அத்தன் என்பதற்குத்
திருவருளோடு கூடிய பரமசிதா என்னுமாம். ஐம்முகன் - ஈசானம்
தற்புருடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் என்னும் ஐந்து
திருமுகங்களைக் கொண்ட சிவன்.

தீருமால் தேடி யறியாத சிவபிராவின் திருகீதமாரே, கல்வளைப்
பெருமானே என்று துதிப்பவரைத் தீவினை யனுகாதென்பபடி. (ச)

அஞ்சத் திரத்தன் முழுவென வேகொதித் தார்த்துரப்பி
யஞ்சத் திரத்தந் தகன்வரும் போதுன் னபயநடை
யஞ்சத் திரத்த வடிவா ணயனத் தமலைபெற்ற
வஞ்சத் திரத்தன் றுணைவாரதென் கல்வளை யானந்தனே.

இ—ள்: அஞ்சத்து நடை-அன்னத்தின் நடையையொத்த நடை
யினையும், இரத்த வடிவான் நயனத்து - இரத்தந்தோய்ந்த கூரிய வாள்
போன்ற கண்ணையும் உடைய, அமலை பெற்ற - நிர்மலையாகிய உமாதேவியார்
பெற்றருளிய, அம் சத்திரத்தன் துணைவா - அழகிய வேற்படையைக்
கொண்ட முருகக்கடவுளின் சகோதரரே, தென்கல்வளை ஆனந்தனே -
அழகு பொருந்திய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய ஆனந்தமூர்த்தியே,
திரத்து அந்தகன் - வலிமையுடைய யமன், அஞ்ச அத்திரத்தன் முழவு

எனவே கொதித்து - பஞ்ச பாணங்களைக்கொண்ட மன்மதனுடைய முரசாகிய சமுத்திரம் போலக்கொதித்து, ஆர்த்து உரப்பி - ஆரவாரஞ்செய்து உரப்பி, அஞ்ச வரும்போது - அடியேன், பயப்படும்படி வரும் அந்தியகாலத்திலே, உன் அபயம் - தமிழேன் தேவரீருக்கு அடைக்கலம் எ-று.

ஈற்றடியிலுள்ள அஞ்ச ஐந்து என்பதன் போலி.

உமை புத்திரராகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கீழ் ழுத்தவனோ, கல்வளைப் பெருமானே, என்னுயிரைக்கவரும்வண்ணம் யமன் வரும்போது தமிழேனைக் காத்தருள வேண்டுகுமென்பபடி. (டு)

தனந்தனந் தந்தி மருப்பன்ன மாதர் தரைவிரும்பு
தனந்தனந் தந்திகழ் தண்டிறை தோறுமென் சஞ்சரிகந்
தனந்தனந் தந்தியி யென்கல் வளையன் சங்கக்குழைக்கா
தனந்தனந் தந்தமொன் றுனென்று நெஞ்சந் தனிலுன்னுமே.

இ—ள்: தனம் - பொன்னையும், தந்தி மருப்பு அன்ன தனமாதர்-யானே யின் கோட்டினையொத்த தனங்களையுடைய பெண்ணையும், தரை- மண்ணையும், விரும்புதல் நந்த - விரும்புதல் கெட, நந்தம் திகழ் தண் துறை தோறும் - சங்குகள் விளங்கும் குளிர்மையாகிய நீர்த்துறைகளில், மெல் சஞ்சரிகம்- மிருதுவாகிய வண்டுகள், தனந்தனந் தந்தியியென் - தனந்தனந் தந்தியி யென்று ரீங்காரஞ்செய்யும், கல்வளையன் - கல்வளைத்தலத்து விராயகக் கடவுள், சங்கம் குழை காதன் நந்தன் - சங்கக் குண்டலத்தைத் தரித்த திருச் செவிகளையுடைய பரமசிவனது திருக்குமாரர், அம் தந்தம் ஒன்றான் - அழகிய ஒற்றைக் கொம்பினையுடையவர், என்று நெஞ்சந் தனில் உன்னும் - என்று வாக்கினுற் சொல்லி மனத்திலே தியானிக்குதிர் எ-று.

புதல்வன் என்னும் கருத்துடைய நந்தனன் நந்தன் எனத் தொக்கு வந்தது.

உலகத்தீரே, பொன்னுரை பெண்ணுரை மண்ணுரையென்னும் ழுன்றும் கெடும் வண்ணம் கல்வளைப் பெருமானைத் துதித்துத் தியானிக்குதிர் என்பபடி, (ஈ)

சந்தன மின்னுபொற் கச்சணி பாரத் தனதடம்ப
சந்தன மின்னிடைப் பூவஞ்சிக் கொம்பன் தையலுட்க
சந்தன மின்னலுற் றுள்கல் வளையன் றனதிடம்போஞ்
சந்தன மின்னம் வரக்கண்டி லேமென்ன தாமதமே.

இ—ள்: மின் அன இடை வஞ்சி பூ கொம்பு அன தையல் - மின்னலை நிகர்த்த இடையினையுடைய வஞ்சிப் பூங்கொம்பை யொத்த தலைவியானவள், சந்தனம் மின்னு பொன் கச்ச அணி பாரம் தனதடம் பசந்து - சந்தனத்தை யுடைய விளங்குகின்ற பொற்கச்சணியப்பட்ட பாரமாகிய தனங்கள் பசலையுற, அனம் மனம் கசந்து - அன்னத்தை யுள் வெறுத்து, இன்னல் உற்றாள் - துன்பமுற்றாள், கல்வளையன் றனது இடம் சந்து போம் அனம் - கல்வளைப் பதியை யுடையராகிய விநாயகரிடத்துத் தூது சென்ற அன்னம், இன்னும் வரக்கண்டிலேம் - இன்னமும் வரக்கண்டிலேம், என்ன தாமதம் - பாது தாமதம்? எ—று.

அன்ன, அன்ன, அன்னம், அன்னம், என்பவற்றில் நகரங்கள் இடைக் குறையாயின. சந்தனமின்னு என்றதற்கு, சந்தனம் விளங்கப் பெற்ற என்று பொருளுரைப்பினு மமையும். பசந்து - பசக்கவென்பதன் நிரிபு.

இது புலப்பொருளில் கடவுண்மாட்டு மானுடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கிந்தில், தலைவியுடைய வருந்தந்தைக் குறித்துத் தூதனுப்பிய அன்னத் தைக் காணுது வருந்துந் தோழியர் தம்முட் கூறுங் கூற்று. (௭)

தாமதிக் கார்தச் சிலைபோன் மனத்தினைத் தந்தசைகா
தாமதிக் கார்தகை மென்மொழிப் பூமின் றலைமகன்வே
தாமதிக் கார்தர மாகிநின் றோன்மைந்த தண்ணிதழித்
தாமதிக் கார்தம் புகழ்கல் வளைமநின் றுட்கஞ்சமே.

இ—ள்: அசை காதா - அசைகின்ற காதையுடையவரே, மது இக்கு ஆம் தகை மென்மொழி பூமின் தலைமகன் - தேனுங்கரும்பும் (நிகர்) ஆகும் (மதுரமாகிய) தன்மையையுடைய மென்மையாகிய மொழியினைப் பேசும் இலக்குமிக்கு நாயகராகிய விஷ்ணுவும், வேதா - பிரமனும், மதிக்க அந்தரமாகி நின்றோன் மைந்த - தேட மறைவாய் நின்றவராகிய பரமசிவ னுடைய திருக்குமாரரே, தண் இதழித் தாம - குளிர்மையாகிய கொண் றைப் பூமாலையை யுடையவரே, திக்கு அந்தம் புகழ் கல்வளைய - அட்ட திக்குகளின் முடிவு வரைக்கும் புகழ்ப்படுகின்ற கல்வளைப் பதியை யுடையவரே, மதிகார்தம் சிலைபோல் மனத்தினை தந்து - சந்திரகாரந்தக்கல்லை யொத்த உருகும் மனத்தை முன்னர்த் தந்து (நுமக்கன்பளுக்கி), நின் தாள் கஞ்சம் தா-நுமது திருவடித் தாமரைப்பூவைப் பின்னர்த் தந்தருளுவீர் எ-று.

இச்செய்யுள் பூட்டுவிய்பொருள்கோள். பூவின்றலைமகன் என்று பாட மாயின் பூமிதேவிக்கு நாயகர் என்று பொருளுரைக்க. மதிக்கார்தரம் என்பது மருஉமொழி. திக்கார்தம் நீட்டல் விகாரம் பெற்றது. இதழி, கஞ்சம்.

அ

கல்வளை யந்தாதி யுரை.

ஆகுபெயர்கள். மேல் இவ்வாறு பெருவழக்காவரும் ஆகுபெயர்களை உய்த் துணர்ந் துகொள்க.

அரிபிரமர் தேடிக்காண முடியாத பாமசிவனது திருகீதுமாரே, தேவரீரீடத்து இடையறப் பந்தி பாராட்டுந்கான மனத்தைந்தத்து, பின்னர் உமது திருவடி நீழலிற் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமெனப் பெருமானை இரந்தவாரும், (அ)

கஞ்சக் கரந்தனின் மூவிலை வேல்கும்பங் கார்முகஞ்சங்
கஞ்சக் கரங்கதை மாதான மேந்தி கவின்களம்பூ
கஞ்சக் கரம்பயில் வேல்வல வைக்கொரு காந்தன்பொன்னு
கஞ்சக் கரப்புவி கும்பிடுங் கல்வளைக் கைவரையே.

இ—ள்: கஞ்சக் கரந்தனில் - தாமரை மலர்போன்ற கைகளில், மூவிலைவேல் - சூலாயுதத்தையும், கும்பம் - பூரணகலசத்தையும், கார்முகம் - கரும்புவில்லையும், சங்கு - சங்கினையும், அம் சக்கரம் - அழகிய சக்கராயுதத்தையும், கதை - தண்டாயுதத்தையும், மாதானம் - மாதானங் கனியையும், எந்தி - தரித்தவர், கவின் களம் பூகம் - அழகிய கழுத்து கழுது, சக்கு அரம்பயில் வேல் - கண்கள் அரத்தால் அராவப்பட்ட வேல்கள் என்று கூறத்தக்க, வலவைக்கு - வல்லபாம்பிகைக்கு, ஒரு காந்தன் - ஒப்பற்ற நாயகர், பொன் நாகம் சக்கரப் புவி கும்பிடும் - பொன்னுலகத்தாரும் பாதாளலோகத்தாரும் வட்டமாகிய பூவுலகத்தாரும் வணங்குகின்ற, கல்வளைக் கைவரை - கல்வளைப்பதியி லெழுந்தருளியிராநின்ற ஆனைமுகக்கடவுள் எ—று.

கல்வளைக் கைவரை எந்தி, காந்தன் என மாற்றி யியைக்க. இப்பெருமான் சூலம் முதலியவற்றை எந்தியுள்ளா ரென்பதனை விநாயக சகஸ்ர நாமத்துத் காண்க. சக்கு - சக்ஷு என்னும் வடமொழிச் சிதைவு. களம் பூகம், சக்கு வேல் என்பன உருவகவணி. நாகம் - பாதாள லோகம். பொன் முதலிய மூன்றும் ஆகுபெயராய் அவ்வவ் வுலகத்தினரைக் குறித் துநின்றன.

கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய விநாயகப் பெருமான் முவுலகந்தாராலும் வணங்கப்பெற்றவர், சூலம் முதலாயினவற்றைத் தரித்தவர், வல்லபாம்பிகைக்கு நாயகராயுள்ளார் என்பாடி. (க)

வரையாரம் பாலன்ன தோணகை வாணி வலவைகண
வரையாரம் பார்சடை யார்கல் வளைவற்ப வண்ணமுத்தேன்
வரையாரம் பாளிதப் பூட்கொங்கை மீது வயங்குதொய்யில்
வரையாரம் பால விழியா ளிடையின் வறுமைகண்டே.

இ—ள்: வரை ஆரம் பால் அன்ன தோள் நகை வாணி வலவை கணவர் - மூங்கிலும் முத்தும் பசுப்பாலும் போன்ற தோள்களும் பற்களும் வார்த்தையும் முறையே உடைய வல்லவையென்னுந் தேவிக்குத் தலைவரும், ஐ ஆர் அம்பு ஆர் சடையார் - அழகிய ஆத்திப் பூமாலையும் கங்கையும் விளங்கும் சடையினை உடையவருமாகிய விநாயகக் கடவுளுடைய, கல்வளை வெற்ப - கல்வளைப் பதியில் வசிக்கும் பொருப்பனை, அம்பு ஆவ விழியாள் இடையின் வறுமை கண்டு - அம்பையும் நஞ்சையும் ஒத்த கண்ணையுடைய தலைவியினது இடையின் மெலிவை மதித்து, பூண் கொங்கை மீது - ஆபரணம் படிந்த அவளுடைய தனங்களில், பாளி தம் வரை ஆரம் வயங்கு தொய்யில் வரையார் - (செவிலித்தாயர்) பச்சைக் கருப்பூரம் விரவிய மலை இடமாய் சந்தனக்குழம்பு அப்புதலையும் விளங்குகின்ற தொய்யில் எழு துதலையுஞ் செய்திசர், வண்ணம் முத்து ஏன் - அங்ஙனமாக நீ கையுறை யாகக் கொண்டு வந்த வெண்ணிறமான முத்துமலை அவளுக்கு எதன்பொருட்டு ஏ—று

இழிவு சிறப்புமமை விகாரத்தாற்றெக்கது. வறுமை, சிறுமை என்னும் பொருளில் வருதலை “வறிது நகை தோற்றல்” என்பதிற் காண்க. இஃது அகப்பொருளில் பாங்கி கையுறை மறுத்தற் கிளவியாகும்.

மேலிவடைந்த தலைவியின் மருங்கல் இற்று விடுமென்ற அச்சத் தினால் அன்னையர் சந்தனக்குழம்பு முதலியவற்றை அவள் மாப்பில் அப்பாநொழிந்தனர். அங்ஙனமாக தலைவனாகிய நீ கொண்டு வந்த கையுறையாயுள்ள முத்தாய் இவளுக்கு எதன் பொருட்டு எனப் பாங்கியர் மறுத் தனரென்படி.

(க0)

மைக்கண்ட 'னேறிய தேரச் சறுக்கும் வரதன்வெந்தி
மைக்கண்ட நம்மையொட் டாவைங் கரத்தண்ணல் வாழுமிடம்
மைக்கண் டவள நகையார் குடையு மடுவினின்மா
மைக்கண்ட னீழலிற் சங்கினுந் தென்கல் வளைப்பதியே.

இ—ள்: மை கண்டன் ஏறிய தேர் அச்ச அறுக்கும் வரதன் - திருநீலகண்டராகிய பரமசிவன் எழுந்தருளிய தேரின் அச்ச ஒடியுப்படி செய்தருளிய வாதமூர்த்தியும், வெம் தீமைக்கு அண்ட நம்மை ஒட்டா ஐங்கரத்து அண்ணல் - கொடிய தீநெறிக்கண் அடியேமைச் செல்லவொட்டாது தடுத்தருளும் எமது தலைவருமாகிய விநாயகப்பெருமான், வாழும் இடம் - கோயில் கொண்டருளிய தலம், (எதுவென்னில்); மை கண் தவளம் நகையார் குடையும் மடுவினில் - அஞ்சனத் தீட்டப்பெற்ற கண்களையும் வெள்ளிய பற்களையுமுடைய மகளிர் புனலாடுந் தடாகத்தில், மாமை

கண்டல் நீழலில் - அழகாகிய தாழை மரநீழலில், சங்கு ஈனும் தென் கல்வளைப் பதியே - சங்குகள் முத்துக்களை ஈனும் சிறப்புடைய கல்வளை என்னுந் திருத்தியாகும் என்று.

அரிபிரமேசுதிராதி தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து பரமேசுவரன், பூமியைத் தேராகவும் சந்திர சூரியர்களைச் சிந்தனாகவும் வேதங்களைப் பரிசனாகவும் பிரமதேவரைப் பாகனாகவும் மேருமலையை வில்லாகவும் திருமலை அம்பாகவும் கொண்டு திரிபுர தகனஞ் செய்யும்படி புறப்பட்டபொழுது, அத்தேர் உருள்தலின்றி அச்சு ஒடிந்துவிட, இஃது ஐங்கரக் கடவுளை அலட்சியஞ் செய்தமையினால் அப்பெருமான் செய்த இடையூறுகு மெனத் தேவர்கள் உணர்ந்து அவரைப் பூசித்து வேண்டி, சிவபிரானும் தமது மூத்த திருக்குமாரருக்குப் பல வரங்களை உதவி, தேர் இடையூறு நீங்கி விரைந்து சென்றதென்பது சரித்திரம். இதன் விரிவை விநாயக புராணம், உபதேசகாண்டம் முதலிய நூல்களுட் காண்க. மாமை அழகைக்குறிக்கும் ஒருசொல். வெந்திமைக்கு என்பதில் கு உருபு கண்ணுருபின் திரிபாகும்.

திருநீலகண்டமாகிய பரமேசுவரன் எழுந்தருளிய தேரின் அச்சினை இவச்செய்து பின்னர்த் தேவர் வேண்டு கோளின்படி அந்த இடையூற்றை நீக்கியருளிய கணபதி கோயில்கொண்டருளிய திருப்பதி, தாழைமாநீழலிற் சங்குகள் முத்தீனும் நீர்வளம் பொருந்திய கல்வளையென்னுந் தலமாம் என்றபடி.

(கக)

கல்வளை யாத விரும்புநெஞ் சேகைய ரோடுறவா
கல்வளை யார்களை வாயரக் காம்பல்செங் காவியின்பக்
கல்வளை யார நிலாவீச விள்ளுங் கழனிசுற்றுங்
கல்வளை யானங் குசபாச மேந்துங் கரன்புகழே.

இ—ள்: வளையாத இரும்பு நெஞ்சே - இலகுவில் இனகுதலில்லாத இரும்பை யொத்த கடினமான மனமே, கையரோடு உறவு ஆகல் - கீழ் மக்களுடன் நட்புக் கொள்ளற்க, வளை ஆர் சுனைவாய் - வள்ளைக்கொடி படர்ந்த நீர்ச்சுனையின்கண், அரக்காம்பல் செம் காவியின் பக்கல் - சேதாம்பல் செங்கழுநீர் என்னுமிவைகளின் அயலேயுள்ள, வளை ஆரம் நிலா வீச - சங்கீன்ற முத்துக்கள் நிலவைப்பாப்ப, விள்ளும் - அந் நிலவைக்கண்டு அவை இரண்டும் மலரும், கழனி சுற்றுங் - வயல்கள் குழப்பெற்ற, கல்வளையான் - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியவரும், அங்குசம் பாசம் ஏந்துங் கான் - அங்குசம் பாசம் என்னுமிவைகளைப் பரித்த திருக் கரங்களை உடையவருமாகிய பிள்ளையாரின், புகழே கல் - கீர்த்திப் பிர வாகமாயுள்ள தோத்திரங்களையே ஒது என்று.

உரவாகல், என்பதில் ஆகல் எதிர்மறை வியங்கோள். வள்ளையார் என்பது வளையார் எனத்தொக்கு வந்தது.

கசிவஹ் மனமே, கீழ்மக்கள் சகவாசத்தை விடுத்துக் கல்வளைப் பெருமான் திருப்புகழைச் சிந்திப்பாயக என்றபடி- (கஉ)

கரும்பனை யத்தனைப் பூவே ழிடந்தசெங் கண்விடைப்பா
கரும்பனை யத்துவக் கீர்த்துடல் போர்த்த கடவுண்மொழிக்
கரும்பனை யத்தர்கை மாங்கனி வாங்கிய கல்வளைமா
கரும்பனை யத்தனை யான்மற வேன்புன் கவிதைகொண்டே.

இ—ள்: கரும்பனை அத்தனை - கருமையாகிய பனையை ஒத்த திருக் கரத்தை யுடையவரும், ஏழ் பூ இடந்த செம் கண் விடைப்பாகர் - கீழ் ஏழு உலகங்களையும் பன்றி வடிவாக அகழ்ந்து சென்ற செந்தாமரைப் பூப்போலுங் கண்களை யுடைய திருமாலாகிய இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்டவர், உம்பல் நையத் துவக்கு ஈர்த்து - கயாசரனென்னும் யானையானது வே தனையுற அதன் தோலினை யுரித்து, உடல் போர்த்த கடவுள் - தமது திருமேனியிலே போர்த்தருளிய செய்வம், கரும்பு மொழி அனை அத்தர் கை - கரும்பு ரசம் போன்ற தித்திக்கும் மொழியினையுடைய உலகமாதாவா கிய உமாதேவியாரை வாமபாகத்திற்கொண்ட பரமசிவனுடைய திருக்கரத் திலுள்ள, மாங்கனி வாங்கிய - மாம்பழத்தைப் பெற்ற, கல்வளை மாகர் உம்பனை - கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய தேவதேவனை, அத்தனை - பரம பிதாவை, புன்கவிதை கொண்டே - புல்லிய நரஸ்துதி பாடுவதில் ஈடுபட்டு (அதனால்), யான் மறவேன் - தோத்திரஞ் செய்வதை நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன் எ—று.

முன்னொருகாலத்திற் சோதிவடிவாய்த் தோன்றிய பரமேசுவரனுடைய திருவடியைக் காணுவான்வேண்டித் திருமால் சுவேதவராக (வெண்ணிற மான பன்றி) வடிவுகொண்டு கீழ் ஏழ் உலகத்தையும் அகழ்ந்து சென்றமை யின், “பூவேழிடந்த செங்கண் விடை” எனப்பட்டது. திருமால் தவங் கிடந்து பரமேசுவரனுக்கு வாகனமான வரலாற்றைக் கந்தபுராணம்—ததீசி யுத்தரப்படலம் முதலியவற்றுட் காண்க. யானை வடிவங்கொண்ட கயன் என்னும் அசுரன் முனிவர்களை வருத்த, அவர்கள் காசிக்ஷேத்திரத்திற் சென்று வீசுவநாதப் பெருமானாரைச் சரணடைய, பெருமானார் அக்கயாசரனைக் கொன்று தோலை உரித்துத் தரித்தருளின ரென்பது சரித்திரம். மொழிக் கரும்பனை யென்பதில், அன்னை, அனை யெனத் தொக்குவந்தது. அத்தர் - பரமசிவன்; இதனை “அத்தர் தந்த அருட்பாற்கடல்” எனப் பெரிய புராணத்திற் காண்க. முன்னொருகாலத்திற் சிவபிரான் ஒரு திருவீனையாட லைத் திருவுணத்திற்கொண்டு தமது திருக்கரத்தில் ஒரு மாங்கனியைக்

கொண்டவராய், விநாயகர் சுப்பிரமணியர் என்னும் இருதிருக்குமாரர்களையும் நோக்கி, “உங்களுள் எவர் விரைவில் இப்பூவுலகை வலஞ்செய்து வருவீரோ அவருக்கே இம்மாங்கனியை உதவுவேம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, பாலசுப்பிரமணியப்பெருமான் உடனே மயின்மீது எழுந்தருளிப் பூமியை வலஞ்செய்யும் வண்ணம் புறப்பட, விநாயகப் பெருமான், “எல்லா வலகழு மாளாய் நீயே” என்றபடி, பாமசிவனை வலம்வரின் சகல உலகங்களையும் வலஞ் செய்தனமக்குச் சமமாகுமெனத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு அப்படியே உபயமாக அப்பெருமானை வலஞ்செய்து முந்தி வந்து மாங்கனியைப் பெற்ற ராதலின், “மாங்கனி வாங்கிய கல்வளை மாகரும்பனை ” என்றார். “பொய்ம்மை யானரைப் பாடாதே எந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவீரகாள்” என்று பெரியாரும் பணித்தமையின், “யான் மறவேன் புன்கவிதை கொண்டே” என்பதற்கு, நாஸ்துதி பாடுவதில் ஈடுபட்டுத் தேவாரைப் பாட மறக்கமாட்டேன் எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

சிவபிரானிடத்தில் மாங்கனிவாங்கிய கல்வளைப் பெருமானே, தேவாரைப் பாடுதலாகிய திருத்தொண்டைத் தமியேன் ஒருகாலத்தும் மறவேன் என்றபடி. (கரு)

கவிநாயகன்றிடு வாய்க்கிரைப் பண்டங் கறையிரத்தக்
கவினாய கன்மக் குடம்பையை வீக்கியென் கண்டபயன்
கவிநாயகன்ருமும் ராமன் கொலைப்பவங் காய்ந்திடுதங்
கவிநாயகதிருக் கல்வளை வாழும் கணபதியே.

இ—ள்: கவிநாயகன் தொழும் - குரங்குகளுக்குத் தலைவனாகிய அனுமன் வணங்கும், ராமன் கொலைப்பவங் காய்ந்திடும் - இராம பிரானுடைய பிரமகத்தி தோஷத்தை ஒழித்தருளிய, துங்க விநாயக - நிர்மலமான வீரகத்தி வீமோசனரே, திருக்கல்வளை வாழும் கணபதியே - சிறப்போடு கூடிய கல்வளைப் பதியிற் கோயில் கொண்டருளிய கணேசப் பெருமானே, யாய் கவி அகன்றிடு வாய்க்கு இரைப்பண்டம் - நாயானது கெளவிக் கொண்டு ஒடும்போது அதன் வாய்க்கு உணவுப் பொருளாயுள்ளதும், கறை இரத்தம் ஆய கன்மக் குடம்பை - கறையாகிய இரத்தத்தினால் அழகு பெற்ற கன்மக் கூடாகிய உடலை, வீக்கி - பருக்கச் செய்து, கண்ட பயன் என் - பாவியேன் எடுத்த பலன்தானென்னை எ—று.

கல்வி கவியெனத் தொக்கது. கறை இரத்தம், இருபெயரொட்டு. என்னென்னும் விசுதி எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது, பயன் ஏதுமின்லை என்றபடி, கவிநாயகன் என்பதற்கு குரக்கரசனாகிய சுக்கிரீவன் எனக் கொள்ளினுமாம். கொலைப்பவங் காய்ந்திடு துங்கவிநாயகர் - வீரகத்தி

(விமோசன)ப் பிள்ளையார். இராவணன் புலத்திய முனிவர் வழித்தோன்ற
லாதலின் அவனைச் சம்மாரஞ் செய்தவுடன் பிரமகத்தி தோஷம் இராம
பிரானைப் பீடித்து வருத்த, அவர் இராமலிங்கப் பிரதிட்டைச் செய்து பூசித்து
அத்தோஷம் நீங்கப் பெற்றனரென்பது சேது புராணம்.

ஸ்ரீராமரும் வணங்கும் வீரகந்தி விநாயகரே, கல்வளைக் கணேச
ஸ்ரீநீதியே, தேவநீருக்குத் தொண்டு செய்தற்கின்றி இங்வுடலை போஷித்து
வளர்ப்பதினால் நான் அடையகீ கூடிய பயன் யாதும்லீலை என்றபடி. (௧௪)

கணத்தலை வன்குழ விப்பிறைக் கோட்டன் கதிர்மணிப்பைக்
கணத்தலை வன்னச் சராக்கச் சரையன் களமரில்லங்
கணத்தலை வன்ன வளைபூருங் கல்வளை காணிலரைக்
கணத்தலை வற்பகை முன்பனி மானுங் கருகிடினே.

இ—ள்: கணத் தலைவன் — பூத கணங்களுக்குத் தலைவரும், குழவிப்
பிறைக் கோட்டன் — இளமையாகிய பிறைச்சந்திரனை யொத்த கொம்பினை
யுடையவரும், கதிர் மணி பை கணத் தலை வல் நச்சு அராக் கச்சு —
ஒளியுடைய இரத்தினத்தையும் படத்தினையும் பல தலைகளையும் கொடிய
விஷத்தையும் உடைய பாம்பைக் கச்சாகத் தரித்த, அரையன் — திரு
வரையை யுடையவருமாகிய விநாயகப் பெருமான் (கோயில்கொண்டரு
ளிய), களமர் இல் அங்கணத்தலை வன்ன வளை ஊரும் கல்வளை காணில் —
வேளாளர் வீட்டு முற்றத்தில் அழிய சங்குகளுருகின்ற கல்வளைப்பதி
யைத் தரிசித்தால், அலைவு — அப்படித் தரிசிப்பவரது துன்பம், கரு
திடில் — ஆராயுங்கால், அரைக் கணத்து — அரைக்கண நேரத்தான், அற்
பகைமுன் பனி மானும் — சூரியன் முன்னிலையிற் பனி நீங்குதல் போல
நீங்கி விடும் என்று.

அரைக்கணம், ஈண்டு அற்ப நேரத்தைக் குறித்து நின்றது.

விநாயகக் கடவுள் கோயில்கொண்டருளிய கல்வளைப்பதியைத் தரி
சிப்போரை, அவர் தீவினை விரைவில் விட்டகலு மென்பபடி (௧௫)

கரியா னனத்தன் ரொழுபதம் வேண்டிக்கண் ணர்பவஞ்சங்
கரியா னனத்த மவர்க்கிழைப் பான்கடற் காசினிக்கோர்
கரியா னனத்தம் புரைகோட்டுக் கல்வளைக் கன்னமத
கரியா னனத்தன் புகழ்பாடி யுள்ளங் கசிந்திடுமே.

இ—ள்: கரியான் அனத்தன் தொழும்—மேகவர்ணராகிய திருமாலும்
அன்ன வாகனத்தை யுடைய பிரமாவும் வணங்குகின்ற, பதம் வேண்டிக்
கண் ஆர் பவம் சங்கரியான் — தமது திருவடிகளைப் பக்தி பூர்வமாகத்

தியானஞ் செய்யாதவர்களுடைய பிறவியைக் களையாதவரும், அவர்க்கு அனத்தம் இழைப்பான்—அங்ஙனம் வணங்காதவர்க்கு இடரை ஆக்குபவரும், கடல் காசினிக்கு ஓர் கரியான், கல்வளை - கடலினர் சூழப்பெற்ற இப் பூமிக்கு ஒரு சாட்சியாக (ஆதாரமாக) விளங்குகின்ற கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய, நத்தம் புரை கோட்டுக் கன்ன மதகரி ஆனனத்தன் - சங்கிளை ஒத்த வெள்ளிய திருமருப்பையும் கன்ன மதத்தையும் பொருந்திய யானை முகத்தையுடையவருமாகிய விக்கிநேசுவரக் கடவுளது, புகழ்பாடி உள்ளம் கசிந்திடுமே - கீர்த்திப்பிரபாவத்தை ஸ்தோத்திரமாகப் பாடி மன முருகு வீராக எ—று.

தம்மை வழி படுவோர்க்கு விக்கினங்களை நீக்கி வழிபடார்க்கு விக்கினங்களை யாக்குதலின் விநாயகக் கடவுளுக்கு விக்கிநேசுவரன் எனவும் ஒரு திருநாமம் உண்டு. தம்மை வழிபடார்க்கு விக்கினங்களை யாக்குதல் இறைவனுக்கு முறையாகு மோவெனின்; அற்றன்று; பாசத்தினர் பந்திக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களை ஈடேற்றுவதற்கு அப்பெருமான் இப்ந்றியருளும் மறக்கருணை முறை அதுவாகும்.

உலகத்தீரே! தம்மை வழிபடுவோர்க்கு வரந்துன்பங்களை நீக்குபவரும், வழிபடாதார்க்குத் துன்பங்களை ஆக்குபவருமாகிய கல்வளை விக்கிநேசுவரனைப் பத்தியோடு தோத்திரஞ் செய்து கடைத் தேறுநீர் என்றபடி. (கசு)

சிந்தா மணிதென்ற லன்றி னிலாப்பகை செய்யவணி
சிந்தா மணிமுலை வாடின னோழு செகமளந்த
சிந்தா மணிதுள வன்றேடு கல்வளைச் செய்யவருட்
சிந்தா மணிவரக் காணோம் பயோதரச் செல்லினமே.

இ—ஊர் சிந்து ஆ மணி. தென்றல் அன்றில் நிலா - கடலும் பசு விற் கட்டப்பட்ட மணியும் தென்றலும் அன்றிற்பறவையும் சந்திரனும், பகை செய்ய-பகையைச் செய்ய (வருத்த), மணி முலை அணி சிந்தா வாடினன் - அழகிய ஸ்தனங்களுடைய தலைவி - தன் அழகு முழுவதும் கெடும்படி வாட்டமடைந்தான், பயோதரச் செல்லினமே - சூற்கொண்ட முகிற்குட் டங்களே, ஏழு செகம் அளந்த - சத்த தீவுகளைக் கொண்ட இப்பூமியை ஒரு அடியால் அளந்த, சிந்து ஆம் அணி துளவன் தேடு - வாமன வடிவங் கொண்ட துளசிப் பூமாலையை அணிந்த திருமாலுந் தேடுகின்ற, கல்வளைச் செய்ய அருள் சிந்தாமணி வரக் காணோம் - கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய செவ்விய அருளோடு கூடிய சிந்தாமணி விநாயகப்பெருமான் இன்னமும் வரக் கண்டிலேம் எ—று.

நிலா ஏழு சிந்தாமணி என்பன ஆகுபெயர்கள். மணிமுலை - அன் மொழித்தொகை. புன்மேய்ந்துவிட்டு மாலைக்காலத்தில் மீண்டு வரும் பசு

லிற் கட்டப்பட்ட மணியின் ஓசையும் - விகாரத்தை ஆக்குமென்பது பொரு ணால். அன்பர்கள் நினைத்தவற்றை அருளுதல் பற்றி, சிந்தாமணிபோலும் எனப்பட்டது.

நலைவன் பிரிவினல், நலைவியானவன், கடல் நென்றல் அன்றில் சந் திரன் என்னும்வற்றல் வருந்த, பாங்கியர் அவன் வருந்தத்தை முகிலிங் களுக்கு எடுத்துரைத்தபடி. (கஎ)

தரங்க வளக்க ரொலிவே யிசைநனி தாக்கத்துப்ப
தரங்க வளக்கரிக் கொங்கைக் குதவிலன் ருரை நிரங்
தரங்க வலைப்பட வென்னை விடாமத தந்திசொல்லாக்
தரங்க வளக்கல் வளைப்பதி மேவிய தற்பரனே.

இ—ள்: தரங்க அளக்கர் ஒலி வேய் இசை நனி தாக்க - திரையை யுடைய கடலொலியும் வேய்ங்குமுலோசையும் (எமது தலைவியை) மிகவுந் தாக்க, (அதனை யாமனுப்பிய தூதா லறிந்தும்) துப்பு அதரம் கவளக் கரிக் கொங்கைக்கு - பவளம் போலும். அதரத்தினையும் கவள உணவைக் கொள்ளு கின்ற யானைக்கோடுபோலும் தனத்தினையுமுடைய அத்தலைவிக்கு, நிரந்தரம் கவலைப்பட என்னைவிடா மத தந்தி-எப்பொழுதும் கவலைப்பட என்னைவிடாத மதயானையும், சொல் ஆந்தரங்க வளக் கல்வளைப்பதி மேவிய தற்பரன் - (புகழ்ந்து) சொல்லப்படுகின்ற உச்சிதமாகிய வளத்தினையுடைய கல்வளைப் பதியில் வாழும் ஆன்மநாயகருமாகிய விநாயகக் கடவுள், தாரை உதவிலன்- (தமது) மாலையைக் கொடுக்கின்றிலர் (அவரது திருவுள்ளம் இருந்தபடி யென்னை?) எ—று.

வேய், ஆகுபெயர். அதரங்கவளம், மெலிக்கும் வழி மெலித்தல். யானை மான் ஆதிய சில பொருள்களின் ஒவ்வொருதுப்பு மகளிரது ஒவ்வோர் உறுப்புக்கு நிகராகவும், முதல் சினைகளின் ஒற்றுமைபற்றி அம்முதற்பொருள் களை உவமைப் பொருள்களாக வழங்கலும் புலவர் வழக்காதலிற் கரிக் கொங்கை டெனப்பட்டது; ஆகுபெயரெனினுமாம்.

இதுவும் மேற்படி மானுடப்பீண்டிர் நயந்தபக்கத்தில் நலைவிக்கு மாலையைக் கோடாத நலைவனாகிய விநாயகக் கடவுளது நெஞ்சத்தின் வன் மையைத் தோழியர் தம்முட் கூறியபடி. (கஅ)

பரசங்க முத்தமிழ் கல்லா வெனையனைப் பாவிதிகம்
பரசங் கரவென்று மெய்ந்நொந்து பெற்ற பலனன்றுதா
பரசங் கமவுயி ருக்குயி ராய பரஞ்சுடரே
பரசங்க மாறந் தணர்போற்றுங் கல்வளைப் பண்ணவனே.

இ—ள்: தாபர சங்கம உயிருக்கு உயிர் ஆய பரஞ்சுடரே - அசரமுஞ் சரமுமாகிய இருவகை உயிர்களுக்கும் உயிராகிய பரஞ்சோதியே, பரசு ஆறு

அங்க அந்தணர் போற்றும் கல்வளைப் பண்ணவனே - துதிக்கப்படுகின்ற வேதாங்கங்கள் ஆறையும் உணர்ந்த மறையவர்கள் போற்றும் கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற விநாயகத்தெய்வமே, பரசங்க முத்தமிழ் கல்லா எனே - மேலான சங்கப்புலவரால் ஆராயப்பட்ட முத்தமிழ் நூல்களைக் கல்லாத என்னை, பாவி அனை - பாவியாகிய என் அன்னை, திகம்பர சங்கர என்று மெய் கொந்து பெற்ற பலன் நன்று - திகம்பரரே சங்கரரே யென்று துதித்து வயிறு கொந்து பெற்ற பலன் நல்லது எ—று.

சங்கம், தமிழ்: ஆகுபெயர்கள். முத்தமிழ்: இயல் இசை நாடகம். என்னை என்பதில் நகரம் தொகுத்தது. மூடப்பிள்ளையைப் பெற்றமையாற் பாவியன்னை யென்றார். அனை: இடைக்குறை. நன்று, தீது என்னும் பொருளில் வந்தது. திகம்பரன், திக்கை ஆடையாகத் தரித்தவன். சங்கரன்-உயிர்களுக்கு இதத்தைச் செய்பவன்.

சராசரங்களுக்கீழ் தலைவராயுள்ள சோதிசோநுபரே, வேதாங்கம் ஆறும் உணர்ந்த அந்தணர் போற்றும் கல்வளைப் பெருமானே, கல்வி யறிவும் தேவரிடத்து அன்புமல்லாத என்னை என் தாய் வருந்திப் பெற்றதனால் அடைந்த பயன் யாதுமில்லை என்பாடி. (கக)

அவலம் புரிமுகுக் குறுப்பைந்து பூத மடக்கிமென்றா
யவலம் புரிமலர் தூய்த்தொழு தேத்த வருண்மெய்யர்மெய்
யவலம் புரிமருப் புத்தக ருரு மறுமுகன்முன்
னவலம் புரிவயற் கல்வளை யாலயத் தாதிக்கனே.

இ—ள்: மெய்யர் மெய்ய-மெய்யர்க்கு மெய்யனே, வலம் புரி மருப்புத் தகர் ஊரும் அறுமுகன் முன்ன - வெற்றியைத் தருகின்ற கொம்பினையுடைய ஆட்டுக்கடாளை வாகனமாகச் செலுத்திய சண்முகப்பெருமானுக்கு மூத்தவரே, வலம்புரி வயல் கல்வளை ஆலயத்து ஆதிக்கனே - சங்குகள் சஞ்சரிக்கும் வயல்குழந்த கல்களைப் பதியில் எழுந்தருளிய தலைவரே, அவலம் புரி முக்குறம்பு ஐந்து பூத மடக்கி - துன்பத்தை ஆக்குகின்ற காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களையும் வை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி, மெல் தூய வலம்புரி மலர் தூய் - மிருதுவாகிய பரிசுத்தமுள்ள நந்தியாவர்த்த மலர்களைக்கொண்டு அர்ச்சனைசெய்து, தொழுது எத்த அருள் - தேவரீரை வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்ய அடியேனுக்கு அருள்புரிவீராக எ—று.

நாரதமுனிவர் செய்த யாகாக்கினியிற் றேன்றி உயிர்கட்கு அநர்த்தம் விளைத்த ஆட்டுக்கடாவை முருகக்கடவன் அடக்கித் தமக்கு வாகனமாகக் கொண்டருளினாராதலின், தகர் ஊரும் அறுமுகன் என்றார். இதன் விரிவைக் கந்தபுராணம்—தகரேறு படலத்திற் காண்க. முன்னவ என்பது முன்ன என வந்தது. அவனருளாலே அவன்றான் வணங்க வேண்டுமாத

லின், மலர்தூய்த் தொழுது ஏத்த அருள் என்றார். புலன்களைப் பூதம் என்று காரண காரிய ஒற்றுமை நயம்பற்றி உபசரிக்கப்பட்டது.

அறுமுகத் தெய்வத்துகீது ழுத்தவரே, தமியேன் முக்தும்பெறிந்து ஐம்புலன் அடக்கித் தேவரீரை அரீச்சித்து வழிபட்டுத் தோந்திராஞ்செய்தற்கு தேவரீரே அடியேனுக்கீது அனுக்கிரகஞ் செய்ய வேண்டும் என்றபடி. (உ௦)

திக்குடை யானடி யைப்போற்றிப் பூவலஞ் சென்றுசெஞ்சோ திக்குடை நீழலின் மேவந்த ணீர்செப்பு வீரென்றன்பத் திக்குடை யான்கல் வளையான் சிலம்பினிற் றேன்பண்ணையோ திக்குடை யோதிச் செங் காலியுங் காளையுஞ் சென்றதுவே.

இ—ள்: திக்கு உடையான் அடியைப் போற்றி - திக்கை ஆடையாக வுடைய பரமசிவனுடைய திருவடிகளைப் போற்றி, செம் சோதிக்குடை நீழலில் பூவலம் சென்று மேவும் அந்தணர் - செவ்வொளியோடு கூடிய குடைநீழலில் பூமியைப் பிரதக்ஷணம் செய்கின்ற அழகிய தண்ணளியை யுடையவர்களே, என்றன் பத்திக்குடையான் - தமியேன் பத்திசெய்தற் குரியவரும், கல்வளையான் - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய வருமாகிய பிள்ளையாரின், சிலம்பினில் - மலையில், தேன்பண்ணை ஒதிக்குடை - வண்டுகள் இசையைப் பாடிக்கொண்டு கிண்டப்பெறும், ஒதிச் செம்காலியும் - கூந்தலையும் சிவந்த அடிகளையு முடையவளாகிய தலைவியும், காளையும் - தலைவனும், சென்றது செப்புலர் - கூடிச் சென்றதைக் கண்டரோ சொல்லுங்கள் என்று.

இஃது சூழ்நிடை முக்கோந் பகவரை வினுவியபடி. (உ௧)

வேதா ரணிய முறைவேயின் முத்தருள் வேழமுய்ய வேதா ரணியம்பொ னுடேத்து கல்வளை வெற்பன்னமே வேதா ரணிய மலைதிருக் கோயில் விளங்கநி ன்பால் வேதா ரணியந்த காரநம் பாலில் விதித்தனனே.

இ—ள்: வேதாரணியம் உறை வேயின் முத்து அருள் வேழம் - திருமறைக்காடு என்னுந் தலத்தில் எழுந்தருளிய மூங்கிலிற் றேன்றிய முத்தராகிய ஈசுவரன் பெற்றருளிய யானைமுகக் கடவுளுடைய, தாரணி அம் பொன் நாடு உய்யவே ஏத்து கல்வளை வெற்பு அன்னமே - மண்ணுலகத்தாரும் அழகிய விண்ணுலகத்தாரும் தாம் ஈடேறும் வண்ணம் துதிக்கின்ற கல்வளைப்பொருப்பில் வாழும் அன்னம் போன்றவனே, வேதா - பிரமதேவர், இரணிய மலை திருக்கோயில் நிற்பால் விளங்க - பொன்மலையாகிய தனமும் இலக்குமிக்கு இடமாயுள்ள செந்தாமரைப் பூவாகிய முகமும் உன்னிடத்தில் விளங்கவும், தார் வேய் அணி அந்த

காரம் நம்பால் விதித்தனன் - மாலை தரித்த அடர்ந்த இருளாகிய கூந்தலை (நான் காணும்படி) என் பக்கல் விதித்தார் எ—று.

தாரணி, பொன்னாடு, அன்னம், இரணியமலை, திருக்கோயில், அந்த காரம் என்னுமிவை ஆகுபெயர்கள். இஃது இடையூறு கிளத்தற்கினவியின் பாற்று. [வேதாரணியேசுவாரிடத்து இவ்வாசிரியர் விசேடபக்தியுள்ளவ ரென்பது இச்செய்யுளாலும், இவர் அவ்வீசுவரர் மீது மறைசை யந்தாதி பாடியமையினாலும் புலப்படக்கிடக்கின்றது.]

அன்னமே, நீள் அழகிய முகத்தையும் தனத்தையுங் காண்பதற்கு நீளது கூந்தல் இடையூறுக விருக்கின்றதெனத் தலைவன் இடையூறு கிளர்த்தியபடி.

தனையா யுதவிய தந்தையில் வாழ்க்கை தணந்தருட்சிங்
தனையா யுதகந் தனினின்று செய்யுந் தவத்திர்வெண்டந்
தனையா யுததி யகிலம் படைக்குஞ் சதுர்விதவே
தனையா யுதன்றொழுங் கல்வளை யானைச் சரண்புகுமே.

இ—ள்: தனையா ஆய் உதவிய தந்தை இவ்வாழ்க்கை தணந்து - பிள்ளை யாகப் பெற்றெடுத்த பிதாவையும் இவ்வறத்தையும் துறந்து, அருள் சிங் தனையாய் - திருவருளைப் பெறுதலையே விசாரமாகக்கொண்டு, உதகந் தன் னில் நின்று செய்யுந் தவத்திர் - நீரில் நின்று செய்யுந் தவத்தையுடைய துற விகளே, (அங்ஙனஞ் செய்தலை விடுத்தது); வெண் தந்தனை - வெள்ளிய கொம்பினையுடையவரும், ஆய் உததி அகிலம் படைக்கும் சதுர்வித வேதன்- ஆராய்ந்து கடலையும் உலகத்தையும் சிருட்டிக்கும் நான்கு வேதங்களையுணர்ந்த பிரமா, ஐயாயுதன் - பஞ்சாயுதங்களை யுடையராகிய திருமால், தொழும்- வழிபடும், கல்வளையானைச் சரண்புகும் - கல்வளைப் பதியிற் கோயில்கொண் டருளிய பிள்ளையாரிடம் அடைக்கலம் புகுதிர் எ—று.

ஆய், ஆகவென்பதின் றிரிபு. ஆயுததி என்பதில் ஆய் 'வரிப்புனை பந்து என்பதிற்போல வினையெச்சப் பொருளில் வந்தது. மகன் துறவியாகில், பிதா வணங்க வேண்டுமெனவும், ஆனால் துறவியான மகனும் தாயை வணங்க வேண்டுமெனவும் தூல்கள் கூறுதலானும், பட்டினத்தடிகள் போன்ற மகா துறவிகள், பெற்ற தாயின் மாணத்தின் பின்பே துறவறத்தைக் கொண்டமையினாலும், தாயின் அந்தியகாலத்தில் அவ்வடிகள் பெரிதும் வருந்தினொன்ற காரணம்பற்றியும் துறத்தல் விஷயத்தில் தாயை யொழித்து "உதவிய தந் தை இவ்வாழ்க்கை தணந்து" என ஆசிரியர் ஈண்டுக் கூறினர்.

நீர் முதலியவற்றில் நீன்று அருந்தவஞ்செய்யுந் துறவிகளே, அச்செயலை விடுத்து, பிரமா விஷ்ணு தொழங் கல்வளைப் பெருமானைச் சரணாக அடையுங்கள் என்றபடி.

சார்தண் டருமலர் வேண்மைத் துனன்செந் தமிழ்க்கலைபஞ்
சார்தண் டலையிற் கிளிதேரும் கல்வளை தங்கிடுகுஞ்
சார்தண்ட பாணி யழகினைக் காணப்பொற் றுமரைவா
சார்தண் டர்போல விமையாத பார்வையைத் தந்திலரே.

இ—ள்: தண் தரும் மலர் சரம் வேன் மைத்துனன் - குளிர்ச்சியைத்
தரும் பூக்களைப் பாணமாகக்கொண்ட மன்மதனுக்கு மைத்துனரும், செம்
தமிழ்க்கலை தண்டலையில் பஞ்சரக் கிளி தேரும் - செந்தமிழ் நூல்களைச் சோலை
யின் கண்ணே கூட்டிலிருந்து கிளிகள் செப்பும், கல்வளை தங்கிடு குஞ்சு
ரம் - கல்வளைப் பதியைத் தமக்கு இடமாகக் கொண்ட யானையும், தண்ட
பாணி - தண்டாயுதத்தைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தியவருமாகிய விநாயகக் கடவு
ளின், அழகினைக் காண - திருக்கோலத்தைத் தமிழேன் தரிசித்தற்கு, பொன்
தாமரை வாசர் - பொற்றாமரை மலரிலிருக்கின்றவராகிய பிரமதேவர், அந்த
அண்டர் போல இமையாத பார்வையைத் தந்திலர் - (விண்ணுலக வாசிகளா
கிய) அத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்தவாறு இமைத்தலில்லாக் கண்களைத் தமிழே
னுக்கு உதவிலர் எ—று.

சார்த்தண், பஞ்சரத்தண்டலை யென்பன சார் தண், பஞ்சார்த்தண்டலை
யென மெலிந்து நின்றன. அந்தண்டர் போல என்பதில் அந்த என்பதின்
ஈற்று அகரம் தொக்கது. விநாயகப்பெருமான் கொண்ட திருமூர்த்தங்களுள்
ஒரு மூர்த்தம் தண்டாயுதத்தையும் பரித்துள்ளதாதலின் “தண்ட பாணி”
என்றார். விநாயக மூர்த்தங்களின், வரலாற்றையும் விரிவையும் விநாயக
பராக்கிரமம் முதலிய நூல்களிற் காண்க. விநாயகப் பெருமானாது பேர
ழகை இடையறாமற் றரிசிப்பதற்கு, கண்ணிமைத்தல் இடையூறாயிருத்தலின்
அண்டர்கட்குப் போல் இமையா நாட்டத்தைத் தந்திலரே யெனப் பிரம
தேவரை நொந்து கூறியவாறு.

கல்வளைப்பெருமானுரை இடையறுது தரிசித்தாலும் கண் தேவிட்டா
தென்பபடி. (உச)

தந்தனந் தாமரை வெற்பிரு ணேரிடை சாய்நடைபா
தந்தனந் தார்க்குழல் யாமள கோமள சாமளப்பெண்
தந்தநந் தாபனை நெல்வினை கல்வளை தன்னிலொற்றைத்
தந்தநந் தாவிளக் கேயெனப் போயிருட் சட்டந்தமே.

இ—ள்: தந்து அனம் தாமரை வெற்பு இருள்-நூல் அன்னம் தாமரைப்
பூ மலை இருள்; நேர் இடை சாய் நடை பாதம் தனம் குழல்- (என்னுமியை
களை முறையே) நிகர்த்த இடையினையும் நடையினையும் பாதங்களையும் தனங்க
ளையும் மாலையணிந்த கூந்தலையுமுடைய, யாமள கோமள சாமளப்பெண்-இள
மையாகிய பசிய நிறத்தையுடைய உமாதேவியார், தந்த நந்தா-பெற்றருளிய

திருக்குமாரரே, நெல் வீளை பண்ணை கல்வளை தனில் - நெல்வீளையும் வயல்
கள் பொருந்திய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய, ஒற்றைத் தந்த - வக தந்
தரே, நந்தா விளக்கே - எக்காலத்தும் ஒளிகுன்றாத தீபத்தை யொத்தவரே;
என - என்று துதிக்க, இருள் சம்பந்தம் போம் - மலத்தொடர்பு நீங்கிவிடும்.

அனம், பனை என்பன தொகுத்தல் விகாரம், யாமன கோமனம், ஒரு
பொருட் பன்மொழி.

ஈகவரி புத்திரரே, ஏக தந்தரே, அநுளொளி விளக்கே என்பன
போன்ற தீநுடாமங்களைச் சொல்லித் துதிப்போனைப் பீடித்த வினை அகலு
மென்றபடி. (20)

சம்பந்த மாவினைத் தென்னவற் கீந்தவன் ருங்கு மருட்
சம்பந்த மாமுனி பாமலை சூடி தருபொருண்மா
சம்பந்த மாலம் புனைசூழும் கல்வளைத் தந்திவெய்பா
சம்பந்த மாயையென் பாணீக்கி வாழ்வுசம் பாதிப்பனே.

இ—ள்: சம்பு அந்த மாவினைத் தென்னவற்கு ஈந்தவன் - நரிகளை அழ
கிய குதிரைகளாக்கி அரிமர்த்தனபாண்டியனுக்கு உதவியவரும், அருள் தாங்
கும் மாசம்பந்த முனி பாமலை சூடி - முன்றும் வயசிலேயே திருவருட்பிர
சாதத்தை வகித்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் பாடியருளிய தேவாரங்
களைச் சூடி (ஏற்று) அருளியவருமாகிய சிவபிரான், தரு பொருள் - பெற்றரு
ளிய பிள்ளையாராகிய, மா சம்பு அம் தமரீலம் புனை சூழும் கல்வளைத் தந்தி-
மாமரங்களும் நாவல்களும் அழகிய பச்சிலைமரங்களும் புன்னைகளும் சூழப்
பெற்ற கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய யானைமுகக் கடவுள், பந்த வெம்
மாயை பாசம் - கட்டாகிய கொடிய மாயா பாசத்தை, என் பால் நீக்கி - தமிழே
யேனிடமிருந்து அகற்றி, வாழ்வு சம்பாதிப்பன் - தமிழேனுக்கு மோட்ச
வாழ்க்கையைத் தேடிவிடுவார். எ—று.

அந்தம் - அழகு. நரியைப் பரியாக்கி ஈந்தருளினமை மாணிக்க
வாசகசுவாமிகள் பொருட்டாம். பொருள் - பிள்ளை; “தம்பொரு ளென்ப
தம்மக்கள்” ஆதலின். புனை-புன்னை., தொகுத்தல் விகாரம். பரமபிதாவாகிய
சிவபிரான் தமது அடியாராகிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் பொருட்டு
நரியைப் பரியாக்கியும், ஆளுடையபிள்ளையாரை மூன்றும் வயசில் அடிமை
கொண்டும் ஈடேற்றியருளினராதலின், தந்தை குணம் மைந்தர்க்கு முண்டு
என்றபடி அப்பெருமானுடைய மூத்த திருக்குமாரராகிய விநாயகப்பெருமா
னும் தமிழேனை ஈடேற்றி வைப்பரென்பதாம்.

கல்வளைப்பெருமான் தமியேனுடைய பாச பந்தங்களைத் தவிர்த்துத்
தமியேனையும் ஈடேற்றி வைப்பர் என்றபடி. (21)

பாலை வனத்தத்தைக் கியாரளிப் பாரென்று பன்னினனாம்
பாலை வனத்தடங் கார்கண்டு வெட்கும் படிவந்தமின்
பாலை வனத்தகன் றுள்கல் வளைப்பா மாணந்தன் றன்
பாலை வனத்தள வுமன்பி லாரிற் பதைபதைத்தே.

இ—ள்: ஐம்பாலை வனத் தடம் கார் கண்டு வெட்கும்படி வந்த மின்-
தன்கூந்தலை நீர் கொண்ட பெரிய முகில் கண்டு நாணும் வண்ணந் தோன்
றிய எனது மகள், வனத் தத்தைக்கு யார் பாலை அளிப்பார் என்று பன்னி
னள் - தான் வளர்க்கும் பஞ்சவண்ணக்கிளிக்கு இனிமேல் யார் பாலை ஊட்
டப்போகின்றார் என்று (நேற்றுச்) சொன்னாள், கல்வளைப் பரமானந்தன்
பால் - கல்வளைப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கும் பரமானந்தகுணத்தராகிய பிள்
ளையார் மீது, ஐவனத்து அளவும் அன்பிலாரில் பதைபதைத்து - ஒரு மலை
நெல்லளவேனும் அன்பில்லாதவர் போலத் துரிதப்பட்டு, பாலை வனத்து
அகன்றான் - வேறொரு தலைவன் பின்னே பாலைவனத்திற் போயினான் எ—று.

"வனத் தத்தைக்கு யார் பாலை அளிப்பவர்" என்று அவன் நெருநற் பன்
னியபோது, அவண்மேற் சந்தேகங்கொண்டு அவளைப் பாதுகாத்திருக்க
வேண்டியது என் கடனாக, நான் சூறிப்பறியாது வாளாவிருந்தேனே யெனச்
செவிவித்தாய் பச்சாத்தாபமடைந்தவாறு. வின்னத்தத்தை - வனத் தத்தை
பெனத் தொக்குவந்தது.

இது செவிலி தன் அறிவின்மையை யுணர்ந்து பச்சாத்தாபமடைந்தபடி.

தைக்கும் பகழி யுடல்பாய் தறுகட் சயிலல்வந்த
தைக்கும் பகன தனத்தீர் கண்டொளிற் சாற்றிடுமே
தைக்கும் பகனன்முன் னோனைப் பந்தாடித் தகர்த்தாஞ்சி
தைக்கும் பகவன்றென் கல்வளை வாசன் றடமலைக்கே.

இ—ள்: கும்ப கன தனத்தீர் - குடத்தை நிகர்த்த கனத்த தனங்களை
யுடையீர், மேதைக் கும்பகனன் முன்னோனை - நல்ல அறிவினையுடைய கும்ப
கன்னனுக்குத் தமயனாகிய இராவணனை, பந்து ஆடி தகர்த்து உரம்
சிறைக்கும் பகவன்-பந்துபோல எறிந்து விளையாடி அவன் மாப்பிற் புடைத்து
வலிமையைக் கெடுத்த தெய்வமாகிய, தென் கல்வளை வாசன் - அழகிய கல்
வளைப் பதியில் எழுந்தருளும் விக்கிணைசுவரரது, தடமலைக்கு - விசாலமாகிய
மலையில், தைக்கும் பகழி பாய் உடல் தறுகண் சயிலம் - எனது இலக்குத்
தப்பாத பாணம் ஏறுண்ட உடலோடு தறுகண்மை பொருந்தியதாகிய
மலைபோலும் யானை ஒன்று, வந்ததைக் கண்டார் எனில் சாற்றிடும் - இங்கே
வந்தமையைக் கண்டாராயின் சொல்லுங்கள் எ—று.

தடமலைக்கு என்றதில் குவ்வருபு கண்ணுருபின் நிரிபாகும். அரக்
கர் குலத்திற் பிறந்தானுயினும் கும்பகன்னன் நீதியுடையவனாதலால் “மே
தைக் கும்பகன்னன்” என்றார். கும்பகன்னன் முன்னோனைப் பந்தாடித்
தகர்த்து உரஞ் சிதைக்கும் பகவன் என்பதன் வரலாறு:—பூர்வத்தில் இரா
வணன் அருந்தவஞ் செய்து கைலாசபதியிடம் ஒரு சிவலிங்கத்தைத் தந்
தருளும்படி வேண்ட அப்பெருமானார் அங்ஙனம் அவனுக்கு ஒரு இலிங்கத்
தை உதவி இவ்விலிங்கத்தை நிலத்தில் வைத்தால் பேர்த்து எடுத்தல் முடி
யாது என்று கூறியருளினார். இராவணன் அவ்விலிங்கத்தைப் பெற்றுத்
தன் கரங்களில் ஏந்தியவனாய் இலங்கையை நோக்கி வருவானாயினன்,
இதற்கிடையில் அவ்விலிங்கத்தை இராவணன் கொண்டுபோய் இலங்கையில்
ஸ்தாபித்துப் பூசிப்பனேல் அவனை வெல்வது அசாத்தியமென்று அஞ்சிய
அரிபிரமேந்திராதி தேவர்கள் உடனே விநாயகப்பெருமானைப் பூசித்து,
“எம்பெருமானே, கொடியவனாகிய இராவணன் பரமேசுவரனிடத்திற்
பெற்றுச் செல்லும் இலிங்கத்தை அவன் தன் பட்டினத்திற் கொண்டு
போய்ச் சேர்க்க வொட்டாது தடுத்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க,
விநாயகக்கடவுள் அதற்கிசைந்து ஒரு பிராமணச் சிறுவனாகி, இராவணன்
வரும் மார்க்கத்திற் சென்று நின்றார். அப்பொழுது ஆவசியகம் சலவிமோ
சனம் “செய்யவேண்டியது இராவணன், மார்க்கத்திலே நின்ற பிரா
மணச் சிறுவனைப் பார்த்து; “அப்பா, இச்சிவலிங்கத்தை நிலத்தில் வைக்க
வொண்ணாதுகாண். நான் விரைநீர் விடுத்து வரும் வரைக்கும் இதனை உன்
கையில் ஏந்திக்காண்” என்று கொடுக்க, அதனை வாங்கிக்கொண்டு அப்
பிராமணச் சிறுவர், “அரசனே, இது மிகவும் பாரமானது, நீடித்த நேரம்
இதனைப் பரித்தல் என்னால் முடியாது; ஆதலால் உன்னை மும்முறை
கூப்பிடுவேன்; நீ வர நேரம் தாழ்த்தால் நிலத்தில் வைத்து விடுவேன்”
என்று சொல்ல, இராவணனும் அதற்கு இசைந்து சென்றான். செல்வ
தற்கிடையில் பிராமணச் சிறுவர் மும்முறை இராவணன் என்று கூப்பிட்டு
விட்டு, சிவலிங்கத்தை நிலத்தில் வைத்து நின்றான். விரைந்து மீண்ட
இராவணன் அதனைக் கண்டு சீற்றங் கொண்டானாய் அச்சிவலிங்கத்தைப்
பெயர்த்தெடுக்க முயன்றும் அஃதியலாமையினால் இது “மகாபெலம்” என்
ருன். அதனால் மகாபெல இலிங்கம் என்னுங் காரணத் திருநாமம் அதற்கு
ஏற்பட்டது. பின்னரும் அதனைப் பெயர்த்தெடுக்க அரக்கன் முயன்ற
காலே அது பசுவின் செவிபோலக் குழைந்தமையின், அதற்குத் திருக்கோக்
கரம் என்னுங் காரணப்பெயரும் வாய்ந்தது. சிவலிங்கப்பெருமானை மண்
ணிவிரூந் தெடுத்தல் இயலாதெனக் கண்ட இராவணன் அடங்காச் சீற்ற
மடைந்தானாய், முன்னின்ற மறைப்பின்னையின் சிரத்திற் குட்டக் கருதித்
தன் இருபது கரங்களையும் கபித்தமாகப் பிடித்துக்கொண்டு காற்றென
விரைந்து தாக்க முயலுதலும், ஐங்கரத்தெந்தை உடனே பரமேசுவரத்

திருக்கோலங்கொண்டு இராவணனைப் பற்றிப் பந்துபோல் மேலே எறிந் தெறிந்து ஏந்தித் திருவிளையாடல் புரிந்தார். தன்னுடன் திருவிளையாடல் புரிபவர் ஆனைமுகத்தையன் என்பதை யுணர்ந்த இராவணன் பதைபதைத்து,

“மறையோனேன் றுனைநீனந்த மடைமையினுல் ஈதிமைத்தேன்
பிறையோங்கு மணிமகுடப் பெருங்குளிறே! பிறை செய்தேன்;
இறையோனே! பொறுப்பதுனக் கியல்” பென்றென் மேத்துதலும்,
பொறையோடும் உமை புதல்வன் புவியில் அரக்கனை விடுத்தான்.

“எம்பெருமானே, தேவரீர் செய்யும் மாயையுள் அகப்பட்ட சிறியேன் அறி யாமையினால் தேவரீரை உண்மையிற் பிராமணச் சிறுவனென்று மதித்துப் பெரும் பிழைசெய்தேன்; அடியேன் அறியாமையினுற் செய்த பிழையனைத் தும் பொறுத்து என்னை ரட்சித்தல் வேண்டுமென்று முட்டியாகப் பிடித்த இருபது கரங்களாலும் தன் பத்துச் சிங்களம்மீதும் படபடெனக் குட்டுத லும் விநாயகப் பெருமான் அந்த இராவணனுக்குத் திருவருள்செய்தார்.

இஃது வேழம் வினாவியபடி.

(உஅ)

மலைவல் லியம்பிரி யாத்திலைக் கானுறை மாமதங்கி
மலைவல் லியப்பிள நீரின் பயோதரி வாணிமம்
மலைவல்லி யம்பிகை கான்முளை கல்வளை
மலைவல் லியம்பர வையானெய் யாமுன் வரவிலைபு.

இ—ள்: மலை வல்லியம் பிரியாத் தில்லைக்கானுறை மாமதங்கி - மாறுபடுகின்ற புலிகள் நீங்காத தில்லைக் காடாகிய சிதம்பரத்துலே எழுந் தருளிய மேலான தவமுதல்வியும், வல் இளநீர் மலை இயம்பு இன் பயோ தரி - சூதாடு கருவியையும் குரும்பையையும் ஒப்புச் சொல்லத்தக்க நல்ல தனங்களை யுடையவளும், வான் இமய வல்லி - மேலான இமய மலையிற் றேன்றிய கொடியை நிகர்த்தவளும் (பர்வத வர்த்தனியும்), அம்பிகை- எங்கள் தாயுமாகிய உமாதேவியாருடைய, கான்முளை - திருக்குமாரராகிய, கல்வளை வாணன் - கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய தலைவர், பொங்கு வல் கமலை இயம் பரவையான் எய்யாமுன் - மிக்க பெரிய சத்தத்தைக் கொண்ட கடலாகிய முரட்சையுடைய மண்மதன் மலர்ப்பாணங்களை என் மீது எய்தற்குமுன், வர இல்லையே - வரவில்லையே (இதற்கு யான் என் செய் வேன்) என்று.

கான்முளை, இருபெயரொட்டு. வாழ்நன் வாணனென வந்ததென்பர்; தலைவன், இச்சொல், அம்பலவாணன், ஏகம்பவாணன், கலைவாணன் எனச் சேர்ந்து வருதலன்றித் தனியே வருதல் அரிது. ஏ, சுற்றையோடு கழிவிரக்கமுமாம்.

இது விரக வேதனையும் தலை தன் தலைவன் வாவில்லையே யென வருந்தியபடி. (உக)

வரம்பல வன்பருக் கீவா ரெனக்குமெய் வாழ்வுதரு
வரம்பல வன்கொன்றை மாலிகை யாத்தி வனைந்தகற்ற
வரம்பல வன்பெற்ற மாதங்க வானனர் மள்ளர்செய்யும்
வரம்பல வன்குண் டலர்முடுங் கல்வளை வானவரே.

இ—ள்: அம்பு அலவன் கொன்றை மாலிகை ஆத்தி வனைந்த கல் தவர் அம்பலவன் - கங்கையையும் பிறைச்சந்திரனையும் கொன்றைமாலையையும் திருவாத்திப்பூவையும் சூடியவரும் மேருமலையை வில்லாகவுடையவருமாகிய பொன்னம்பலவர், பெற்ற மாதங்க ஆனனர் - பெற்றருளிய யானை முக்கடவுளும், மள்ளர் செய்யும் வரம்பு அலவன் குண்டு அலர் மூடும் கல்வளை வானவர் - மள்ளர்கள் அமைத்த வரம்பிலுள்ள நண்டின் பொந்துகளைப் பூக்கள் மூடியுள்ள கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய தேவதேவருமாகிய விநாயகப்பெருமான், அன்பருக்கும் பல வரம் ஈவார் - தமது அடியவர்களுக்கு வேண்டிய பல வரங்களைக் கொடுப்பார், எனக்கும் மெய் வாழ்வு தருவர் - தமிழேனுக்கும் நிலையான மோட்ச வாழ்வைத் தந்தருளுவர் என்று.

“வரம்பு அலவன் செய்யுங் குண்டு அலர் மூடும்” என்பது அக் கல்வளைப் பதியின் நீர்வளத்தை உணர்த்தியவாறு.

கல்வளைப் பிள்ளையார் தமது அடியார்க்கு வேண்டிய வேண்டியாங்கு அருள்பவராதலின், தமியேனையும் புயக்கணித்தலின்றி வாழவைப்பா ரென்றபடி. (க௦)

வானஞ் சலஞ்சலத் தீயொலி மண்மயங் காவுயிர்போ
வானஞ் சலஞ்சல மந்திடுங் காற்றுயர் மாற்றவரு
வானஞ் சலஞ்ச லெனவுரைப் பான்கல் வளைப்பதிவாழ்
வானஞ் சலஞ்சலக் கைத்தல மாறன் மருமகனே.

இ—ள்: வானம் சலம் சலத்தீ ஒலி மண் மயங்கா - ஆகாயத்தின் கூறுகிய செவியும் நீரின் கூறுகிய வாயும் வெம்மையுடைய நெருப்பின் கூறுகிய கண்ணும் வாயுவின் கூறுகிய மெய்யும் நிலத்தின் கூறுகிய மூக்கும் ஆகிய ஐம்பொறிகளினின்றும் கலங்கி, அஞ்ச அலஞ்ச - ஐம்புலங்களும் அலைவுற, உயிர் போவான் அலமந்திடுங்கால் - உடம்பைவிட்டு உயிர் போதற்குச் சமூலஞ்சமையத்தில் (மாணவத்தையில்), கல்வளைப்பதி வாழ்வான் - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியவரும், அம் சலம்சலக் கைத்தல

மால் தன் மருமகன் - அழகிய பாஞ்சசங்கியமென்னுஞ் சங்கைத் தரித்த் கரத்
தை யுடைய திருமாலின் மருகருமாகிய விநாயகப் பெருமான், துயர் மாற்ற
வருவான் - அத்துன்பத்தை மாற்றும்வண்ணம் வருவாராய், அஞ்சல் அஞ்சல்
என உரைப்பான் - அன்பனே பயப்படாதே பயப்படாதே யென்று திருவாய்
மலர்ந்தருளுவர் எ—று.

அஞ்சு, ஐந்தென்பதன் போலி; சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்
னும் ஐந்தினையுங் குறித்து நின்றது. அலஞ்சு, அலைந்து அலைய எண்பதன்
நிரிபு. வருவான் வினைமுற்று வினையெச்சம். “புலனைந்தும் பொறிகலங்கி
நெறிமயங்கி யறிவுழிந்தித் டைம்மேலுந்தி - அலமந்த போதாக அஞ்சேலென்
றருள் செய்வான்.....” என்னுந் தேவாரத்தின் கருத்து இச்செய்யுளில்
அமைந்திருத்தல் உணர்தற்பாற்று.

மாண வேதனையுற்று ஆன்மா வருந்துந் சமையத்தில் கல்வளைப் பெரு
மான் தோற்றி அபய மளித்தருளுவா ரென்பது நிசம் என்றபடி. (கக)

மகரத் தவள மலர்ச்சோலைப் பொங்கரின் வான்குளிர்
மகரத் தவழ்கல் வளையாகு வாகன வல்லவைவா
மகரத் தவள மருப்பாளை வேங்கை மடங்கலெண்து
மகரத் தவளைபுள் ளானாலு நினை மறப்பரிதே.

இ—ள்: மகரத் தவளமலர்ச் சோலைப் பொங்கரில் - தேன்பொருட்
திய அழகோடு கூடிய சோலையிலுள்ள மாங்களிலே, வான்குளிர் இம
கரம் தவழ் - பெருமையான குளிர்ந்த சந்திரன் தவழ்ந்து செல்லும்,
கல்வளை ஆகுவாகன - கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்ட மூவுகி வாக
னரே, வல்லவை வாம - வல்லவையென்னுஞ் சத்தியை இடப்பாகத்திற்
கொண்டவரே, கரம் தவளம் மருப்பு ஆளை வேங்கை மடங்கல் என்கு
மகரம் தவளை புள் ஆனாலும் - கழுதை வெள்ளிய கொம்பினையுடைய
யானை புலி சிங்கம் கரடி மற்சம் தவளை பறவை என்னுமிவைகளாகப்
பிறந்தாலும், நினை மறப்பது அரிது - தேவாரரைத் தமிழேன் தியானித்
தலின்றி மறந்து விடுதல் முடியாது எ—று.

பொங்கர், இமகரம் ஆகுபெயர்கள். இக்கவி “புழுவாய்ப் பிறக்கி
னும் புண்ணியா உன்னடி யென்மனத்தே—வழுவாதிருக்க வார்தரவேண்
டும்.....” என்ற தேவாரத்தின் பொருளை ஒட்டியிருத்தல் உண
ரத்தக்கது.

கல்வளைப் பெருமானே, இம்மானுட்ப் பிறவி நீங்கி, விலங்கு
பறவை நீர்வாழ்வன முதலிய வாகப் பிறந்தாலும் தமிழேன் தேவாரை
மறவேன் என்றபடி. (கஉ)

அரவம் புலிங் வனற்கண்ண வென்றி போற்றச்சிலம்
 பரவம் புலிபணி கேட்பமன் ருடி யருண்மதலை
 யரவம் புலியணி கோடரன் கல்வளை யண்ணல்கண்ணே
 யரவம் புலிய குணத்தா ரெனினு மவர்முத்தரே.

இ—ன்: அர அம் புலிங்க அனற் கண்ண என்று - அரனே அழகிய பொறியோடு விரவிய அக்கினிக் கண்ணரே என்று, அரி போற்றவும் - விஷ்ணுமூர்த்தி துதிக்க, - சிலம்பு அரவம் புலி கேட்ப - திருவடிச் சிலம்பினோசையைப் பதஞ்சலி - வியாக்கிரபாதர் என்னும் முனிவர்கள் (காதாரக்) கேட்பவும், மன்று ஆடி அருள் மதலை - பொன்னம்பலத்தில் அநவாத தாண்டவஞ் செய்தருளும் நடராசப்பெருமான் தோற்று வித்தருளிய திருக்குமாரரும், அரவு அம்புலி அணி கோடரன் - பாம்பையும் பிறைச்சந்திரனையும் தரித்த சடாமுடியை உடையவரும், கல்வளை அண்ணல் கண் நேயர் - கல்வளைப் பெருமானிடத்து அன்பு கொண்டவர், அவம் புலிய குணத்தார் எனினும் - தீயகுணத்தை யுடையவராயினும், அவர் முத்தரே - அவ்வன்பர்கள் சீவன் முத்தரேயாவர் என்று.

அரன் (ஆன்மாக்களை இளைப்பாற்றும் பொருட்டுச்) சங்கராஞ் செய்பவர். புலியின் காலை யெழுத்த கால்களை உடையராதலின் வியாக்கிரபாதர் புலியெனவும், பதஞ்சலி பாம்பு போன்ற கால்களை உடைமையின் பணி யெனவுஞ் சொல்லப் பட்டனர். புல்லிய புலிய எனத் தொக்குவந்தது.

திருமாலுந் துதிக்கும் பரமசிவனது திருக்குமாராகிய கல்வளைப் பெருமானுடைய அன்பர்கள் புல்லோழக்க முடையனும் நங்கதிபெறுவரென்றபடி. (கக)

தரப்பணி யாரம் பலபூண்டு தேர்முதற் றுனைதற்கூழ்
 தரப்பணி யாரைத் தடிந்துல கரளலிற் சர்க்கரைசுர்
 தரப்பணி யார மழுதுசெய் வோன்கல் வளைத்தலத்தா
 தரப்பணி யார்வத் தொடுஞ்செய்து வாழ்த றகவுடைத்தே.

இ—ன்: தரப்பணி பல ஆரம் பூண்டு - முடியையும் பல ஆரங்களையும் அணிந்து கொண்டு, தேர் முதல் தானே தற்கூழ்தா - தேர் முதல் தலாகச் சொல்லப்பட்ட நால்வகைச் சைனியமும் தன்னை உடன் சூழ்ந்துவா, பணியாரைத் தடிந்து உலகு ஆளவில் - பகைவரைக் கெடுத்து இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்தலைக் காட்டினும், சர்க்கரை சுந்தரப் பணிபாரம் அமுது செய்வோன், சர்க்கரை கலந்து ஆக்கப்படும் அழகிய மோதகத்தை உவப்புடன் திருவமுது செய்யும் பிள்ளையார் கோயில் கொண்டருளிய கல்வளைப்பதியில் - கல்வளைத்தலத்திலே, ஆதரம்பணி ஆர்வத்தொடு செய்

துவாழ்தல் தகவு உடைத்து - ஆராதனை செய்தல்முதலிய திருத்தொண்டு களைப் பத்தியுடன் புரிவது மேன்மையுடைத்து எ—று.

தரம் - தலை. பணி - ஆபரணம், கிரீடம். பணிகாரம், பணியாரமென மருவியது. ஆதரம் - ஆகுபெயர்.

அரசனாக இருந்து இராச்சிய பரிபாலனத் செய்தலைக் காட்டிலும் கல்வளைப் பிள்ளையாரைச் சேவித்துக் கதியடைதல் உத்தம மென்ற படி. (௬௪)

தகரங் கமழ்குந் தளந்தர ளந்தள வின்னகையீர்
தகரங் கமலன் மணக்கோலஞ் செய்த நடாதிருபா
தகரங் கமலஞ் சிவந்தோன் மருகன் நவமற்றபா
தகரங்கண் மேவருங் கல்வளை யான்மலைச் சாரலிலே.

இ—ள்: தகரம் கமழ் குந்தளம் - மயிர்ச்சாந்து மணக்கும் கூந்தலை யும், தளன் தளவு இல் நகையீர் - முத்தையும் முல்லையரும்பையும் ஒத்த பற்களையுடையீர், இரு பாதகரம் கமலஞ் சிவந்தோன் - இரண்டு பாதங்களும் கைகளும் செந்தாமரைப் பூப்போலச் சிவக்கப் பெற்ற திரு மாலுக்கு, மருகன் - மருகரும், சுவம் அற்ற பாதகர் அங்கண் மே அரு கல்வளையான் - பூர்வ புண்ணியம் இல்லாத பாவிகள் வசித்தற்கு முடியாத கல்வளைப்பதியிற் கோயில் கொண்டவருமாகிய வீநாயகப் பெருமான்து, மலைச் சாரலில் - மலைச்சாரலிலே, தகர் - (வெட்டக் கொணர்ந்த) ஆடு, அங்கம் அலன் மணக் கோல் அஞ்ச எய்தல் தடாது - உருவிவியாகிய மண்மதன் செலுத்தும் வாசனை பொருந்திய பூக்களாகிய பஞ்ச பாணங்களைத் தடுக்கப் போவதில்லை எ—று.

மே, முதனிலைத் தொழிற்பெயர். இது பாங்கி வெறி விலக்கிய வாறு.

வெறியாட்டாளனே, கல்வளையான் மலைச்சாரலில் நீ ஜட்டுக்கடா வைக் கொணர்ந்து வேட்டுவதனால் தலைவி கொண்ட விரக வேதனை நீங்கப் போவதில்லை. இதலின் வீணை உயிர்க்கோலை செய்யற்க எனப் பாங்கி விலக்கியபடி. (௬௫)

இலங்கை யிராவணன் கண்டதுண் டம்பட வெய்சரம்ப
யிலங்கை யிராமன் கடதாரை சிந்து மிரண்டிருகோ
டிலங்கை யிராவதன் ருழ்கல் வளைய னெனின்முத்திவா
யிலங்கை யிராது கடைத்தா டிறப்பிப்ப னேரம்பனே.

இ—ள்: இலங்கை இராவணன் கண்டதுண்டம்பட - இந்த இலங் கையை ஆண்ட இராவணனுனவன் கண்டதுண்டமாம்படி, எய் சரம்

பயில் அம் கை இராமன் - செலுத்திய பாணம் பொருந்திய அழகிய கையையுடைய ஸ்ரீ ராமபிரானும், கடதாளை சிந்தும் இரு இரண்டு கோடு இலங்கு ஐராவதன் தாழ் - மதரீர் சொரிகின்ற நான்கு கொம்புகள் விளங்கப்பெற்ற ஐராவதமென்னும் யானையை வாகனமாகக் கொண்ட இந்திரனும் வழிபடும், கல்வளையன் எனில் - கல்வளைப் பின்னையாரே என்று சொன்னால், முத்தி வாயில் அங்கை இராந - மோட்ச வாயில் திறக்கப்பட்டாது இருத்தல் முடியாது, ஏரம்பன் கடைத் தாள் திறப் பிப்பான் - அந்த ஏரம்ப மூர்த்தி அவ் வாயிற் கதவின் தாளை நீக்கித்திறப் பித்தருளுவர் என்று.

நான்காமடியிலுள்ள அங்கை என்பதை அங்கு என்பதின் ஈறு திரிந் ததென்றேனும் ஐகாரச் சாரியை பெற்று வந்ததென்றேனும் கொள்க. கடை, ஆகுபெயர். கடைத்தாள் இங்காலத்தில் தாழ்ப்பாளொள வழங் கும். ஏரம்பன், விநாயகருடைய திருநாமங்களுள் ஒன்றும்; சிவனது சமீபத்தில் இருப்பவன் எனவும், பக்தர்களை விருத்தி யடைவிப்பவன் எனவும் பொருள் படும் வடசொல். இலங்கை இராவணன் கண்ட துண்டம்பட எய்சரம்பயி லங்கையிராமன்.....தாழ் கல்வளையன்” என்பதில் ராமன் என்பதற்கு இராமாவதாரத்தை எடுத்த விட்டுணுவும் வணங்கப்பெறும் கல்வளைப் பதியிலுள்ள விநாயகக் கடவுளைப் பழைய உரையிற் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. இராவணனை வதைத்த பிரமகத்தி நீங்கும்படி இக்கல்வளைப் பெருமானை இராமபிரான் வணங்கி னார் என்னுங் கொள்கை இந்நூலாசிரியரிடத்து உண்டு ஆதலின் “இராமன்தாழ்” என்பதற்கு இராமபிரானும் வழிபடுகின்ற” என ஈண்டு நேரே பொருள் கொள்ளப் பட்டது. நூலாசிரியர் கொள்கை இவ்வென்பதை இந்நூலில் “கவிநாயகன் ரெழும் ராமன் கொலைப்பவங் காய்ந்திடுதுங் - கவிநாயக திருக்கல்வளை வாழங் கணப தியே” எனவரும் பதினாறாஞ் செய்யுளானறிக.

இலங்கையை தீண்ட இராவணனை வதைத்த இராமபிரானும் ஐராவதத்தை வாகனமாகக் கொண்ட இந்திரனும் வணங்கும் கல்வளைப்பிள்ளை யாரின் திருநாமங்களை நாவா ஒதினால், மோட்ச வாசல் அந்தப்பெருமானது திருவருளால் திறக்கப்படும் என்பபடி. (கக)

அம்பலங் காசில் வயல்குழங் கல்வளை யைங்கராண்ட டம்பலங் காசியென் றாய்கேள்வர் பின்செல வாமதலா யம்பலங் காசின் முலையாணின் கைதந்த வாசறப்பொன் னம்பலங் காசிசென் றேவா தரவிவன் னருஞ்சொர்க்கமே.

இ—ன்: அம்பு அலங்கு ஆசு இல் வயல் சூழும் கல்வளை ஐங்கரன் னாட்டு - நீர்ததும்புகின்ற குற்றமற்ற வயல் சூழ்ந்த கல்வளை ஐங்கரக் கடவுளின் நாட்டிலே. அம்பல் அங்கு ஆசு என்று ஆய் கேள்வர் பின் செல் அவா மதலாய் - பலர் அறிந்து அலர்ந்தாற்றத் தமக்கு வாழ்த்தென மதித்துக் கொண்ட தலைவர்பின் விரும்பிச் சென்ற மகனே, என்றும் சொர்க்கந்தர - எனது அரிய பாலை உனக்கு ஊட்டுதற்கு, காசின் முலையான் அம்பலம் நின் கை தந்த ஆசு அற - (ஒருவர்க்கென வரைவு இல்லாமையாகிய) குற்றம் பொருந்திய தனங்கனையுடைய பரத்தை நல்ல பிழத்தை உன்கையில் தர நீ (ஏற்றிண்ட) குற்றம் நீங்க, பொன்னம் பலம் காசி சென்றே வா - புண்ணிய தலங்களாகிய சிதம்பரம் காசியென்னுமிவையிரண்டிற்கும் யாத்திரை போய் மீண்டுவருதி எ—று.

“அவர் மதலாய்” என்னும் பாடத்திற்கு அத்தலைவருடைய மகனே எனப் பொருள் கொள்க. தலைவன் தன் மகவைப் பரத்தைவீட்டிற்கு ஒருமுறை கொண்டு சென்றான் என்ற காரணம்பற்றி எழுந்த வெறுப்பைக் குறிக்கும் பொருட்டுத் தன்மதலையென்னாது அவர் மதலையெனத் தலைவி விளித்தனள். இனி, பின்செல ஆம் மதலாய் எனப் பிரித்து, பின் செல்லும்படி பிறந்த மகனே, எனப்பொருள் கொள்ளினுமாம். காசு, சொர்க்கம், பொன்னம்பலம் என்னுமிவைகள் ஆகுபெயர்கள். இது தலைவி பரத்தையைப் பழித்தல் என அகப்பொருளில் வருவது. இரண்டா மடியிலுள்ள அம்பல், சிலர் அறிந்து தம்முட் புறங்கூறல், பழிச்சொல் என்னுங் கருத்தில் வந்தது. சொர்க்கம் (சுவர்க்கம்) - முலை.

புழந்தாய், நீ உன் அப்பனுடன் கூடிக்கொண்டு பாத்தை விட்டிற் குச் செல்வவிடத்து அவள் உனக்குத்தந்த பழத்தை ஏழ்ம தோஷந் தீ, சிநம்பாய் காசி என்னும் புண்ணியதலங்களைத் தரிசித்து வந்தபின்பே உனக்குப் பாலாட்டுவேன் எனத் தன் மகனுக்குத் தலைவியுணர்ந்தியபடி.(௧௭)

கமண்டலம் பாற்கரன் போலாழி மேந்துங் கடவுளர்நா
கமண்டலம் பாதலங் கைகூப்பு தானென்று காட்டுவையர்க்
கமண்டலம் பார்க்குமும் யானம் வளைக்குங் கழனிமீற்சங்
கமண்டலம் பாய முழங்கிடுங் கல்வளைக் காரணனே.

இ—ன்: அர்க்க மண்டலம் பார்க்கும் உய்யானம் வளைக்கும் கழனியில் - சூரியமண்டலத்தை அளவீப் பார்க்கும் (உந்நமான) சோலை சூழ்ந்த வயலில், சங்கம் மண்டு அலம்பாய முழங்கிடும் - சங்குகள் நெருங்கிய கலப்பைதாக்க நாதஞ் செய்கின்ற, கல்வளைக் காரணனே - கல்வளையிற் கோயில் கொண்ட சர்வ காரண மூர்த்தியே, கமண்டலம் - குண்டி

கையையும், பாற்கான் போலாழி - சூரியன் போன்ற சக்கரப்படையையும், வந்துங் கடவுளார் - முறையே தரித்துள்ள பிரம விஷ்ணுக்களும், நானும் மண் தலம் பாதலம் - விண்ணுலக மண்ணுலக பாதல உலக வாசிகளும், கைகூப்பு தான் - தங்கள் கைகளைக் கூப்பித் தொழும் தேவரீருடையதிரு வடிவளை, என்று காட்டுவை-தமியேனுக்கு எப்பொழுது தரிசிப்பித்தருளுவீர். நாகம் மண்டலம் பாதலம் என்பன ஆகுபெயர்கள்.

நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்திய கல்வளைத்தலத்திற் கோயில் கொண்டருளிய சர்வகாரணக்கடவுளே, பிரம விஷ்ணுக்களும் தீரிலோக வாசிகளும் தும்பிடுந் தேவரீருடைய திருவடித்தரிசனத்தைத் தமியேனுக்கு எப்பொழுது தந்தருளுவீரோ அறியேன் என்றபடி. (௩௮)

காரண வாத திரிசூல பூத கணேசவன்பா
காரண வாததென் கல்வளை நாத கடம்பணிவா
காரண வாத முதலைத் தினைவைத்துக் காத்தழிக்குங்
காரண வாத நடந்தை யுலாவங் கலகத்திலே.

இ—ள்: ரணவாத திரி சூல - யுத்தச் செயலுக்குரிய முக்கருப் பொருத்திய சூலப்படையைத் தரித்தவரே, பூத கணேச - பூதகணங்களுக்குத் தலைவரே, அன்பாகார் அணவாத தென் கல்வளைநாத - பத்தியில்லாதவர்கள் அடைதற்கரிய சிறந்த கல்வளைப்பதி நாதரே, கடம்பு அணிவாகார் அண - கடப்பம் பூமலையைத் தரித்தருளிய முருகக் கடவுளின் அண்ணரே, வாதம் முதல் ஐந்தினை வைத்துக் காத்து அழிக்குங் காரண - ஆகாயம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களையும் படைத்துக் காத்து ஒடுக்கியருளும் காரண மூர்த்தியே, வாதம் நடந்து ஐ உலாவும் கலகத்திலே கா - வாதங் குன்றிச் சிலேட்டமும் அதிகப்படும் அந்திய காலத்துன் பத்திலே வந்து தமியேனை இரட்சித்தருள வேண்டும் என்று

வாதங் - காற்று, இங்கே காரணகாரிய ஒற்றுமை நயம்பற்றி அதனைத்தரும் ஆகாயத்திற்கானது. திரிசூலம் முதலாம் படைக்கலங்கள் விநாயகப்பெருமானுடைய மூர்த்த பீதங்களுக்கு உண்டு. வாகர் என்ற பாலது வாகார் என நீண்டது. அண்ண என்பது அணனனத் தொக்குவந்தது, மரணகாலத்திலே வாதங் குன்றிச் சிலேற்பணம் விருத்தியாகுமென்பது வைத்திய நூற்கொள்கையாதலின் “வாதம்நடந் தையுலாம் கலகத்திலே” என்றார். காலத்திலே என்றும் பாடம். மரணகாலத்தில் சிலேவழமம் அதிகப்படுதலே, “புலனைத்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிந்திட டைமேலுந்தி, அலமந்தபோதாக” எனவும் “ஐயுந்தொடர்ந்து விழியுஞ் சொருகி அறிவழிந்து, மெய்யும் பொய்யாகி விடுகின்றபோது” எனவும் பெரியார் பணித்தவாற்றானுணர்ச்சு,

தூலப்படைமைப் பரித்தவரே, பூதகணநாதரே, அன்பால்லாதவர்க்கு
அதிதமானவரே, சர்வபூதகாரணரே, அந்நிய காலத்தில்த் தமியனைப்
பாதுகாத்தருள வேண்டிமென்ப பிரார்த்தித்தபடி. (கக)

கலகத் தமரத் திரையின் துயரைக் களைந்தருள்ச
கலகத் தமரக தக்கம்பி யாற்செய் கடுக்கைபுல்ல
கலகத் தமரளி வாழ்சோலைக் கல்வளைக் கற்பகவென்
கலகத் தமரவின் தத்திருக் காலெந்தக் காலவைப்பீத.

இ—ன்: கலகத் தமரத் திரையின் துயரைக் களைந்தருள் சகலகத்த -
(அன்பர்களுடைய காமம் முதலிய) கலகமாகிய ஒலியினையுடைய கடலால்
வருத்தன்பத்தை நீக்கியருளுஞ் சர்வேசுரரே, மரகதக்கம்பியாற் செய்
கடுக்கை புல் அகல - மரகதக்கம்பியாற் செய்த (காம்பையுடைய) கொன்றைப்
பூமாலை பொருதுந் திருமார்பினை யுடையவரே, கத்து அமர் அளிவாழ்
சோலைக்கற்பக - ரீங்காரஞ் செய்கின்ற மிருதியான வண்டுகள் சஞ்சரிக்குஞ்
சோலைகள் சூழ்ந்த கல்வளைத் திருப்பதியில் எழுந்தருளிய கற்பகப் பிள்
ளையாரே, என் கல் அகத்து - பாறைக்கற் போன்ற என்னுடைய (அஞ்
ஞானந்தடித்த) உள்ளத்தில், அம் அரவந்தத் திருக்கால் எத்தக்கால்
வைப்பது - தேவரீருடைய அழகிய செந்தாமரைப்பூவை நிகர்த்த திருவடி
களை எப்பொழுது வைத்தருளப் போகின்றீர் (யான் அறியேன்) என்று.

கல்வியறிவு ஈசுரபத்தி முதலிய நன்மைகளின்றி அஞ்ஞான இருள்
தடித்துச் சடப்பொருளை ஒத்தமனமென்பார்! கல்லகத்து என்றார். இது
ஆசிரியர் தம்மனநிலையை இழித்துக் கூறியவாரும். மெய்யன்பர் தம்மி
டத்துள்ள பத்தி போதியதன்றென்பதைக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டு
இப்படிக் கூறுதல் இயல்பாகும். இதனை “செஞ்சுடர் வை வேலுடைய
செம்மலடி தீயென், நேஞ்சக அடுக்கிலுமி நின்னுலவு மென்றால்” எனக்
கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் கூறியவாற்றானும் உணர்க. உட்பகை
காமம் குரோத லோப மோக மத மார்ச்சரிய மென்பன.

அன்பர்களிடத்துள்ள காமம் முதலாம் பகைகளைக் களைத்தருளும்
சர்வேசுரரே, கொன்றைப் பூமாலையைத் திருமார்பிற் றரித்தவரே, கல்
வளைக் கற்பகவிநாயகரே, வன்கண்ணாகிய எனக்குத் திருவருள் செய்
வது எந்நாளோஎன்பபடி. (ச௦)

வையத் திருக்கை யறுப்பா னெகினம் வளைமணிக்கு
வையத் திருக்கை கயிலை வெண்மங்கு னேர்கல்வளை
வையத் திருக்கைப் பரியாக்கி பிள்ளைக்கு மானனையார்
வையத் திருக்கை யயர்ந்தாளென் றோது மதுசுரமே.

இ—ன்: மதுகரமே - வண்டுகளே, வையத் திருக்கை அறுப்பான் - பூமியிலுள்ள தீமைகளை நீக்கி அருளுபவரும், வளைமணிக் குவையத்து எனினம் இருக்கை-சங்கீன்ற முத்துக்குவியலின்மீது அன்னப்பறவை இருத்தல், கயிலையில் வெள் மங்குல் நேர் - கைலாச கிரியின் சிகரத்தில் வெண்முகில் படிதலை ஒத்திருக்கப் பெறும், கல்வளை - கல்வளைப் பதியிலெழுந்தருளிய, இருக்கை வையத்துப் பரிஆக்கி பின்னைக்கு - வேதங்களைத் தேசிற்பூட்டப்படும் குதிரைகளாக்கியருளிய சிவபிரானுடைய (மூத்த) திருக்குமாரருக்கு, மான் அனையார் வைய - மானை நிகர்த்த நோக்கினையுடைய (தன்னோடொத்த) அயல் மகளிர் பழிக்க, திரு - இலக்குமியை நிகர்த்த தலைவி, கையயர்ந்தான் என்று ஒதும் - கை (கால்) சோர்ந்தான் என்று சொல்லும் ஏ-று.

திருக்கு - குற்றம்; குவையத்து என்பதில் அத்து சாரியை. ஆக்கி வினையாலணையும் பெயர்; ஒதும் முன்னிலை ஏவல். திருக்கை அயர்ந்தான் என்பதில் ககரம் விரித்தல். இதுகடவுண்மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயத்தபக்கத்து வண்டு விடுதாது.

வண்டினமே, பூமியிலுள்ளவரின் விக்கினங்களை நீக்குபவரும் சிவ துமாரருமாகிய கல்வளைப்பந்தி நலைவரிடம் தூதுசென்று தன்னோடொத்த அயன்மகளிர் பழித்தமையால் தலைவி சோர்வடைந்தனள் என்று புகலுநீர் என்றபடி. (சக)

கரவடம் பத்தி யிலார்க்களிப் போயிருள் காய்த்திடும்பாற்
கரவடம் பத்தி யெ ளிபாய் முலைச்சங் கரிபெறுமைங்
கரவடம் பத்திரக் காறுஞ்சு மான்மரு மாசந்தரசே
கரவடம் பத்திரட் கல்வளை யாயெனைக் காத்தருளே.

இ—ன்: பத்தி இலார்க்குக் கரவடம் அளிப்போய்-அன்பில்லாதவருக்கு விக்கினத்தை ஆக்குபவரே, இருள் காய்த்திடும் பாற்கர - மலவிறுளைக் கடிந்தகற்றும் ஞானஞரியரே, பத்தி வடம் - நிரையே கோக்கப்பட்ட முத்து மாலையில், ஒளி பாய் - ஒளி பாயப்பெற்ற; முலைச் சங்கரி பெறும் ஐங்கர - பரஞானம் அபரஞானம் என்னும் தனபாரங்கனையுடைய உமாதேவியார் பெற்றருளிய ஐங்கரக்கடவுளே, வடம் பத்திரக்கால் துஞ்சும் மால் மருகா - ஆல மலையில் அறிதயில் கொள்ளும் திருமாவின் மருகரே, சந்தர சேகர-பிறைத் சந்திரனை யணிந்த சடாமுடியை யுடையவரே, அடம் பத்திரள் கல்வளை யாய் - கூட்டமான அடம்பங் கொடிகள் பரந்துள்ள கல்வளைப்பதியிற் கோயில் கொண்டவரே, எனைக் காத்து அருள்-தமியேனைப் பாதுகாத்துத் திருவருள் புரிவீர் ஏ-று.

கரவடம் - வஞ்சனை, களவு என்னுமிவைகளைக் குறிக்குஞ் சொல்; இங் கே தீமையை உணர்த்தி நின்றது. தம்மை வழிபடார்க்கு விராயகப் பெரு மான் விக்கினத்தை விளைக்கும் மறக்கருணையி னியல்பு இவ்வந்தாதி யுரையில் முன்னர் விளக்கப்பட்டது.

அன்பிலார்க்கு விக்கினங்கள் நேர விடுபவரே, மலவிருளை யகற்றும் ஞானதூரியரே, உமை யம்மையார் புத்திரரே, திருமான் மருகரே, கல்வளைக் கணபதியே, தமியேனைக் காத்தருள்புரிக என்றபடி. (௪௨)

அருந்துதிக் கையமில் கற்பீந்த மேனை யசலவரை
யருந்துதிக் கைக்கு மகளாய்ப் பிறந்திடு மன்னைவிட
மருந்துதிக் கைப்புனை கூறைப் பிளுகி யருள்கல்வளை
யருந்துதிக் கைக்குன்ற மேயடி யேனுன் னடைக்கலமே.

இ—ன்: அருந்துதிக்கு ஐயம் இல் கற்பு ஈந்த - வசிட்டமுனிவருடைய பத்தினியாகிய அருந்ததிக்குச் சந்தேகமற்ற கற்பை அருளியவளும், மேனை அசல அரையரும் துதிக்கைக்கு மகளாய்ப் பிறந்திடும் அன்னை - மேனையென் பவளும் மலையரசனும் போற்றும்படி அவர்களிடத்தில் மகளாய் வளர்ந்த எங்கள் தாயுமாகிய உமாதேவியாரும், விடம் அருந்து திக்கைக் கூறை புனை பிளிகி - நஞ்சை உண்டவரும் திக்கை ஆடையாகப் புனைந்தவரும் பிளுகம் என்னும் வில்லைக் கொண்டவருமாகிய சிவபெருமானும், அருள் - பெற்றரு ளிய, கல்வளை அருந் துதிக்கைக் குன்றமே - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய தும்பிக்கையையுடைய மலையை நிகர்த்த கயமுகக்கடவுளே, அடியேன் உன் அடைக்கலம் - தமியேன் தேவரீருக்கு அடைக்கலம் எ—று.

அருந்துதிக் கையமில் கற்பீந்த அன்னை, மேனை யசலவரை யருந்துதி க்கைக்கு மகளாய்ப் பிறந்திடும் அன்னை, எனத் தனித்தனி முடிக்க. “காமரு வடிவாய் எங்குங் காண்பது சத்தி” என்ற பிரகாரம், ஈசுவரியே அழகின் மய மாயுள்ளாளாதலானும் பெண்பாலார்க்குரிய பேரழகும் கற்பு முதலாம் உயர் குணங்களும் இறைவியுடைய அம்ஸமாதவினாலும் “அருந்துதிக் கையமில் கற் பீந்த அன்னை” என்றார். அருந்ததி, அருந்துதியென வந்தது.

ஈசுவரிக்கும் ஈசுவானுக்கும் புதல்வராகத் தோன்றியருளிய யானைழகந் தெய்வமே! கல்வளைப் பெருமானே! தமியேன் தேவரீருக்கு அடைக்கலம் என்றபடி. (௪௩)

அடைக்கலங் காவென்ற பேர்க்கினி யான்மட வன்னக்களை
மடைக்கலங் காரஞ் சினையென் றனைகல் வளைவரைவா
யடைக்கலங் கரட்டுந் தனத்தீர் விரக மகலப்பொன்னி
லடைக்கலங் காக்கவென் றென்றோ குணதிசை யாவதுவே.

இ—ன்: அடைக்கலம் கா என்ற பேர்க்கு இனியான் - தமிழேன் தேவ ரீருக்கு அபயம் காத்தருள வேண்டும் என்று இரப்பவர்க்கு இதமானவ ராகிய விநாயகப் பெருமானுடைய, மட அன்னக் கணம் அலங்கு ஆரம் - இளமையான அன்னப் பெடைகள் ஒளி செய்கின்ற முத்துக்களை, சினை என்று அடைக்கு அனை - தாம் இட்ட முட்டையென் றெண்ணி அடை காக்கச் செல்லப்பெற்ற, கல்வளை வரை வாய் - கல்வளைப் பதியிலுள்ள மலைச் சாரவில், அடைக்கலங் காட்டுந் தனத்தீர் - ஊர்க்குருவியின் வடிவைக் காட்டும் (திரண்ட) தனங்களை யுடையவரே, விரகம் அகல - எனது விரகவேதனை நீங்க, பொன் இல் - நுமது வீடாகிய தாமரைப்பூ, அடைக் கல் காக்க - அடைத்தலாகிய குவிதலை நீக்க (இதழ் விண்டு அலர), என்று - சூரியன், குண திசை ஆவது - கிழக்குத் திசையில் உதிப்பது, என்றோ - எந்த நேரமோ (அறியேன்) என்று.

பொன் = இலக்குமி, ஈண்டுத் தலைவியைக் குறித்து நின்றது. “அடைக் கலம் காக்க” என்புழி அம் விரித்தல் விகாரம். இது பிரிவுழிக் கலங்கலென் னுங் கிளவித் தொகையுள் “கண்படை பெறுது கங்குளேதல்” என்னும் அகப் பொருட் டுறையாகும். தனத்தீர்: உயர்வுப்பன்மை. தலைவியை இலக்குமி யாகப் புனைந்துரைக்குங் கருத்தால் அவள் தன் வீட்டினின்றும் வெளிப்போ தருதலைக் குறித்து ‘தாமரைமலராகிய வீடு திறக்கப்பட்டால் (பொழுது புலர்) தால் என்றபடி) தலைவியைத் தான் சென்றெய்தல் எளிதாகு’ மென்னும் உட்கோளால் இவ்வாறு தலைவன் கூறினெனப்பது. தலைவி தன்னெதி ரில் இல்லையாகவும் தன்னிச்சையால் முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுகின்றாளுத லின், ‘நுமயில்’ என்றபாலது ‘பொன்னில்’ என அவளைப் படர்க்கைச் சொல்லாற் கூறியது “ஒரிடம் பிறவிடந் தழுவலு முளவே” என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் போந்த இடவழுவமைதி. அகல காக்க ஆவது எனக் காரி யப் பொருளவாகிய வினையெச்சங்களை முறையே முடிக்க.

இயங்கைப்புணர்ச்சியிற் கூடித் தலைவியைப் பிரிந்து தனித்திருக்குந் தலைவன் இரவில் விரகவேதனையால் தலைவியை முன்னிலைப்படுத்தி இங்ஙனம் தன்னுட் கூறி வருத்தினென்றபடி. (சச)

வனத்தா னையன்றொழு மம்மாளை யம்புலி மாணணிசெவ் வனத்தாளை யன்ன வயற்கல் வளைப்பெரு மாணைமறை வனத்தா னையனக் கணைமலை மான்மரு மாணையைப்பூ வனத்தாளை யன்புசெய் வார்முலைப் பாலை மறந்தவரே.

இ—ன்: வனத்தான் - துழாய் மாலையைத் தரித்தவராகிய விஷ்ணு மூர்த்தியும், அயன் - பிரமதேவரும், தொழும் அம்மாளை - வழிபடும் தலை வரும், அம்புலி மான் அணி செய் வனத்தாளை - பிறைச் சந்திரனை அணிந்த

வரும் செவ்விய திருமேனியை யுடையவரும், அன்ன வயற் கல்வளைப் பெருமானை-அன்னப் பறவைகள் சஞ்சரிக்கும் செந்நெல் வயல்களைக்கொண்ட கல்வளைப் பதியிற் கோயில்கொண்ட பெருந்தகையும், மறை வனத்தான் நயனக் கணை மலை மான் மருமானை, வேதாரணிய ஈசுவரரும் திருக்கண்களாகிய பாணத்தைப் பொருந்திய பருவதவர்த்தனியும் பெற்றருளிய புதல்வரும், ஐம்பூவன் அத்தானை - ஐந்து பூக்களைப் பாணமாகக்கொண்ட மன்மதனுக்கு மைத்துனரும் ஆகிய விநாயகக்கடவுளை, அன்பு செய்வார் - பத்தி பாராட்டுபவர்கள், முலைப்பாலை மறந்தவரே - தாயின் முலைப்பாலைக் குடிப்பதனை மறந்தவராவர் எ—று.

“முலைப்பாலை மறந்தவரே” என்பது இனிமேற் பிறவியெடுக்கமாட்டா ரென்பதை உணர்த்தியவாரும். ஐயன் நையனம் என்பன முறையே அயன், நயனம் என்பனவற்றின் போலியாம்.

கல்வளைப் பெருமானை வழிபடுபவர் இனிமேற் பிறவியுட் புகமாட்டார் என்புபடி. (சரு)

தவராக மாகன கச்சிலை கோலிபொற் றுள்பெறமைத்
தவராக மாக விடந்தவன் சாபந் தவிர்த்தவன்மா
தவராக மாகநற் காமுரல் கல்வளைத் தந்திரன்மா
தவராக மாகரன் கண்ணாறு பூங்கொன்றைத் தாமத்தனே.

இ—ன்: தவராக மா கனகச் சிலை கோலி - வில்லாகப் பெரிய பொன் மலைபாண மேருவை வளைத்த சிவபெருமானுடைய, பொன் தான் பெற-பொன்போலும் திருவடிகளைத் தேடிக்காணவேண்டி, -மைத்த வராகமாக இடந்தவன் - கருநிறங் கொண்ட பன்றியாகப் பூமியை அகழ்ந்து சென்ற திருமாலுக்கு, சாபந் தவிர்த்தவன் - (ஈசுவரி இட்ட) சாபத்தை நீக்கியருளிய வர் (யாரெனில்), மா தவ ராகம் ஆக - வண்டுகள் மிகவும் ராகத்தோடு, நல் கா முரல் கல்வளைத் தந்தி - நல்ல பூஞ்சோலையிலே நீங்காரஞ் செய்யப்பெற்ற கல்வளைப் பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய யானைமுகத் தெய்வமும், நல் மாதவர் ஆகம் ஆகரன்-தூயவர்களாகிய முனிவர்களுடைய மனத்தை இருப்-பிடமாகக் கொண்டவரும், கள் நாறு கொன்றைப்பூத் தாமத்தனே - தேன் மணக்கும் கொன்றைப்பூ மாலையை யணிந்தவருமாகிய கணேசமூர்த்தியே யாவர் எ—று.

மூன்றாமடியிலுள்ள “தவ” மிகுதியைக் குறிக்கும் ஓர் உரிச்சொல். மைத்த வராகமாக இடந்தவன் சாபந் தவிர்த்தவன் என்பதன் வரலாறு: பன்றி வடிவங்கொண்டு பாரசிவனுடைய திருவடியைத் தேடிச்சென்ற திருமால், ஒரு தினம் கைலையங்கிரியிற் கண்ணுதற் பெருமானைத் தரிசிக்கச் சென்ற விடத்துக் கைலைக் கோபுர வாசலில் எழுந்தருளிய கரிமுகக் கட

வுளுக்கு வழிபாடாற்றாது செம்பொற்றிருக் கோயிலுட் சென்று கறைமிடற்
 றிறைவனையே வணங்கி நின்றலும், எம்பெருமான் ஒரு திருவிளையாட்டைத்
 திருவுளத்துக்கொண்டு, இறைவியை நோக்கித் தம்முடன் கவராட வரும்படி
 இயம்பியருளுதலும், இறைவி நாம் கவராதும்போது வெற்றி தோல்வி சொல்
 வதற்கு ஒரு நடுவன் வேண்டுமே யென, இறைவர், இத்திருமாலே சான்
 ராக இருக்குக என்றருளி, அங்ஙனம் அவரைச் சான்றாக வைத்
 துக் கவராடிவிடத்து ஈசுவரி வெல்ல ஈசுவரன் தாம் தோல்வியுற்றும்
 தோல்வியுறவில்லை யெனச் சாதித்தருள, எமையாள் உமையாள் உற்றது
 உரைத்தியெனத் திருமலைக் கேட்க, இறைவன், தம் பக்கல் சொல்ல
 வேண்டுமெனத் திருமாலுக்குத் திருவழியாற் குறிப்புக் காட்ட, அவர்,
 வென்ற இறைவி தோற்றன னென்றும் தோற்ற இறைவர் வென்றாரென்
 றும் ஓரஞ் சொல்ல, இறைவி சீற்றங்கொண்டு “திருமாலே, நீ கண்ணார்க்
 கண்டுகொண்டிருந்தும் ஓரஞ் சொன்னாயாதலின் குருட்டுத் தன்மையுள்ள
 மலைப்பாம்பாகிப் பசி தாகம் வருத்தக் கிடந்து அலமருது” என அக் காவற்
 கடவுளைச் சபித்தருளினர். பின்னர் பார்ப்பருவடைந்த திருமால் கைலாச
 பதி பணித்தருளியபடி தெட்சண பூமியிலுள்ள ஆலவனத்தை யடைந்து
 அங்குள்ள ஆலமரத்தின் பொந்திற் சிலகாலங்கிடந்து வருந்தி, சத்த கன்னி
 யர் உபதேசித்தபடி மார்கழி மாசத்து விநாயக சஷ்டி விரதத்தை விதிப்படி
 அறுஷ்டித்து எங்கள் ஐங்கரக் கடவுளைப் பூசிக்க, அப்பெருமான் தேவி
 இட்ட சாபத்தை நீக்கித் திருவருள் புரிந்தன ரென்பதாம். இவ்வரலாற்
 றைக் கந்தபுராணம் - கயமுகன் உற்பத்திப் படலம், அநந்தன் சாப நீங்கு பட
 லம் முதலியவற்றிற் பரக்கக் காண்க. இங்கே பசுபதியும் பருவதவர்த்தனி
 யும் ஆடியருளிய கவறு, சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினராகிய மானாடர்கள்
 ஆடும் கவறு சதுரங்கம் முதலியனபோலல்லாது ஞானக் கருத்தமைந்த
 தென்பதனை,

“காயம் பலகை கவறைந்து கண்முன்றிய
 ஆயம் பொருவ தோரைப்பத் தோரக்கரம்
 மேய பெருமான் இருந்து பொருகின்ற
 மாயக் கவுற்றின் மறைப் பறியேனே.”

* என்னும் திருமூலநாயனார் திருவாக்கானுணர்க.

உமாதேவியார் நாராயணமூர்த்திக்கு இட்ட சாபத்தை நீக்கியருளியவர்
 கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய கயழக்ககடவுள் என்பபடி. (சசு)

மத்தன் பராபரை சீராட்டுப் பிள்ளை மணிமந்தர
 மத்தன் பராவிச் சிவந்திடு சேவடி வாய்ந்தபது
 மத்தன் பராகவெண் ணீரணி கல்வளை வானவகு
 மத்தன்ப ரானவ ரன்றோ கயிலையில் வாழ்பவரே.

இ—ன்: மத்தன் - ஊமத்தம்பூவை யணிந்த பரமசிவனும், பரா பரை - ஈசுவரியும், சோட்டுப்பிள்ளை - சிறப்புச்செய்தலையுடைய (பாராட்டு கின்ற) பிள்ளையும், மணி மந்தர மத்தன் - (பாற்கடல் கடைந்தபோது) அழகிய மந்தரமலையை மத்தாகக்கொண்ட திருமால், பராவிச் சிவந்திடு சேவடி வாய்ந்த பதுமத்தன் - துதித்து வணங்குதலிற் சிவந்த திரு வடித்தாமரையை யுடையவரும், பராக வெண்ணீறு அணி கல்வளை வானவன் - உயிர்களின் மலர்க்கத்தின்பொருட்டு (சிரீமலமாகிய தமது திரு மேனியில்) துகளாகிய விபூதியைத் தரித்தருளியவருமாகிய கல்வளைப்பெரு மானுடைய, நாமத்து அன்பர் ஆனவர் அன்றோ - திருநாமங்களை அன் புடன் செபித்தவர்களல்லவா, கயிலையில் வாழ்பவர் - கைலாசபதியில் (தவருது) இருப்பவர் எ—று.

வாழ்பவர் என்னும் விளை முக்காலத்தையும் உட்படுத்திவந்தது. திருமால் தமது திருமுடி பெருமானுடைய சேடியில் உறுத்தும் படி பன்முறை வணங்குவரென்பதை உணர்த்தும்வண்ணம் “பரா விச் சிவந்திடு சேவடி” என்றார்.

கல்வளைப்பெருமான் திருநாமங்களை யோதுவோர் எக்காலத்தும் நங்கதியுறுவ ரென்படி. (சௌ)

பவநம் புயர்தொண்டர்க் கில்லாமை யாக்கும் பரன்கணனீர்
பவனம் புயங்க முடியேந்து மண்விண் படிவன்கருப்
பவனம் புயலளக் குங்கல் வளைப்பதி மீதினுறை
பவனம் புயன்றொழும் பாதரம்புயனெம் பரதெய்வமே.

இ—ன்: நம்பு உயர் தொண்டர்க்கு பவம் இல்லாமை ஆக்கும் பான்- தம்மை நம்பிய மேலான அடியவர்களுக்குப் பிறவி இல்லாமையைச் செய் கின்ற முதல்வரும், கனல் நீர் பவனம் - நெருப்பு தண்ணீர் காற்று, புயங்கம் முடி ஏந்தும் மண் விண் படிவன் - ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பு தன் தலையிற் சுமக்கும் பூமி ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூகங்களின் வடிவைக் கொண்டவரும், கருப்பவனம் புயல் அளக்கும் கல்வளைப்பதிமீதில் உறைபவன் - கருப்பஞ்சோலைகள் முகின்மண்டலம்வரையில் உயரப்பெற்ற கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்டவரும், அம்புயன் தொழும் பாத அம் புயனே - பிரமதேவரும் வணங்குந் திருவடித்தாமரைகளை யுடையவருமாகிய விக்கினேசுவரப்பெருமானே, எம்பரதெய்வம்— எங்கள் முழுமுதற் கடவு ளாவர் எ—று.

நற்று ஓ தேற்றம்; புயல் - இங்கே முகில் மண்டலத்திற்காகி நின்றது.

அடியவர் பிறவித்துன்பத்தை ஒழிப்பவரும் பஞ்சபூத வடிவினரும் பிரமாவாப் பூசிக்கப் படுபவருமாகிய கல்வளைப்பெருமானோடுவரே எங்கள் முழுமுதற் கடவுளென்றபடி. (சஅ)

பரமானந் தக்கன் மழைமாரி காத்திடும் பைங்கனகாம்
பரமானந் தக்கந் தரவிந்தி ராணி பதியயனும்
பரமானந் தக்கல் வளையத்த னுத்தம பத்தர்சித்தன்
பரமானந் தப்பிள்ளை யார்துணைச் சேவடிப் பங்கயமே.

இ—ள்: கல்மழை மாரிநந்த - கன்மழை பெய்தமையால் நேர்ந்த இடையூறுகெட, ஆன் காத்திடும் பைங்கனக அம் பரமால்-கோவர்த்தன கிரியைக்குடையாகப் பிடித்துப் பசுக்களைக் காத்த கிருஷ்ண அவதாரத்தைக்கொண்ட பீதாம்பரத்தை உடுத்தியவராகிய திருமாலுக்கும், நந்தக்கந்தர இந்திராணிபதி-சங்கினையொத்தகழுத்தையுடைய இந்திராணியின் நாயகனாகிய இந்திரானுக்கும், அயன்-பிரமதேவருக்கும், உம்பர்-(ஏனைய) தேவர்கட்கும், அமான்-தலைவரும், அந்தக் கல்வளை அத்தன்-சிறந்த கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய பரமபிதாவும், உத்தம பத்தர் சித்தன் - மேலான அன்பர்களின் சித்தத்தில் உறைபவருமாகிய, பரமானந்தப்பிள்ளையார் துணைச் சேவடிப் பங்கயமே - பரமானந்தப்பிள்ளையாருடைய இரண்டாகிய திருவடித்தாமரைகளே, பரம - தமிழேனுக்குப் பற்றுக்கோடாம் என்று.

அம்மான் என்பது அமான் எனத் தொக்கு வந்தது. அம்மான் - தலைவன்; கண்ணபிரானோடு மாறுபட்ட இந்திரன் கன்மழை பெய்யும்படி செய்ய அம்மழையினற் பசுக்கள் இடருறுவதை இடையர் போய்க் கண்ண பிரானுக்கு முறைபிட, அந்தப் பிரான் கோவர்த்தனமென்னும் மலையை அகழ்ந்தெடுத்துத் தலைகீழாக மாறிக் குடையாகப் பிடித்துக் கன்மழையைத் தடுத்துப் பசுக்களைக் காத்தருளினாரென்பது சரித்திரம்.

கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய பரமானந்தப்பிள்ளையார் திருவடிகளே சுரணம் என்றபடி. (சக)

பங்கைய மாலை யளிக்குமூல் வாய்முலை பண்மொழிகோ
பங்கைய மாலை யனையாட் குதவரன் பாலன்றடப்
பங்கைய மாலை யலர்கல் வளைக்கண் பரிந்தொருகூ
பங்கைய மாலையர் தொட்டியற் றூரெப் படியும்வரே.

இ—ள்: அம்மலை அளிக் குமூல் - அழகிய மலையைச் சூடிய வண்டுகள் படியுங் கூந்தலை உடையவரும், வாய் முலை பண்மொழி - அதரமும் தனங்களும் இனிய சொல்லும், கோபம் கயம் ஆலை அனையாட்கு -

(முறையே) இத்திரகோபத்தையும் யானைமத்தகத்தையும் கருப்பஞ்சாற்றையும்கு நிகர்த்த இறைவிக்கு, பங்கை உதவு அரன் பாலன் - இடப்பாகத்தைக் கொடுத்த ஈசுரனது புத்திராகிய விநாயகப்பெருமான் கோயில் கொண்டருளிய, தடப்பங்கயமாலை அலர் கல்வளைக்கண் - தடாகங்களில் தாமரைப்பூக்கள் நிரையே மலரப்பெற்ற கல்வளைக்கலத்தில், பரிந்து ஒரு கூபம் கயம் தொட்டு - மணப்பூர்வமாக ஒரு (தருமக்) கிணற்றையேனும் ஒரு திருக்குளத்தினையேனும் தோண்டி, ஆலயம் இயற்றார் - (அத்) திருக்கோயிலின் திருப்பணியையும் முற்றுவிக்காதவர் (நிறைவேற்றாதவர்); எப்படி உய்வார் - எவ்வாறு ஈடேறப்போகின்றார்கள் என்று.

அம்மாலை என்பது அமாலையென மகரம் தொக்குவந்தது; கோபம் - இத்திரகோபம் (தம்பலப்பூச்சி); ஒரு என்பதைக் கயத்தொடுங் கூட்டுக. எப்படி என்ற வினா எதிர்மறைப்பொருளில் வந்தது; ஒருவாற்றானும் உய்யமாட்டாரென்பதாம்.

ஈசுர புத்திராகிய கல்வளைப் பெருமான் எழுந்தருளிய நிவ்விய நலத்தில் ஒரு தருமக் கிணற்றையேனும் திருக்குளத்தையேனும் அமைக்காதவரும் அத்திருக்கோயில் றிருப்பணியை முற்றுவிக்காதவரும் எவ்வாறு ஈடேறப்போகின்றார் என்பது. (௧௦)

வருந்தும் பிறவி யலைவாரி நீந்த மதுவினைக்க
வருந்தும்பி வீழ்மலர்த் தாட்புனை தாகன்னல் வான்கதிர
வருந்தும் பிரகாச மணித்தேர் தடுக்கும் வளக்கல்வளை
வருந்தும்பி மாமுகத் தையாமெய் யாகுண்ட வண்டியனே.

இ—ன்: கன்னல் வான் கதிரவர் உந்தும் பிரகாச மணித் தேர் தடுக்கும் - கரும்புகளானவை அந்தரத்திற் செல்லும் சூரியன் செலுத்தும் ஒளியுடைய அழகிய தேரைத் தடுக்கின்ற, வனம் கல்வளை வரும் மாலும்பி முகத்து ஐயா - வளத்தையுடைய கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய பெருமையாகிய யானைமுகத்தையுடைய தலைவரே, மெய்யா - மெய்யர்க்கு மெய்யராயுள்ளவரே, குண்ட வண்டியனே - குடம்போன்ற திருவயிற்றையுடையவரே, வருந்தும் பிறவி அலை வாரி நீந்த - வருந்துகின்ற பிறவியாகிய அலைகளையுடைய கடலைத் தமியென் கடப்பதற்கு, மதுவினைக் கவரும் தும்பி வீழ்மலர்த் தாட்புனை தா-தேனைச் சேர்க்கின்ற வண்டுடன் படியும் செந்தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடியாகிய தெப்பத்தைத் தரல்வேண்டும் என்று.

கல்வளைப்பெருமானே, மெய்யர்க்கு மெய்யனே, குடம்போலும் திருவுதரத்தை யுடையவரே, தேவநுடைய திருவடியையே தெப்பமாகத் தந்து தமியென் பிறவிப்பெருங்கடல் நீந்தும்வண்ணம் திருவருள்பாலித்தல் வேண்டு மென்றபடி. (௧௧)

வண்ட மருங்குலை யான்மரு கன்கல் வளைச்சிலம்பா
வண்ட மருங்குலை ஞானியு மாறு வருமதர்வாய்
வண்ட மருங்குலை விற்கொண்ட வேட்டுவர் மாவலிது
வண்ட மருங்கு லிளவஞ்சி பாலல்லின் வாரலையே.

இ—ன்: வண்டு அமரும் குலையான் மருகன் கல்வளைச் சிலம்பா - வண்டுகள் படியும் துளசிப்பூமாலையைத் தரித்த திருமாலின் மருகராகிய விநாயகப்பெருமான் கோவில்கொண்டருளிய கல்வளைப்பதியிலுள்ள பொருப் பனே, வண் தமரும் குலைஞானியும் மாறு - (நீ தலைவியிடம் வரும் விஷயத் தில் இங்குள்ள) வளவிய சுற்றத்தவரும் குரைக்கின்ற நாயும் உனது வரு கைக்கு மாறாகும், வரும் அதர் வாய் - (அன்றியும்) நீ வரும் மார்க்கத்தில், வண்டு அமரும் குலைவில்கொண்ட வேட்டுவர் மா (மாறு) - அம்புபொருந்திய குதையோடுகூடிய வில்லினைக் கொண்டவர்களாகிய வேடர்களும் மிருகங் களும் மாறாகும், வலி துவண்ட மருங்குல் இளவஞ்சிபால் அல்லின் வாரலை - (ஆதலால்) கொடியெனத்துவண்ட இடையினையுடைய யெளவனம்பொருந் திய தலைவியிடத்து இரவில் வாராசொழிதி எ—று.

குல்லை வல்லி என்பன லகரந் தொக்கு வந்தன. குரைத்தலைக் குலைத் தலெனல் உலகவழக்கு. வாரலை; எதிர்மறையேவல்.

சுற்றத்தாரும் நாயும் நீ வரும் மார்க்கத்திலுள்ள வேட்டுவரும் மிருகங் களும் நின் வருகைக்கு மாறதலின் நீ தலைவியிடம் இரவில் வாராசொழி கேனத் தலைவனைப் பாங்கி நடுத்தபடி. (இஉ)

வாரிக் கடுக்கை தனையண்டர் சொல்ல வரவெனை நீர்
வாரிக் கடுக்கையி னாற்பாவி யீர்கள் மனத்துவைத்தேன்
வாரிக் கடுக்கைமென் றுன்றுஞ்சு காமயி லாடக்கண்டு
வாரிக் கடுக்கைசெம் பொன்றுற்று கல்வளை வாசனையே.

இ—ன்: அண்டர் கடுக்கைதனை சொல்ல வாரிவா - பகைவராகிய அயலார் பழிதூற்ற வாயிலில்வா, நீர் எனை வாரிக் கடுக்கையினால் - நீவிர் என்னை மிகவுஞ் சினத்தலினாலே; பாவியீர் - பாவிகான், ஆன் வார்துக்கு அடுக்கை மென்று துஞ்சு கா - பசுக்கள் நீண்ட கரும்பின் கூட்டத்தைத் தின்று உறங்கல்பெறுஞ் சோலையில், மயில் ஆடக் கண்டு - மயில்கள் ஆடுவ தைக் கண்டு, கடுக்கை செம்பொன்வாரித் தூற்று கல்வளைவாசனை - கொன்ற மரங்கள் (தம்மலர்களாகிய) செம்பொன்னை (சுந்மானமாக) அள்ளி வீசுகின்ற கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய விநாயகக்கடவுளை, கல்மனத்து வைத்தேன் - கசிவற்ற கடிதான என்னுள்ளத்திற் சதா தியானிக்கலானேன் எ—று.

இது தலைவன்மாட்டுத் தலைவி நயந்த பக்கத்து அந்தலையி நான் இடை யறுது துயரூழ்மமைக்குக் காணங் கூறியபடி. (ருக)

வாசவ னந்தர நாட்டோர் துதிக்கு மதக்கலுழி
வாச வனந்தற்கு ஞானோப தேசம் வழங்குமெய்யா
வாசவனந்த வளவளை சேர்கல் வளைப்பதியின்
வாச வனந்த ரவிபோலுள் றுடலை வைத்தருளே.

இ—ள்: வாசவன் அந்தர நாட்டோர் துதிக்கும் மதக்கலுழி வாச - இந் திரனும் பொன்னுலகவாசிகளாகிய தேவர்களும் பரவுகின்ற ஞானமத நீரின் வாசனையையுடையவரே, அனந்தற்கு ஞானோபதேசம் வழங்கும் மெய்யா- விஷ்ணுமூர்த்திக்கு ஞானோபதேசத்தைச் செய்தருளிய மெய்ப்பொருளே, வாச அனம் தவள வளை சேர் கல்வளைப் பதியின் வாச - சிறகையுடைய அன் னங்களும் வெண்மையான சங்கும் பொருந்திய கல்வளைப்பதியை வாசன் தானமாகக்கொண்டவரே, அனந்தரவிபோல் உன்தான் தலைவைத்து அருள்- அந்தஞ் சூரியரை நிகர்த்த ஒளியோடு கூடிய தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தமிழேன் சிரசின்கண் வைத்துத் திருவருள் செய்தருளுவீர் எ—று.

அனந்தற்கு ஞானோபதேசம் வழங்கியது, தேவியிட்ட சாபத்தினால் விஷ்ணுமூர்த்தி அந்தன் என்னும் பெயர்கொண்ட பெரிம பாம்பாக ஆல வனத்துள்ள ஆலமாப்பொந்துட் கிடந்து வருந்திய காலத்தில் விநாயகசஷ்டி விரதத்தை யறுட்டித்து ஐங்கரக் கடவுளின் அருளும் பாவவிமோசனமும் பெற்ற காலத்திலாம். மூன்றாமடியில் அன்னமென்பது அனமெனத் தொக்கு வந்தது.

நீருமாலுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தருளிய கல்வளைப் பெருமானே, தமிழேனுக்கும் திருவடிகீக்கை செய்தருளவேண்டுமென்றபடி. (ருச)

அருக்கரைக் கன்ன ரெடுங்கல் வளைய னறுகிதழி
யருக்கரைக் கன்னங்கை மைத்தந்தை யாயுடை யான்வினைநே
யருக்கரைக் கன்னலிற் றீர்ப்பான் வரையின் னராமணிப்பை
யருக்கரைக் கன்ன நடைக்கென்ற னாவி யகன்றதுவே.

இ—ள்: கன்னல் அருக்கரைத்தொடும் கல்வளையன் - கரும்புகள் சூரிய மண்டலத்தைத் தொடும் கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியவரும், அறுகு இதழி அருக்கரை கல் நங்கையைத் தந்தை ஆய் உடையான் - அறுகம் புல்லை யும் கொன்றைப் பூவையும் எருக்கலம் பூவையும் சூடுபவராகிய பரமசிவனை யும் பருவதவார்த்தனியையும் (முறையே) பிதா மாதாக்களாக வுடையவரும், நேயருக்கு வினை அரைக் கன்னலில் தீர்ப்பான் - தமது அடியவர்கட்கு நேரும்

தீவினாகளை அரை நாழிகையுள் நீக்கியருளுபவருமாகிய விநாயகப்பெருமா னுடைய, வரைமின் - மலையிற் பெண்ணினது, அரா மணிப்பை அருக்கு அரைக்கு - பாம்பின் இரத்தினத்தோடு கூடிய படத்தையொத்த கடிதடத்திற் கும், அன்ன நடைக்கு - அன்னத்தின் நடையை ஒத்த நடைக்கும் (ஆக); என் தன் ஆவி அகன்றது - எனது உயிர் போய்விட்டது என்று.

இரண்டாமடியில் அருக்கு - எருக்கலை; இங்கே பூவுக்காகிநின்றது. கன்னல் - நாழிகை; இருபத்து நாலு நிமிஷங்கொண்ட நேரம். அரை, அன் னம் ஆகுபெயர்கள்; அரைக்கு நடைக்கு என்பனவற்றில் உம்மைகள் தொக் கன. தனை - சாரியை.

இது தலைவன் தலைவியை நினைந்து வருந்திக் கூறியதென்றபடி. (இரு)

அகம்பத்தர் நெஞ்சமும் கல்வளைக் கோட்டமு மானவன்றி யகம்பத்த ரைச்சங் கரித்தோன் மருகன்றன் டாழிவெள்ளி யகம்பத்த ரென்றளி யூதாத பூவிறைத் தன்புருகி யகம்பத்தர் தாம்பெறுப் பேறய னாலு மளப்பரிதே.

இ—ள்: பத்தர் நெஞ்சமும் கல்வளைக் கோட்டமும் அகம் ஆனவன்- அடியாருடைய மனத்தையும் கல்வளைப்பதியையும் கோயிலாகக்கொண்டவர்; தீய கம் பத்தரைச் சங்கரித்தோன் மருகன் - கொடியவனும் பத்துத்தலைகளை யுடையவனுமாகிய இராவணனை (இராமாவதாரத்தில்) வதைத்த திருமா லுக்கு மருகர்; தண்டு ஆழி வெள்ளிய கம்பு அத்தர் என்று - தண்டாயுதம், சக்கரம், வெண்மையாகிய சங்கு என்னுமவைகளை யேந்திய திருக்காங்களை யுடையவரென்று (துதித்து), அளி ஊதாத பூ இறைத்து - வண்டுகள் ஊதாத அன்றலர்ந்த பூக்களை வரைவின்றி இட்டு, அன்பு உருகிய கம்பத்தர் தாம் பெறும் பேறு - அன்பினால் உன்னம் உருகும் மெய்விதிர்ப்புடைய அடி யவர்கள் பெறும் பேருனது, அயனாலும் அளப்பு அரிது - பிரமதேவரா லும் அளவிடுதற்கரியதாம் என்று.

வண்டு படிந்த பூ பூசைக்கு உரியதல்லவாதலின் அளி யூதாத பூவெ னப்பட்டது.

அடியார் உள்ளாக் கமலத்திற் கோயில்கொண்ட கல்வளைப் பெருமானைப் பூசித்து வழிபடும் அன்பர் பெறும் பேற்றை அளவிடுதல் பிரமாவாலும் முடியாதென்றபடி. (இரு)

அப்பா தகமல நீக்கச் சிலம்பிசை யார்த்திடுங்கோ லப்பா தகமலம் பூசித்து நேசிக்க வன்புகவா யப்பா தகமலம் கார்வயற் கல்வளை யாதிபொன்றா தப்பா தகமலம் தாங்குஞ் சடைக்கரு னாகரனை.

இ—ன்: அப்பா-அப்பரே, தகமலங்கு ஆர் வயல் கல்வளை ஆதி-மலங்கு மற்சம் மிகப் பொருந்திய வயலையுடைய கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய ஆதிக்கடவுளே, பொன் தாது அப்பாத கமலம் தாங்கும் சடைக் கருணாகரனே-கங்கைநீரைத் தரித்துள்ள சடையையுடைய கருணைமூர்த்தியே, அப்பாதக மலம் நீக்கி - அந்தப் பாதகமாகிய மலத்தை நீக்கி, சிலம்பு இசை ஆர்த்திடும் - சிலம்பின் ஒலி நிகழும், கோலப் பாத கமலம் பூசித்து நேசிக்க- தேவரீருடைய அழகிய திருவடித் தாமரைகளைப் பூசைசெய்து அன்பு பா ராட்டுதற்கு, அன்பு உதவாய்-தமியேனுக்கு அருள்செய்தருளவேண்டும் எ-று.

பொன்றா தப்பாதகமலம் - நீர்; பொன்றாது அப்பிய கமலம் - தாமரை. இங்கே நீர் கங்கையாகும். அவனருளாலே யவன்றான் வணங்க வேண்டுமாதலின் “பாத கமலம் பூசித்து நேசிக்க அன்புதவாய்” என்றார்.

கல்வளைப்பெருமானே, கங்காதாரே, தேவரீர் திருவடிகளைத் தமியேன் பூசித்து ஈடேறும் வண்ணம் திருவருள் புரிக என்றபடி.

கருவரம் பாயயி னோக்கியர் தூறுகற் றுக்கற்றுப் ப
கருவரம் பாயப் படேலன்ன மேகல் வளைக்களிற்றைக்
கருவரம் பாய்ந்துகண் டோர்காட்டு தூபத்தின் கற்றையளக்
கருவரம் பாயதுண் டாலிக்கு மாளிக் கன்மல்லவே.

இ—ன்: அளக்கர் உவர் அம்பு ஆயது உண்டு - (அந்தரத்திற் காணப்படுவது) கடலின் உவராகிய நீரை மொண்டு, ஆலிக்கும் ஆலிக் கனம் அல்ல- பெய்கின்ற ஆலாங்கட்டி மழையை யுடைய முகிலன்று, கருவரம்பு ஆய்ந்து கண்டோர் - கருப்பத்தின் (பிறவியின்) எல்லையை ஆராய்ந்து கண்ட ஞானிகள், கல்வளைக் களிற்றைக் காட்டு தூபத்தின் கற்றை - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய யானையாகிய விநாயகக்கடவுளுக்கு இடப்படும் தூபத்தின் (புகைப்) படலமாகும், அன்னமே அம்பாயப்படேல் - (ஆதலால்) நடையில் அன்னத்தை யொத்தவனே நீ துன்பப்படாதே, கரு அரம்பாய் அயில் நோக்கியர் - கரிய அரத்தால் அராவப்பெற்ற வேல்போலங் கண்களையுடைய பெண்கள், தூறு கற்றுக் கற்றுப் பகருவர் - பழிமொழியைப் பயின்று பயின்று சொல்லுவார்கள் எ-஁-஁-஁.

கல்வளைக் களிற்றைக் காட்டு என்பதில் ஐ உருபு குவ் வருபின் றிரிபாம். அம்பாயம் - உபத்திரவம்; துன்பம். (உலகவழக்கு). இஃது இதுளை பருவமன்றெனல்.

தலைவியே, ஆகாயவெளியிற் காணப்படுவது ஆலாங்காட்டி பெய்யும் கரிய முகிலன்று; கல்வளைப் பெருமானுக்கு அந்தணர்கள் இடும் தூப (புகை) ப் படலமாகுமென இதுளை சொற்பபடி.

கனஞ்சஞ் சரித்திடும் வண்டலை தண்டலைக் கல்வளையே
கனஞ்சஞ் சலமுறு பாசா டவிவெளி கண்டவனோம்
கனஞ்சஞ் சரிசொலும் வேற்க ணிடைக்குக் கருங்குழலும்
கனஞ்சஞ் சரிகங்க னோநீ ரிருக்கை கடனல்லவே.

இ—ள்: கனம் சஞ்சரித்திடும் வண்டு அலை தண்டலைக் கல்வளை
ஏகன் - முகில்கள் பழகின்ற வண்டுகள் ஊடாடும் சோலைகள் பொருந்திய
கல்வளைத்தலத்திற் கோயில்கொண்டருளிய ஏகமூர்த்தியும், நம் சஞ்சலம்
உறு பாச அடவி வெளி கண்டவன் - எம்முடைய துன்பஞ்செறிந்த பாசமாகிய
காட்டை (வெட்டிச் சுட்டு) வெளியாக்கியவருமாகிய விநாயகக்கடவுளின்,
ஒங்கல் - மலையில் வாழும், நஞ்சம் சரிசொலும் வேற்கண் இடைக்கு - நஞ்சை
ஒப்பாகச் சொல்லுகின்ற வேல்போலும் விழிகளை யுடைய தலைவியினது
இடைக்கு, கருங்குழலும் கனம் - அவளது கரிய கூந்தலும் பாரமாதும்,
சஞ்சரிகங்களே நீர் இருக்கை கடன் அல்ல - (ஆதலால்) வண்டுகளே நீவிர்
அவள் அனகத்திற் படிவது சரியல்ல எ—று.

இது மெய்தொட்டுப் பயிறலாகும். தலைவன் இவ்வாறு வண்டுகட்கு
உரைத்து அவற்றை ஒச்சும்போது தலைவியின் மெய்யில் (அபுத்தியூர்வ
மாகத்) தீண்டுவான்போல் தீண்டினுனென்பதாம்.

தலைவிக்குப் பேரழகைச் செய்வதும் இன்றியமையாததுமாகிய அள
கமே அவளது துண்ணிய இடைக்குப் பெரும் பாரமாயிருக்க அவ்வள
வோடமையாது நீவரும் அவள் கூந்தலிற் படிந்து இடைக்குப் பாரத்தை
அதிகரிக்கச் செய்தல் முறையன்றெனச் சொல்லி வண்டுகளை ஒச்சுவான்
போலத் தலைவியின் மேனியில் மெல்லெனத் தீண்டினு னென்பபடி. (௫௯)

கடம்பிடிக் குங்கமஞ் சூன்மா லளந்திடுங் கல்வளையான்
கடம்பிடிக் குங்கர டத்தறு கட்சிறு கட்களிறு
கடம்பிடிக் குப்புய னீரூட்டு வெற்பநங் காமர்வஞ்சி
கடம்பிடிக் குங்கண்கள் காதன வோடிக் கதித்தனவே.

இ—ள்: கடம்பு இடிக்கும் கமம் சூன் மால் அளந்திடும் கல்வளை
யான் - கடப்பமரக் கொம்பர்கள் உரேஞ்சென்ற நிறைவாகிய சூற்கொண்ட
மேகத்தை அனக்கும் கல்வளைப்படியில் எழுந்தருளிய விநாயகக்கடவு
ளுடைய, கடம் பிடிக்கும் கரடத் தறுகண் சிறுகண் களிறுகள் - கதுப்
பைச் சார்ந்த மதசலச்சுவட்டினையும் தறுகண்மையையும் சிறு கண்களையு
முடைய ஆண்யானைகள், தம் பிடிக்குப் புயல் நீர் ஊட்டு வெற்ப - தங்
கள் பிடி (பெண்) யானைகளுக்கு முகிலின்கண் உள்ள நீரை (க்கோட்டி
றற் குற்றி ஒழுகச்செய்து) ஊட்டுகின்ற பொருப்பனே, நம் காமர் வஞ்சி

கடு அம்பு இடிக்கும் கண்கள் - நமது அழகிய பெண்ணுக்கு நஞ்சையும் அம்பையும் வென்ற விழிகள், காது அளவு ஒடிச் சுதித்தன - காதுவரையும் நீண்டு வளர்த்தன எ—று.

இது பருவங்குறி வரைவோடு விலக்கல் என்றபடி. (சு௦)

கதிரைக் கடவுள் குறமானே மேவச்செய் கங்கணநா
கதிரைக் கடலொலி போன்மள்ள ரார்த்துக் களைந்தசெந்நெற்
கதிரைக் கடைசியர் போரேற்று கல்வளை யாய்க்கணக்
கதிரைக் கடவயிற் றூர்ப்பாயென் றுல்வருங் கைவலமே.

இ—ன்: கதிரைக் கடவுள் குறமானே மேவச்செய் நாககங்கண - கதிர் காமத்து ஐன் வள்ளிநாயகியைச் சேரும்படி செய்தருளிய நாககங்கணத்தை யுடையவரே, திரைக் கடல் ஒலிபோல் - திரைகளோடு கூடிய சமுத்திரத் தின் பேரொலிபோல், மள்ளர் ஆர்த்துக் களைந்த செந்நெற் கதிரை - உழவர்கள் ஆரவாரித்து அரிந்த செந்நெற்கதிர்களை, கடைசியர் போர் ஏற்று கல்வளையாய் - உழத்தியர் போராகக் குவிக்கின்ற கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய பெருமானே, கணக் கதிரை - ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற சூரியனை, கடவயிற்று ஆர்ப்பாய் என்றால் - குடம்போன்ற திருவயிற்றின்மீது தரித்தவரேயென்று போற்றினால், வைவலம்வரும்-முத்தி சித்திக்கும் எ—று,

ஐங்கரத்தெற்கை “கதிரைக்கடவுள் குறமானே மேவச்செய்”த வரலாற்றினைக் கந்தபுராணத்திற் பரக்கக்காண்க. விநாயகப்பெருமான் பாரமேசுவரத்திருக்கோலங்கொண்ட சமயத்தில் சூரியன் அப்பெருமானுடைய திருவயிற்றின்மீது ஒரு இரத்தினம்போல் விளங்கினன் என்பது சரித்திரம். அங்ஙனம் கதிரவன் விளங்கினனென்பதை,

திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர வின்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

என்னும் கந்தபுராணக் காப்புத் திருவிருத்தத்தானுணர்க. கைவலம் - மோகமும். “புலியூரனென்றால் வரும் கைவலமே” என மயில்வாகனப்புவர் தமது புலியூரந்தாதி டுசு-ம் செய்யுளிற் பாடியிருத்தலையும் கோக்குக.

எம்பெருமானாகிய கந்ததவாம் வள்ளிநாயகியை மார்ச்சாரசம்பந்தமாக அடிமைகொள்ளும்படி வந்தசமையத்தில் யானையாக வந்து அவளைப் பெருமானோடு சேர்த்தருளிய தந்திழகத் தெந்தையின் திருவருட்பிராகங்களை எடுத்துத் தோத்திரஞ்செய்வார்க்கு தந்தி தவறுது சித்திக்கு மென்றபடி

வரச்சந் திரனெனுஞ் செந்தழற் பந்தம் வழுத்துநற்ற
வரச்சந் திரணத்தின் மாற்றுங் கடாசல மங்குலுலா
வரச்சந் திரதில கம்வளர் கல்வளை மானுயிர்க
வரச்சந் திரவி னடந்தா னுணவென வந்ததுவே.

இ—ள்: வரசத்திரன் எனும் செந்தழற் பந்தம் - மேலான சந்திரன் என்று சொல்லப்படும் நெருப்புப் பிழம்பு, வழுத்தும் நல் தவர் அச்சம் திரணத்தின் மாற்றும் கட அசலம் - தம்மைத் துதிக்கின்ற நல்ல தபோ தனர்களுடைய (பிறவிப்பிணிப்) பயத்தைத் தூரும்பெனத் தவிர்த்தருளும் ஞானமதம் பெருந்திய யானையாகிய விக்கிணைசுவராது, மங்குல் உலாவா சந்திர திலகம் வளர் - முகில்கள் சஞ்சரிக்கும்வண்ணம் சந்தனமாங்கன் (உயர்ந்து) வளர்ந்துள்ள, கல்வளைமான் உயிர் கவா - கல்வளைப்பதியில் வசிக் கும் பெண்ணின் உயிரைக் கவரும்படி, இரவில் சந்து நடந்தான் உணவு என வந்தது - நடுயாமத்தில் சந்தர்ப்பொருட்டுப் பரவையாரிடத்துத் தூது சென்றருளிய பரமசிவனுடைய உணவாயுள்ள ஆலாகலம் என்னும் நஞ்சு என்று சொல்லும்படி. (வெம்மையோடு) உதித்துள்ளது என்று.

“செந்தழற் பந்தம்.....மானுயிர் கவா.....நடந்தா னுணவென வந்தது” என முடிக்க. அசலம் - ஆகுபெயர். திரணத்தின் மாற்றுதல் - இலகுவாக நீக்கிவிடுதல். இரவிற்கு சந்து நடந்த வரலாற்றையும் நஞ்சு உணவான வரலாற்றையும் முறையே பெரியபுராணம் கந்தபுராண மிவற்றிற் பார்க்குக. இது நிலவு வெளிப்பட வருக்துதலாகும்.

கல்வளைப்பதியிலுள்ள தலைவிகீதுச் சந்திரோதயம் விடம்போல் வெம்மையைத் தந்ததென்றபடி. (சுஉ)

வந்தனை யன்பர் மனத்தூண் டடைபடு மாதங்கங்க
வந்தனை யன்றுகொன் றோன்முக நாபிகண் வாய்கராஞ்சி
வந்தனை யன்பணி கல்வளை யான்வரை மன்னவனீ
வந்தனை யன்றெனின் மானுயி ரம்புலி மானுண்ணுமே

இ—ள்: வந்தனை அன்பர் மனம் தூண் தடைபடும் மாதங்கம் - வழி பாட்டையுடைய அடியவர்களது மனமாகிய தறியினிடத்துப் பிணிக்கப்படுகின்ற யானையும், கவந்தனை அன்று கொன்றோன் - கவந்தன் என்னும் அரசு களை இராமாவதாரத்திற் கொன்றவராகிய, முகம் நாபி கண் வாய் கரம் சிவந்தன் - முகமும் உந்தியும் கண்களும் அதரமும் கரங்களும் சிவந்துள்ள விஷ்ணுமூர்த்தியும், அயன் - பிரமதேவரும், பணி கல்வளையான் வரை மன்னவன் - வணங்குகின்ற கல்வளைப்பெருமானுடைய மலைத்தலைவனே, நீ வந்

தனை - நீ இங்கு (காலதாமசமின்றி) வந்துவிட்டாய்; அன்றெனில் - வாரா திருந்தால், மான் உயிர் அம்புலிமான் உண்ணும் - தலைவியின் உயிரைச் சந்திரன் தின்றுவிடும் எ—று.

அன்பர் தியானத்தில் எம்பெருமான் அகப்படுதலை:

உள்ளமெனுங் கூடத்தி லூக்கமெனுந் தறிகிறுவி யுறுதியாகத்
தள்ளரிய வன்பென்னுந் தொடர்பூட்டி யிடைபடுத்தித் தறுகட்பாசக்
கள்ளவினைப் பசும்போதக் கவளமிடக் களித்துண்டு கருணையென்னும்
வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை நீனைந்துவரு வீனாகடர்ப்பாம்.

என வருஞ் செய்யுளால் இனிதுணர்க. கவந்தன் இராமராற் கொல்லப் பட்ட வரலாற்றை இராமாயணத்திற் காண்க. சிவந்தவன், சிவந்தன் என வந்தது. இது வருத்தங்கூறல்.

தலைவனே நீ இப்பொழுது வாராதொழியின் தலைவி சந்தானுக்காற் றது மாண்டிருப்பாளெனக் கூறியபடி. (சுரு)

மான வலக்கண் டவாவினைப் பஞ்சினை மாய்க்குர்பவ
மான வலக்கண்டை மாவுரி யான்வன சப்பதத்தின்
மான வலக்கண் டரித்தோன் புகழ்கல் வனையிற் பெரு
மான வலக்கண் டகர்க்கொளிப் பாயென மாலறுமே.

இ—ள்: மான அலக்கண் தவாவினைப் பஞ்சினை மாய்க்கும் பவமானன்-வலிய துன்பமறாத வீனையாகிய பஞ்சை யெரிக்கின்ற நெருப்பை யொத் தவரே, வலக்கண்டை மாஉரியான் வனசப்பதத்தில் - வலிய கண்டாமணி கட்டப்பட்ட சுயாசரன் என்னும் யானையின் தோலைப் போர்வையாகக் கொண்ட சிவபெருமானுடைய அன்றலார்த தாமரைப்பூப்போன்ற திருவடியில், மான வலக்கண் தரித்தோன் புகழ் கல்வனையிற் பெருமான் - மகிமை யுள்ள வலக்கண்ணை இடந்து சாத்திய திருமால் போற்றும் கல்வனைப் பெருமானே, அவலக் கண்டகர்க்கு ஒளிப்பாய் - தீங்கினைக்கொண்ட கய வர்க்கு ஒளிப்பவரே, என - என்று தோத்திராஞ்செய்ய, மால் அறும் - அறியாமையானது நீங்கும் (ஞானம் சித்திக்கும்) எ—று.

சுதரிசனமென்னுஞ் சக்கரப்படையை வேண்டி அநுதினமும் ஆயிரத் தாமரைப்பூக்கொண்டு பரமசிவனை அர்ச்சித்துவர, ஒருதினம் பெருமான் நிருவினையாட்டால் ஒரு பூ குறைய, திருமால் தமது கண்ணை இடந்து பூவாகப் பாவித்துச் சாத்தித் தமது நியதியை முடித்துச் சக்கரப்படையையும் பெற்றாரென்பது சரித்திரம். மால் அறுமெனவே ஞானஞ் சித்திக்குமென்பது அருத்தாபத்தியாற் பெறப்பட்டது.

அடியவர் தீவினையை யொழிப்பவரோ, தீருமாலும் வணங்கும் பெரியோனே, மெய்யர்க்கு மெய்யனே, பொய்யர்க்குப் பொய்யனே எனப் போற்றுபவர்கீது அஞ்ஞான மகல மெய்தானம் உதிக்குமென்றபடி. (சுச)

மாலைய னங்கங் கரியோன் பதம்பெரி தன்றுமன்றின்
மாலைய னங்கங்கை வார்சடி லேசன் மதலைகொன்றை
மாலைய னங்கங் கணவெங் கணபண வாளரவன்
மாலைய னங்கங் குலாங்கல் வளையிரு மாதவர்க்கே.

இ—ன்: மன்றில் மாலயன் அம் கங்கை வார் சடில ஈசன் மதலை- பொன்னம்பலத்தில் மேலான நடனத்தையுடையவரும் அழகிய கங்கையைத் தரித்த நீண்ட சடையினையுடையவருமாகிய நடேசப்பெருமானுடைய திருக்குமாரரும், கொன்றை மாலையன் - கொன்றைப் பூமாலையை யணிந்தவரும், அம் கங்கண வெம் கணபண வான் அரவன் - அழகிய கங்கணமாகிய கொடிய கூட்டமான படத்தினைக்கொண்ட ஒளியுடைய பாம்புகளைத் தரித்தவருமாகிய விநாயகப் பெருமான் எழுதந்ருளிய, மலை அனம் கங்குல் உலாம் கல்வளை இரு மாதவர்க்கு - மலைக்காலத்தில் அன்னங்கள் வயல் வரம்பிற் சஞ்சரிக்கின்ற கல்வளைப்பதியில் இருக்குந் தபோதனர்கட்கு, மால் அயன் அங்கம் கரியோன் பதம் பெரிது அன்று- விஷ்ணு பிரமா கரியமேனியையுடைய இந்திரன் ஆகிய இவர்களுடைய (முறையே வைகுந்தம் சத்திய உலகம் சுவர்க்கம் என்னும்) பதவிகள் மேலானவை யல்ல எ—து.

கல்வளைத் திருப்பதியிலுள்ள விநாயகப் பெருமானுடைய அடியவர்க ளுக்கு வைகுந்த சத்திய சுவர்க்க பதவிகள் அடைதற்கரியனவல்ல என்றபடி.

இரும்புண்ட ரவெண் நுகண்மணி மந்திர மெய்தன்பரை
யிரும்புண்ட நீரெனத் தற்சேர்க்கு நாதனை யிக்குநெற்ப
யிரும்புண்ட ரீகமுஞ் சூழ்கல்வளையனை யெண்ணிப்பன்னி
இரும்புண்டருமயிற்றென்றிசைக்கேரன்பின்னை யென்செய்வனே.

இ—ன்: இரும்புண்டர வெண் துகள் மணி மந்திரம் எய்து அன்பரை- மகத்தான திரிபுண்டரமாகத் தரிக்கப்படும் வெள்ளிய விபூதி உருத்திராக்க மணி பஞ்சாக்கரம் என்னும் சாதனங்கள் பொருந்திய அடியவர்களை, இரும்பு உண்ட நீர் எனத் தன் சேர்க்கும் நாதனை - கொல்லன் உலையிற் சிவக்கக் காய்ச்சிய இரும்புயனது உறுஞ்சிய நீரைப்போல் தம்மொடு இரண்டறச் சேர்த்துக் கொள்ளும் இறைவரும், இக்கும் நெற்பயிரும் புண்டரீகமும் சூழ் கல்வளையனை - கரும்பும் செந்நெற் பயிரும் தாமரைகளும் சூழப்பெற்ற கல்வளைத் தலத் திற் கோயில் கொண்டருளிய பெருமானுமாகிய விநாயகரை, எண்ணிப்

பன்னி இரும் - மனத்தினால் தியானித்து வாயாரவாழ்த்திக்கொண்டு இருக்கு திர், புண் தரும் ஆயில் தென்திசைக்கோன் பின்னை என் செய்வன் - நிணம் பொருந்திய சூலவேலைக் கொண்ட தென்றிசைக்கிறைவனாகிய யமன் பின் னர் என்ன செய்வான் எ—று. என்செய்வன் என்றதிலுள்ள வினா எதிர் மறைப் பொருளில் வந்தது.

சைவநாதனத்தைப் பூண்ட மெய்யடியவர்களைத் தம்முடன் சேர்த்தருளும் கருணைவள்ளலாகிய கல்வளைப் பெருமானைச் சதா தியானித்துத் துதித்துக் கொண்டிருப்பின் யம பய மில்லை யென்பபடி. (காசு)

வன்னி களங்க ன்ரிமா றுதிக்கு மலைமகன்கை
வன்னி களங்கனி யென்றெண்ணு கண்டன் மகிழ்ந்துபெற்ற
வன்னி களங்கப டற்றோர் பிறவி வலைப்பிணியாம்
வன்னி களங்களை யுங்கல் வளைக்கும்ப மாதங்கமே.

இ—ள்: வன்னி களங்கன் ஆரி மால் துதிக்கும் மலைமகன் கைவன்னி- அக்கினிதேவனும் சந்திரனும் சூரியனும் திருமாலும் போற்றுகின்ற பருவத வர்த்தனையாருடைய திருக்கரத்திலேயுள்ள கிளிபானது, களங்கனிபென்று எண்ணுகண்டன் மகிழ்ந்து பெற்ற வன்னி - களம்பழம் என் நினைக்கும் திருநீலகண்டத்தைக்கொண்ட பரமேசுவரன் உவந்து பெற்றருளிய பி—ம சாரியும், கல்வளைக் கும்ப மாதங்கம் - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய மத்த கத்தையுடைய யானையுமாகிய விக்கிநேசுவரர், களம் கபடு அற்றோர் பிறவி வலைப்பிணியாம் வல் நிகளம் களையும் - கள்ளன் கபடு இல்லாத (பரிசுத்த முடைய) வர்களுடைய பிறவிப் பிணிப்பாகிய துன்பத்தைத் தரும் வலிய விலங்கை அகற்றியருளுவர் எ—று.

முதல் மூன்றடிகளிலும் வன்னி முறையே அக்கினி, கிளி, பிரமசாரி என்னும் பொருள்களில் வந்தது. நான்காமடியில் வல்+நிகளம் எனப் பதச் சேதஞ் செய்யப்பட்டது. விநாயகப்பெருமான் கொண்ட மூர்த்தங்களுட் சில தேவியில்லாதனவாதலின் வன்னி (பிரமசாரி) யென்றார். கள்ளம் - களம் எனத் தொக்கு நின்றது. பெருமான் திருக்கண்டம் நிறத்திற்களம் பழத்தையொத்திருத்தலின் பிராட்டியார் திருக்கரத்திற் பொருந்திய கிள்ளை களம் பழமென மயங்கிய தென்க.

சிவநாமராகிய கல்வளைப் பெருமான் தூய சித்தனையுடைய அன்பர் களின் பிறவிப்பெரும் பிணியை நீக்கி அவர்களை ஈடேறச் செய்வர் என்ற படி. (காஎ)

தங்க மலையதி னுல்வேதப் போலி தனைவரைமா
தங்க மலையச மேழ்காதம் வாசந் தருங்கல்வளை

தங்க மலையம் பிகைகும் ராவென்று சாற்றிற்சந்த
தங்க மலையரும் பாக்கொம் பிரண்டுத் தருவிப்பனே.

இ—ள்: தங்க மலையதில் நால் வேதப் போலிதனை வரை மாதங்கம்-
பொன்மலையாகிய மேருவில் நூன்கு வேதப் போலியாகிய பாரதத்தை எழு-
திய யானையே, மலை அசம் ஏழ் காதம் வாசம் தரும் - சந்தனம் எழு காத
தூரத்திற்கு நறுமணங் கமழுகின்ற, கல்வளை தங்கு அமலை அம்பிகை குமரா-
கல்வளைப் பதியிற் கோயில்கொண்ட நின்மலையாகிய உமையம்மையார் திருக்
குமாரரே, என்று சந்தனம் சாற்றில் - என்று தினந்தோறும் ஒதினால், கமலை
அரும்பாக்கொம்பு இரண்டுத் தருவிப்பன் - இலக்குமி சாசுவதி என்னும்
இருதேவியர் மூலமாக முறையே செல்வப் பொருள் கல்விப் பொருள் இரண்-
டினையும் தருவித்தருளுவார். எ—று.

வேதப்போலி - வேதத்தைப் போல்வது, நான்கு வேதங்களின் ஒற்-
றுமை பற்றியே பாரதம் ஐந்தாம் வேதமெனப்படும். பாரதம் ஐந்தாம்வேத
மென்பதையும் அதனை விநாயகப்பெருமான் மேருமலையாகிய ஏட்டில் தமது
திருமருப்பாகிய எழுத்தாணி கொண்டு எழுதினொன்பதையுங் கீழ்வரும்
வில்லிபுத்தூர்பாராதக் காப்புச் செய்யுளாலுணர்க:

நீடாழி யுலகத்து மறைநாலோ டைந்தென்று நிலைநிற்கவே
வாடாத தவவாய்மை முனிராசன் மாபா தநீசோன்னதாள்
ஏடாக மாமேரு வெப்பாக வங்கு ரெழுந்தாணிதன்
கோடாக வெழுதும்பி ராணப்ப ணித்தன்பு கூர்வாமரோ.

அரும்பாக்கொம்பு - அரிய பாக்களாலாய கலைகட்குத் தெய்வமாயுள்ள
பூங்கொம்பை நிகர்த்தவன்; தருவிப்பார், பிறவினை.

மேருமலையிற் பாரதம் எழுதிய பரம் பொருளே, உமாதேவி திருக்குமா-
ரரே என்பன முதலாம் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கல்வளைப்பெருமானைத்
துதிப்போர் கல்வி செல்வம் இரண்டினையும் பெறுவர் என்பபடி. (சுஅ)

தருமந்தக் காரிடத் தாக்கிடு மாமுகன் சந்தனப்பூந்
தருமந்தக் காலசை கல்வளை வாசன்றன் னாட்டினின்மா
தருமந்தக் காலமுந் தப்பாமற் சாரதி தாரைத்துளி
தருமந்தக் கார்முந்த முன்றேர் கடவுதல் சால்புடைத்தே.

இ—ள்: தக்கார் இடத்துத் தருமன் ஆக்கிடும் மாமுகன் - சற்பாத்திரர்
களிடத்தே தருமத்தைச் சேர்த்து வைக்கும் யானைமுகத் தெய்வமும், மந்
தக்கால் பூ சந்தனத்தரு - அசை கல்வளை வாசன் தன் நாட்டினில் - தென்றற்
காற்றினது பூக்களைக் கொண்ட சந்தன மரத்தை அசையச் செய்கின்ற கல்

வளைப்பதியிற் கோயில் கொண்டவருமாகிய விநாயகப் பெருமானுடைய நாட்டிலே, மாதரும் அந்தக் காலமும் தப்பாமல் - தலைவியும் (நான் குறித்துச் சொல்லிய) சமையமும் தவறாமல், சாரதி - தேர்ப்பாகனே, தாரை துளிதரும் அந்தக் கார் முந்தமுன் - மழை நீரைச் சிந்துகின்ற அந்த முகில் முத்திப் போவதற்குமுன், தேர் கடவுதல் சால்புடைத்து - நீ தேரை (வினாவாக)ச் செலுத்துதல் தகைமையுடையதாகும். எ—று.

தேர் முந்தாது கார் முத்தினால் தலைவி இறந்துபடுவானாதலின் “மாதருந் தப்பாமல்” என்றனென்க. இது பாகனொடு கூறலாகும்.

பாகனே, கார் முத்திச் சென்றல் தலைவி வருந்துவனாதலின் நீ தேரை வினாந்து செலுத்துந் யெனத் தலைவர் பாகனுக்குக் கூறியபடி. (சுக)

சாலிக்கு வாலிக்கு வெங்களை யேவித் தயங்கியபாஞ் சாலிக்கு வாலிய தூசருள் கோலமுன் ருங்குபொறை சாலிக்கு வாலிப மார்க்கண்டர்க் கீந்தவன் றந்தமைந்தன் சாலிக்கு வாலிக்கு வானுருவுங் கல்வளைத் தானத்தனே.

இ—ன்: சாலிக்கு வாலிக்கு வெங்களை ஏவி - மராமாங்களுக்கும் வாலியென்னும் குரக்கரசனுக்கும் வெவ்விய பாணத்தைச் செலுத்தி, தயங்கிய பாஞ்சாலிக்கு வாலிய தூசு அருள் கோலம் - வருந்திய திரௌபதைக்குத் (தொடர்பாக) வஸ்திரத்தை யுதவிய விஷ்ணுவாகிய பன்றி, முன் தாங்கு பொறை சால் இக்கு - முன்னர்த் தாங்கிய பாரமாகவுள்ள இப்புழியில்; மார்க்கண்டர்க்கு வாலிபம் ஈந்தவன் தந்த மைந்தன் - மார்க்கண்டேய முனி வருக்கு (நித்திய) இளமையை யருளிய பரமசிவன் பெற்றருளிய பிள்ளையாரே; சாலிக் குவால் இக்கு வான் தாவும் கல்வளைத் தானத்தன் - நெற்பயிர்க் கூட்டமுங் கரும்புகளும் முகின் மண்டலத்தை அளவுங் கல்வளைப்பதியை இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளவர். எ—று.

“சாலிக்கு வாலிக்கு வெங்களை ஏவி”யது இராமாவதாரத்திலாகும். இராமபிரானுடைய வலிமையைச் சோதிக்க விரும்பிய குரக்கரசனாகிய சுக்கிரீவன் கிஷ்கிந்தையிலுள்ள ஏழு மராமாங்களை ஒரம்பினால் ஏககாலத்தில் எய்தழிக்கும்படி கேட்க, இராமபிரான் அங்ஙனஞ் செய்தனரென்பது சரித்திரம். இதன் விரிவையும் வாலியை வதைத்த வரலாற்றையும் இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திற்காண்க. பாஞ்சாலி பாஞ்சால நாட்டு அரசனாகிய துருபதன் மகன்; இவன் இவன்மகனாதலில் துரோபதை யெனப்படுவன். துரியோதனன் சொற்படி அவன் தம்பியாகிய துச்சாதனன் வேத்தவையில் நிறுத்திப் பாஞ்சாலியின் வஸ்திரத்தை உரிய அவன் தன் மாணத்தைக் காக்கும்படி கண்ணபிரானே நினைத்து ஒலமிட, அப்பெருமான் அவன் உரியமுடியாது சலிக்கும்

வரையும் அவளுக்கு ஆடையை அளித்துப் பாஞ்சாலியின் மானத்தைக் காத்தார் என்பது பாரதம். பிரளய வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்திய பூமியைக் காவற்கடவுளாகிய நாராயணமூர்த்தி ஒரு சுவேதவராக வடிவங்கொண்டு வெள்ளத்துட்புகுந்து தமது கொம்பில் எடுத்துவைத்து மேலே கொண்டுவந்து நிறுவினராதலின் “கோலம் முன்றங்கு பொறை சாவிக்கு” எனப்பட்டது. கு - பூமி. பரமேசுவரன் காலையுதைத்து மார்க்கண்டேயருக்கு என்றும், பதினாழ்வய தீர்த சரித்திரம் வெளிப்படை. குவால் - கூட்டம், குவியல்.

விநாயகப் பெருமானே கல்வளைப் பதியிற் கோயில் கொண்டருளிய எங்கள் குலதெய்வம் என்றபடி. (எ௦)

தானவ ரங்கம்பங் கஞ்செய்யுஞ் சாரங்கன் ருமுமுத்தித்
தான வரங்கது வாவேற் குமான் றமையமழைத்
தானவ ரங்கம் பலத்தான் றருகளி றேகல்வளைத்
தான வரங்க ஞாதவாயென் சித்தத் தறியினின்றே.

இ—ன்: தானவர் அங்கம் பங்கம் செய்யும் - அகூர்களுடைய அவயவங்களைச் சிதைக்கும், சாரங்கன் தாழும் முத்தித்தான - சார்ங்கமென்னும் வில்லைக்கொண்ட திருமால் வணங்கும் மோட்சமாகிய கொடையை யுடையவரே, அரம் கதுவா வேற் குமான் தமைய - அரத்தினால் அராவப் பெருத (தெய்வத்தன்மை பொருந்திய) வேற்படையை யுடைய குமரர்கடவுளுக்குத் தமையுடாக வுள்ளவரே, மழைத்தான - மழையை யொத்த மதசலத்தைக் கொண்டவரே, அரங்கு அம்பலத்தான் தரு களிறே - நாடக மேடையாகிய பொன்னம்பலத்தில் தாண்டவஞ்செய்தருளும் நடராசப்பெருமான் அருளிய யானைக்கன்றே, கல்வளைத்தான - கல்வளைப்பதியைத் தலமாகக் கொண்டவரே, என் சித்தத் தறியில் நின்று வரங்கன் உதவாய் - எனது உள்ளமாகிய கம்பத்திற் கட்டுண்டு நின்று வரங்களைத் தந்தருளுவீர் என்று.

சார்ங்கம் திருமால் கரத்திற் பரித்த வில்லின் பெயர்; சார்ங்கன் சாரங்கன் என் நின்று. திடசித்தமென்பதைக் குறிப்பிப்பார் சித்தத்தறியென்றார்.

திருமாலும் பூசிக் தந் தேவனே, அம்பலவாணர் திருக்குமார, ஆறுமுக னுக்கித் துத்தோனே, கல்வளைப்பெருமானே தமியேனுக்குத் திருவருள் செய்துந் தென்படி. (எ௧)

சித்தம் பரமுத் தலைவேலன் பாம்பரை சிக்கெனவி
சித்தம் பரமுத் தறிகன்கொண் டோன்மையன் செய்யிற்பரி
சித்தம் பரமுத்த நாகொன்று கல்வளைத் தேவையுனனுஞ்
சித்தம் பரமுத்த ராவாருக் காகுஞ் செயத்தம்பமே.

இ—ன்: சித்தம்பர முத்தலை வேலன் - சிதம்பரத்தின்கண்ணே எழுந்தருளிய முக்கருப் பொருந்திய குலாயுதத்தைத் தரித்தவரும், பாம்பு அரை சிக்கென விசித்து - பாம்பைத் திருவரையிற் கச்சாக இறுகக் கட்டி, அம்பரம் உத்தரிதம் கொண்டோன் மைந்தன் - திக்கை ஆடையாகக் கொண்டருளியவருமாகிய நடராசப்பெருமானது திருக்குமாராயுள்ள, அம்பர முத்த நாகு செய்யில் பரிசித்து ஒன்று கல்வளைத் தேவை உன்னும் - கடலில் விளைந்த முத்துக்களைக்கொண்ட சங்குகள் வயல்களின்கண் பயின்று பழகின்ற கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்ட வீராயகக்கடவுளைத் தியானிக்கும், சித்தம் பர முத்தர் ஆவாருக்குச் செய்தத்தம்பம் ஆகும் - மனத்தினையுடைய மேலாகிய முத்தராயுள்ளார்க்கே (விளைப்பதையை வென்று நாட்டும்) வெற்றித்தம்பம் கைகூடும் என்று.

சிதம்பரம் சித்தம்பரம் என நின்றது.

கல்வளைப்பெருமானைத் தீயானிக்கும் மேலோரே வினைகளை வென்று ஈடேறுவ ரென்பபடி. (எஉ)

தம்பஞ் சுரதஞ்செய் யாதீன்ற சேய்தொழும் தாளினன்கீ
தம்பஞ் சுரமிழ் நுஞ்சோலைக் கல்வளைச் சாரலிற் பா
தம்பஞ் சுரத்துப் படச்சேக்கும் பொற்கொடி சர்ப்பத்தினி
தம்பஞ் சுரருண்டி போன்மொழி தேன்குழ நுனெஞ்சுமே.

இ—ன்: தம்பம் சுரதம் செய்யாது ஈன்ற சேய் தொழும் தாளினன் - தூணமானது கூட்டுறவின்றிப் பெற்ற திருமால் தொழுகின்ற திருவடிகளை யுடைய வீராயகக்கடவுளது, தீதம் பஞ்சரம் மிழற்றும் சோலைக் கல்வளைச் சாரலில்-பண்ணினை வண்டுகள் பாடுகின்ற சோலைகளைக் கொண்ட கல்வளைப்பதியின் மலைச்சாரலில், பஞ்சு உரத்திற் படச் சேக்கும் பாதப் பொற்கொடி - பஞ்சானது உரத்துப் பட்டமாத்திரத்தே சுவக்கின்ற அழகிய கொடிபோன்ற பெண்ணினுடைய, சர்ப்பத்தின் நிதம்பம் - பாம்பின் படத்தையொத்த கடிதடமும், சுரர் உண்டிபோல் மொழி - தேவபானமாகிய அமுதம்போன்ற இனிய சொல்லும், தேன்குழல் - தேன் பிவிற்று கின்ற கூந்தலுமே, எங்கும் - எவ்விடத்துங் காணப்படுவன என்று.

தம்பஞ் சுரதஞ் செய்யாது ஈன்ற சேய் - தூணிடைத் தோன்றிய நரசிம்மமூர்த்தி.

இது தலைவன் தலைவியின் உருபெளிந்தோற்றத்தைக் கண்டு சொல்லியபடி. (எக)

கும்ப நகத்திய லூலனக் தோகொற்ற வாகல்வளைக்
கும்ப நகத்திற் கன்கா சுரற்செற்ற கோளரியே

கும்ப னகத்தின் சிறகரிந் தேரன்றொழுங் கோன்வெற்பின்வாய்க்
குர்ப னகத்தின் புவிதாங்கி யோகுறைந் தய்யுயமே.

இ--ன்: கல்வளைக் கும்பன் - கல்வளையில் எழுந்தருளிய மத்தகத்
தைக் கொண்டவரும், நகத்தின் கணகாசரன் செற்ற கோளரி - நகத்தினால்
இராணியாசரனைக் கொன்ற நரசிம்மராகிய திருமால், ஏகும் பல் - நகத்தின்
சிறகு அரிந்தோன் - பரந்து சென்ற பல மலைகளின் சிறகர்களை அரிந்த
இந்திரன் (ஆகிய இருவரும்), தொழும் கோன் வெற்பில் - வணங்குகின்ற
விநாயகக்கடவுளது மலையில், கொற்றவா - தலைவனே, கும்பன் அகத்தியன்
நூல் அளந்தோ - கும்பத்திற் பிறந்துள்ள அகத்தியமுனிவருடைய தமிழ்
நூல்களை ஆராய்ந்தோ, (இன்றேல்) பனகத்தின் வாய்க்கும் புவி தாங்கிடோ -
ஆதிசேடனாற் சுமக்கப்படும் பூமிபாரத்தை வகித்தோ; புயம் குறைந்தாய் -
புயங்கள் சோர்வடைந்துள்ளன எ—று.

பன்னகம் பனகம் எனத் தொக்குவந்தது. இது பாங்கன் தலைவனை
உற்றது வினாவியவாரும்.

கல்வளைப்பதிப் பொருப்பனே, சேந்தமிழ்நூலாராய்ச்சியினாலோ இன்
றேல் பூபாரஞ் சுமந்தமையினாலோ உன் புயங்கள் சோர்வடைந்தவெனப்
பாடிகள் தலைவனை வினவினனென்றபடி. (எச)

புயங்கந் தரித்தவன் கட்கலன் பூண்டு சிலம்பிசுற்றப்
புயங்கந்த மைந்து மடக்கிச் சடம்புற்று மூடவெம்பேய்
புயங்கந் தரத்தக்க கானுறை மாதவப் போதர்க்கன்றம்
புயங்கந்த நாறிடுங் கல்வளை யானடிப் போதரிதே.

இ—ன்: புயங்கம் தரித்தவன் கட்கலம் பூண்டு - பாம்பைத் தரித்தரு
ளிய பரமசிவனுடைய கண்ணீரிற் றேன்றிய உருத்திராக்கத்தைப் புனைந்து
கொண்டு, புயம் சிலம்பி சுற்ற - புயங்களிலே சிலந்திகள் தம் நூலினாற்
சுற்றிக்கொள்ள, கந்தம் ஐந்தும் அடக்கி - பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்கி,
சடம் புற்று மூட - தேகத்தைப் புற்று மூடிக்கொள்ள, வெம் பேய் புயங்
கம் தரத்தக்க - கொடிய பேய்கள் கூத்தாடத்தக்க, கான் உறை மாதவ
போதர்க்கு - காட்டில் இருக்கின்ற மேலான தவத்தினையுடைய முனிவர்
களுக்கு, அம் புயம் கந்தம் நாறிடும் கல்வளையான் அடிப்போது அரிதன்று -
தாமரைமலர்கள் வாசனைவீசும் கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய பெருமா
னுடைய கிருவடிப்பேறு அரியதல்ல எ—று.

புயத்திற் சிலந்தி சுற்றுவதும் சடத்தைப் புற்று மூடுவதும் அத்தபோ
தனர் நீடித்தகாலம் பத்தி வைராக்கியத்தோடு மெளன விரதம்பூண்டு
அசைதலின்றி யிருந்து தவஞ்செய்தலைக் குறிப்பனவாம்.

மகாநாஸிகள் யோக்களா யுள்ளார்க்குக் கல்வளைப்பெருமான் தீரு வடிப்பேறு அரியதன் மென்றபடி. (௭௬)

அரியா தவனிர் தளகேசன் வானயி ராவதத்தி
னரியா தவனிறைஞ் சுந்தரட் பதுமவண் டார்பிறப்பை
யரியா தவநி டலக்கல் வளையுறை யத்தபொய்யர்க்
கரியா தவநிலை யார்க்கெளி யாயெ னகப்பொருளே.

இ—ன்: அரி-அச்சினிதேவன், ஆதவன்-சூரியன், இந்து-சந்திரன், அள கேசன்-சூரேன், வான் அயிராவதத்தின் அரி-விண்ணுலகத்துள்ள ஐராவத மென்னும் யானையை வாகனமாக்கக்கொண்ட இந்திரன், யாதவன் - விஷ்ணு, இறைஞ்சும் தான் பதும - (ஆகிய இவர்கள்) வணங்குகின்ற திருவடித் தாமரை களையுடையவரே, அண்டார்பிறப்பை அரியாதவ - வந்து சரண் புகாதவர்களு டைய பிறவித் துன்பத்தைக் களையாதவரே, கல்வளை உறைநிமல - கல்வளைத் தலத்திற் கோயில்கொண்ட பரிசுத்தரே, அத்த - பரமபிதாவே, பொய்யர்க்கு அரியா - பொய்யொழுக்கக் கொண்டவர்க்கு அதீதமானவரே, தவநிலையார்க்கு எளியாய் - தவவொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தோர்க்கு எளியவரே, - என் அகப்பொருளே - தமிழேன் மனத்திற் குடிக்கொண்ட பரம்பொருளே. எ—று

இந்திரன் முதலாம் தேவர்களாம் பூசிக்கப் படுபவரே, பொய்யர்க்குப் பொய்யராயுள்ளவரே, மெய்யர்க்கு மெய்யரே, கல்வளைக் கணபதியே, தயி மேன் தீமான்ப்பொருளா யுள்ளவரே, காத்தருள்க என்றபடி. (௭௭)

கப்பணத் தந்தயில் வெஞ்சூரட் டோனுடன் கார்மிடநா
கப்பணத் தந்த வரைக்குற மாதின் கருத்துறவா
கப்பணத் தந்தக் கரியாய்வந் தோர்க்கிடங் கஞ்சத்திரா
கப்பணத் தந்தவழ் செய்தொறு மாமுரல் கல்வளையே.

இ—ன்: கப்பணத்து அந்தம் இல் வெம் சூர் அட்டோன் உடன் - வேற் படைபினாலே எல்லையில்லாத கொடிய சூரபன்மனைக் கொன்றருளிய சண் முகக்கடவுளுடன், கார் விட நாகப் பணத்து அரை அந்தக் குறமாதின் கருத்து உறவாகப் பண - கரியவிடம் பொருந்திய பாம்பின் படத்தை நிகர்த்த கடிதடத்தையுடைய அந்த வள்ளிநாயகியின் மனைசை உடன்படச்செய்தற்கு, தந்தக்கரியாய் வந்தோர்க்கு - கொம்பினையுடைய யானையாக வந்தருளிய விநாயகப் பெருமானுக்கு, இடம் - திவ்விய தலமாயுள்ளது, (எதுவென்னில்), நத்தம் சவழ் செய்தொறும் - சங்குகள் ஊர்ந்து செல்லுகின்ற வயல்தோறும் பொருந்திய, கஞ்சத்துமா இராகப் பண்முரல் கல்வளையே - தாமரைப் பூக் களிற் சஞ்சரிக்கும் வண்டுகள் இராகமாகிய பண்ணைப்பாடும் கல்வளைத் திருப் பதியேயாகும். எ—று.

உறவாகப் பண என்பதில் பண்ண என்பது பணவென் நின்றது.

கல்வளைத் திருப்பதியே விநாயப் பெருமான் அமர்ந்த தீவ்விய ஷேடத் திரமேன்றபடி. (எஎ)

கல்லார மூரற்பெண் ணுக்குபின் ணுக்கணைக் கண்ணனென் ணுங் கல்லாரஞ் செங்கழு நீர்வாவி மேவிய கல்வளையான்
கல்லா ரருவியங் குன்றத்தி னேற்றுன் கணவர்பொன்னே
கல்லாரம் பூமுருக் கென்றா ரறிந்திலன் கான்மயிலே

இ—ள்: கல் ஆர மூரல் பெண் ஆக்கு பின் நாக்கு அணைக்கண்ணன் எண்ணும் - கல்லை முத் துப்போன்ற பந்தளையுடைய பெண்ணாகச் செய்தவரும் பிளந்த நாவினையுடைய சேடனாகிய சயனத்தையுடையவருமாகிய விட்டுணு மூர்த்தி தியானிக்கின்ற, கல்லாரம் செங்கழுநீர் வாவி மேவிய கல்வளையான் - நீர்க்குளரியும் செங்கழுநீரும் செறிந்த வாடிகள் பொருந்திய கல்வளையிற் கோயில்கொண்ட பெருமானது, கல் ஆர் அருவி அம் குன்றத்தில் - கல்லென்னு மொலியோடு கூடிய அரிவிகள் பாயும் அழகிய மலையிலே, நேற்று - நேற்று, உன் கணவர் - உனது தலைவர், பொன்னே - இலக்குமிபோன்றவனே, கல்லார் அம் முருக்குப் பூ என்றார் - படியாதவர்கள் அழகிய முருக்கம் பூவுக்குச் சமமா வர் எனச் சொன்னார், கான் மயிலே அறிந்திலன் - கானகத்திற் சஞ்சரிக்கும் மயில்போல்வானே அவர் அப்படிச் சொன்னதன் காரணத்தை யான் உணர்ந் திலேன். எ—று.

கல்லைப் பெண்ணுக்கியது இராமாவதாரத்திலாகும். கௌதமமுனிவர் தமது பத்தினியாகிய அகலிகையை இந்திரன் வஞ்சித்துக் கூடிய சமையத்தில் அதனையுணர்ந்து அவனை ஆயிரங்கண்ணனாகவும் அவனைக் கல்லாகவுஞ் சபித்து விட, அங்ஙனங் கல்லான அகலிகை மிதிலைக்குச் செல்லும் மார்க்கத்திற் கிடக் கும் போது ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய அடிப்பொடி பட்டமாத் திரத்தே சாப விமோசனமாகித் தன் சுவய வடிவத்தைப்பெற ஸ்ரீ ராமபிராண் அவனைக் கௌதம முனிவரிடங் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தாரென்பது இராமாயணம். இஃது ஒதற்பிரிவு தலைமகன் குறிப்பாலறிந்த தோழி தலைமகட்குணர்த்திய தெனப்படும்.

கல்வளைப் பொருப்பிலுள்ள தலைவனாகிய நின்கணவன் கல்லார் முருக் கம்பூவுக்குச் சமமாவரெனக் குறிப்பாலுரைத்தான் எனத் தோழி தலைவிக்கு உணர்த்தினளென்றபடி. (எஅ)

கானகத் தானத்தி ஞ்முழிலங் கேசனைக் காய்ந்துவெண்மை
கானகத் தானத்தில் வீழ்த்கரன் சேய்வளை கான்றமுத்தங்
கானகத் தானத் திருள்சிக்குங் கல்வளைக் கட்டுபின் னற்
கானகத் தானத்தி யென்றேத்தி நென்பவக் கட்டறுமே.

இ—ன்: கால் நகத்தால் அத்தி குழ் இலங்கா ஈசனைக் காய்ந்து - திருவடிப் பெருவிரல் நகத்தினால் கடல்சூழ்ந்த இலங்கைக் கிறைவனாகிய இராவணனை வருத்தி, வெண்மை கால் நகத்தானத்தில் வீழ்த்து அரன் சேய் - வென்னொளி வீசுகின்ற கைலாசமலையின் அடியில் வீழ்த்திய பரம சிவனுடைய திருக்குமாரராகிய விக்கிரேசுவரரை, வளை கான்ற முத்தம் கால் நக-சங்கீன்ற முத்துக்கள் வாய்க்காலில் ஒளியெய்து, தானத்து இருள் சீக் கும்கல்வளை - அவ்விடத்துள்ள இருளை அகற்றுகின்ற கல்வளைப்பதியில் (எழுந் தருளிய), கட்டு பின்னல் கானகத்தான் அத்தி என்று வத்தின் - கட்டு கின்ற முதுகிய சடையாகிய காட்டையுடைய யானைமுகத் தெய்வம் என்று துதித்தால், என் பவக் கட்டு அறும் - என்னுடைய பாவமாகிய பந்தம் அறுந்துபோம் எ—று. நக என்பது நக்து என்பதன் நிரிபு.

சிவகுமாரராகிய கல்வளைப்பெருமானைத் துதிப்பின் நமமேனுமடையா பாரபந்தம் நீங்குமென்றபடி. (௭௧)

கட்கஞ்ச மள்ளர் களைகளை கல்வளைக் கத்தன்றறு
கட்கஞ் சனைவதைத் தேரீன்மரு கன்வரைக் காவன்மின்னே
கட்கஞ் சனப்புயல் பொங்கால கால கடுவடுவேற்
கட்கஞ்ச மானம் வரைப்பா மிருதொழில் காட்டரிதே

இ—ன்: கள் கஞ்சம் மள்ளர் களை களை கல்வளைக் கத்தன்-தேன் பொருந் திய தாமரை மலரை (உழவர்கள்) களையாகப் பிடுங்குகின்ற கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய தலைவரும், தறுகண் கஞ்சனை வதைத்தோன் மருகன் - தறு கண்மையுடைய கஞ்சனைக்கொன்ற திருமாவின் மருகருமாகிய வீராயகக் கடவுளுடைய, வரைகாவல் மின்னே - மலையில் தின்புனத்தைக் காக்கின்ற மின்னிடையானே, கட்டு - உனது விழிக்கு, அஞ்சனப்புயல் - கருமையாகிய மேகம், பொங்கு ஆலகால கடு - மேலேயெழுந்த ஆலகாலமென்னும் நஞ்சு, வடு - மாம்பிஞ்சு, வேல் - வேற்படை, கட்கம் - வான், சமானம் - (ஆகிய இவைகள்) ஒப்பாகும், வரைப்பாய் இருதொழில் காட்டரிது - (ஆயினும் அவை தன்ப இன்பங்களுக்கும்) எல்லையாகிய இரண்டு தொழில்களையுஞ் செய்தலில்லை எ—று.

ஆல கால கடு - ஒரு பொருள் குறித்த பல்பெயர். இது தலைவியைப் புகழ்ந்தவாரும்.

கல்வளைப் பொருப்பில் எனல் காக்கின்ற பெண்ணே, மேகம் ழுந் லிய பொருள் உன் விழிகட்து ஒப்பெனச் சோல்லப்படினும் அவை இன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் என்னுமிரண்டினையும் செய்யத் தக்கனவல்ல எனத் தலைவியைத் தலைனை புகழ்ந்தபடி. (௮௦)

அரக்கர விந்தறக் கொன்றோன் பெருவழு தேவெங்கொலை
யாக்கர விந்தம் பயில்வன நீத்தலாயி னேதின்றுகே
ளாக்கர விந்தன் குலத்தோர் மணிகைநி னுற்கல்வளை
யாக்கர விந்தம் புனைவோர்க் கொலிந்து மரவங்கனே.

இ—ன்: அரக்கர் அலிந்து அறக்கொன்றோன் பெரு அமுதே - அசு
ரர்கள் மாண்டு ஒருங்கு அழியும்வண்ணம் (அச்சமையத்தில் மோகினி வடி
வங் கொண்டு உபாயத்தால்) அவர்களை நாசஞ்செய்த திருமால் (பாற்கட
லிற்) கடைந்தெடாத அமிர்தமா யுள்ளவனே, வெங் கொலைபர் அக்கா
லிந்தம் பயில் வனம் நீத்து அண்மினோம் - கொடிய கொலைஞராகிய வேட்
டுவரும் அந்த யானைகளும் சஞ்சரிக்கின்றதாகிய காட்டைக் கடந்து
ஊரைக் கிட்டினோம், அரக்கு அரவிந்தன் குலத்தோர் - செந்தாமரைப்
பூவில் இருக்கின்ற பிரமாவின் குலத்தவர் (பிராமணர்), கல்வளையர் - கல்
வளைத் தலத்திற் கோயில்கொண்டவரும், அக்கு அரவு இந்து அம்புனை
வோர்க்கு - உருத்திராக்கம் பாம்பு பிறை கங்கை என்னுமிவைகளை மணிகை
வருமாகிய விராயகமூர்த்திக்கு, கையினால் மணி யொலிக்கும் அரவங்கன்
நின்று கேள் - (பூசைக் காலத்திலே) தங்கள் கையினாலே மணிபடிக்கும்
போது எழும் ஓசையை (தாமதித்து) நின்று கேட்பாயாக எ—று.

பூர்வத்தில் அமிர்தத்தைப் பெற விரும்பிய சுரரும் அசுரரும் திருமா
லைத் தலைவராகக்கொண்டு பாற்கடலைக் கடைந்த சமையத்தில் அமிர்தம்
பிறக்க, திருமால் அசுரருக்கு அந்த அமிர்தத்தைக் கொடாது வஞ்சிக்க
நினைந்த தாம் ஒரு அழகிய மோகினி வடிவத்தைக்கொண்டு அசுரர்களை
நோக்கி “உமக்கு என்னேவேண்டுமோ? இன்றேல் இவ்வமிர்தம் வேண்டு
மோ” என்று கேட்க, அசுரர்கள், “உன்னையே வேண்டும்” என, அங்ஙன
மாயின் “உங்களுள் எவன் வலியனோ, அவன் என்னைப் பெறுக” எனத்
திருமாலாகிய மோகினி சொல்ல, அவ்வசுரர் ஒருவரோ டொருவர் மாறு
பட்டுப் போர்புரிந்து ஒருங்கு மாண்டனரென்பது சரித்திரமாதலின் “அரக்
கரவிந்தறக் கொன்றோன்” என்றார். இதன் விரிவைக் கந்தபுராணத்திற்
காண்க. விந்தம் இங்கே மலைப்பொது. கரவிந்தம் - கைம்மலை, யானை.
“அரவங்கன்” எனப் பன்மையிற் கூறியது கல்வளைப்பெருமானுக்குப் பல
காலங்களில் பூசைசுந்தோறும் ஒலிக்கப்படும் மணியோசையின் மிகுதிபற்
றியதாம். இது தலைவன் தன் பதியடைந்தமையைத் தலைவிக்குணர்த்துத்
லென்க.

“தலைவியே, கல்வளைப் பெருமானுர்க்குப் பலகாலமும் ஆநாதனை
நடக்கும்போது ஆதிசைவர் அடிக்கும் மணியோசையைக் கேட்பாயாக”
எனத் தலைவன் கூறினான் என்றபடி.

வங்கங் கணவர் நிதிதேடப் போனதென் வாய்ந்தபில
வங்கங்க ணச்சி யுடைக்குங் குடக்கனி வாரந்தந
வங்கங் கணவி மடைதத்து தென்கல் வளைபில
வங்கங் கணன்கிரி யன்னான்பொன் னங்க மருவுறவே.

இ—ள்: வாய்ந்த பிலவங்கங்கள் நச்சி உடைக்கும் குடக்கனி வாரந்த
நறவம் - (அங்குச்) சஞ்சரிக்கும் குரங்குகள் ஆசைப்பட்டுப் பிளக்கின்ற குடம்
போன்ற பலாப்பழங்களிற் பெருகும் தேனானது, கங்கு அணவி மடை
தத்து தென் கல்வளையில் - வரம்புகளை யடைந்து நீர் மடையை மேலிப்
பாயப்பெற்ற வளவிய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய, அரவம் கங்கணன்
கிரி அன்னாள் அங்கம் பொன் மருவுற - சர்ப்ப கங்கணத்தை யணிந்த விநாய
கப்பெருமானது மலையில் அத்தலைவியின் மேனியில் பொன்னுபரணங்கள்
பொருத்தும் வண்ணம், வங்கம் கணவர் நிதி தேடப்போனது என் - மரக்
கலத்திலேறிக்கொண்டு தலைவர் பொன்னைத் தேடப்போனதென்னை எ—று.

இஃது ஆற்றமை கூறல் என்றபடி.

(அஉ)

மருக்காவி னாறிடக் குங்குல வாலயம் வாசங்கொள்ள
மருக்காவி பூம்பண்ணை நாறிடுங் கல்வளை வரர்கொன்றைத்தா
மருக்காவி யன்னவ னைப்பா டிலர்க்கி வாணரென்க
மருக்காவின் பாலுகுத் தாலென்னப் பாடுவர் மாந்தரையே.

இ—ள்: மருகாவில் நாறிட - மருக்கொழுத்து சோலையிலே பரிமளிக்
கவும், குங்குல ஆலயம் வாசங்கொள்ள - குங்குலிய (த் தூப) ம் திருக்கோயி
லில் கமழவும், மரு காவி பூம்பண்ணை நாறிடும் கல்வளை - வாசனை பொருந்
திய காவிலார்கள் பொலிவான வயல்களில் முளைக்கப்பெற்ற கல்வளைப்பதி
யில் (எழுந்தருளியவரும்), வார் கொன்றைத் தாமருக்கு ஆவி யன்னவன்-
கெடிய கொன்றைப்பூ மாலையத் தரித்த சிவபெருமானுக்கு ஆருயிர் போன்ற
வருமாகிய விநாயக்கடவுள், கவி வாணர் பாடிலர் - புலவர்கள் பாடுகின்
றிலர், கமருக்கு ஆவின் பால் உகுத்தால் என மாந்தரையே பாடுவர்-எனத்தி
லுள்ள பிளப்பிலே பசுவின் பால் ஊற்றினுற்போல் (வீணை) மனுடர்களை
யே புகழ்த்து பாடுகின்றார்கள், என் - இஃதென்ன விபீதம் எ—று.

புலவர்கள் நரஸ்துதி செய்யாது எம்பெருமானையே பாடவேண்டும்
என்பதை “..... பொய்ம்மை யானரைப் பாடாதே டெந்தை புகலூர் பாடு
மின் புலவீரகான்” எனப் பெரியார் பணித்தமையான் உணர்க.

புலவர்கள் கல்வளைப் பெருமானரைப் பாடித் துதிப்பதை விடுத்து
நாஸ்துதி செய்வது பேதமையின் பாற்படுமி என்றபடி. (அரு)

தரைக்குந் ததிக்குங் கனிவா யங்காந்து தயங்கியமந்
தரைக்குந்த வாளி தனுவாங்கு மால்பணி தற்பரன்மைந்
தரைக்குந் தளக்கஞ்சு மான்மகிழ் கல்வனை தங்கியநா
தரைக்குந்தன் முன்னவ னைப்பாட லாற்கொள்வர் சங்கத்தரே.

இ—ள்: தரைக்கும் ததிக்கும் கனிவாய் அங்காந்து - பூமியையும் தயிரையும் உட்கொள்ளும் பொருட்டுக் கொவ்வைக்கனியை நிகர்த்த வாயைத் திறந்தும், தயங்கிய மந்தரைக்கு வாளி உந்த தனு வாங்கும் - தடுமாற்ற மடைந்த கூனியென்பவட்கு (அவன் கூன் நீங்கும்படி மண்ணுங்கட்டியாகிய) பாணத்தைச் செலுத்தச் சண்டுவில் விளைத்தும் உள்ள, மால்பணி தற்பரன்மைந்தரை - மகாவிஷ்ணு வணங்கும் ஆன்ம நாயகராகிய பரமசிவனுடைய திருக்குமாரரும், குந்தனம் கஞ்சமான் மகிழ் கல்வனை தங்கிய நாதரை - கூந்தலையுடைய தாமரையாசனியாகிய இலக்குமி விரும்பி வதியும் கல்வனையிற் கோயில்கொண்ட தலைவரும், குந்தன் முன்னவனை - வேலாயுதக்கடவுளின் தமையனுமாகிய விநாயகக்கடவுளை, சங்கத்தார் பாடலாற் கொள்வர்-புலவர்கள் தாம் பாடும் தோத்திரப்பாக்களாற் பெற்றுக்கொள்வார்கள் எ-று.

திருமால் முன்னொருகாலத்துப் பூமியை எடுத்து விழுங்கி உமிழ்ந்தும், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் இடைச்சியர்தயிரைத் திருடியுண்டு முள்ளாராதலின், “தரைக்கும் ததிக்கும் கனிவாய் அங்காந்து” என்றார். மந்தரைக்கு வாளி உந்தத் தனுவாங்கியது இராமாவதாரத்திலாகும்; கைகேசியின் பணிப்பெண்ணாகிய மந்தரை யென்பவள் கூனுடையவளாக, இராமபிரான் தமது சிறு பிள்ளைப் பருவத்தில் விளையாட்டாக, மண்ணுண்டையைச் சண்டுவில்லில் வைத்துப் பிரயோகிக்க, அது அவன் முதுகிற் பட்டமாதிரித்தே அவளுடைய கூன் நீங்கியது. ஆயினும் உண்டை பட்டு அவட்கு வருத்தம் விளைத்தமையின் அவன் ஸ்ரீ இராமபிரானே வெறுத்துப் பின்னர் பட்டா பிஷேகத்திற்கு இடையூறு விளைத்தான். இதன் விரிவை இராமாயணத்திற் காண்க. கல்வனைப்பெருமானைப் புலவர்கள் தம் பாடலாற் பெறுதலென்றது அப்பெருமானுடைய அருளைப் பெறுதலாகும்.

தமிழ்ப்புலவர்களாயுள்ளார் கல்வனைப்பெருமானைப் பாடி அவர் திருவருளைப் பெற்று ஈடேறுதலாகு மென்பபடி. (அச)

சங்கர னுட்டத் திரண்டஞ்சு நாற்பொறிச் சர்ப்பம்வன
சங்கர னுட்டந் தவிர்த்தோன் றுறில்வடந் தண்டரளஞ்
சங்கர னுட்டரில் சேர்வஞ்சி கல்வனைத் தந்தியங்கு
சங்கர னுட்டன்பி னன்பகண் டாயென் றனதுயிரே.

இ—ள்: அன்பின் அன்ப - அன்பினையுடைய பாங்கனே, கல்வளை தந்தி அங்குசம் கரம் நாட்டு - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய யானையும் அங்குசத்தைத் திருக்கரத்திற் கொண்டவருமாகிய விநாயகக்கடவுளது திரு நாட்டிலே, சங்கரன் நாட்டத்து இரண்டு அஞ்சு நால்பொறிச் சர்ப்பம் - பரமசிவனுடைய கண்கள் இரண்டாகிய சந்திரனும் சூரியனும் பயப்படுகின்ற நான்கு பொறிகளை யுடைய பாம்பின் படமும், வனசம் - தாமரைப் பூவும், கரன் ஆட்டம் தவிர்த்தோன் துயில் வடம் - (இராமாவதாரத்தில்) கரன் என்னும் அரக்கனது வலிமையைக் கெடுத்த திருமால் நித்திரை கொள்ளும் ஆலிலையும், தண் தாளம் - குளிர்ச்சியாகிய முத்தம், சங்கு - சங்கும், அரம் நாட்டு அயில் - அரங் கதுவப்பெற்ற வேற்படையும், சேர் வஞ்சி என்தனது உயிர் - (என்னுமிவைகள்) பொருந்திய ஒரு கொடியே எனது உயிர் எ—று.

பாம்பிற்குக் கண்ணுஞ் செவியும் ஒரேபொறியாதலின் மெய் வாய் மூக்கு என்பவற்றையுஞ் சேர்த்து நாற்பொறி யென்றார். பாம்பின்படம் தாமரைப்பூ ஆலிலை முத்து சங்கு வேல் கொடி என்பன முறையே, கடி தடம் முகம் உதரம் பல் கழுத்து விழி இடை என்னுமிவைகட்கு உவமானமாக வந்தன. இது இவ்விடத்து இவ்வியல்பிற்கென்னல்.

தலைவியே தன் உயிர் எனத் தலைவன் பாங்கனுக்கீது உரைத்தபடி.

தனக்காக்கை யன்றி வழங்காரைப் பாடித் தளர்ப்பசிய
தனக்காக்கை யுண்ணு முடல்வீக் கிடச்சலித் தேன்சிலைவே
டனக்காக்கை போக்கிய நோக்கினன் மைந்ததன் காரினைச்சந்
தனக்காக்கை நீட்டுதென் கல்வளை யன்பர் சகாயத்தனே,

இ—ள்: தனம் காக்கை அன்றி வழங்காரைப் பாடி - திரவியத்தைக் காப்பதேயல்லாமல் சற்பாத்திரத்தில் இடாதவராகிய . உலோபர்களைப் (புகழ்ந்து) பாடி, தளர் பசி அதனம் காக்கை உண்ணும் உடல் வீக்கிடச் சலித்தேன் - தளர்ச்சியைத் தரும் பசிமிகுதிக்கொண்ட காக்கைகள் உண்ணும் என் உடம்பைப் பெருக்கச்செய்வதற்காகச் சஞ்சலமுற்றேன், சிலை வேள் தனக்கு ஆக்கை போக்கிய நோக்கினன் மைந்த - (கருப்பம்) வில்லை யுடைய மன்மதனுக்கு அவன் தேகத்தை எரித்த நெற்றிக்கண்ணைக்கொண்ட பரமசிவனது திருக்குமாரரே, தண் காரினைச்சந்தனக்கா கை நீட்டு தென் கல்வளை யன்பர் சகாயத்தனே - குளிர்ந்த முகிலைச் சந்தனமாச் சோலைகள் தம் வளம்பாடிவ கைகள் நீட்டித் தொடுகின்ற அழகிய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பத்தர்சகாயமூர்த்தியே எ—று.

தனம் காக்கை யென்றதில் காக்கை தொழிற்பெயர்; அதனம் - அழகம்; இது அதனு என்பதன் திரிபாகும்.

மன்மதனையெரித்த கண்ணுதம்பெருமான் நிருக்குமாரோ, பத்தீரகா
யரோ, காக்கை உண்ணக் காத்திருக்கும் இவ்வாக்கையைப் போஷிக்க
வேண்டி ஈயாத புல்லரைப் பாடி இடர்ப்பட்டேன் எனப் பச்சாந்தாப
மடைந்தபடி. (அசு)

காயப் படவு துளங்கிச் சிலேட்டுமக் கால்விசைத்துக்
காயப் படவு முடியுதை யோமலர்க் காவணமா
காயப் படவுயர் கல்வளை நாத கரியுரியே
காயப் படவுமை காதல னீன்ற கரமஞ்சனே.

இ—ன்: சிலேட்டுமக்கால் விசைத்துக் காய - சிலேட்டுமமாகிய காற்று
முனைத்து வருத்த, காயப்படவு துளங்கிப்படவும் முடியுது ஐயோ - தேச
மாகிய தோணியானது நடுங்கி அழிபு நேர்ந்தது ஐயோ, மலர்க்கா ஆகாய
வணம் பட உயர் கல்வளை நாத - பூஞ்சோலை மேகவரணத்தை அடையும்
வண்ணம் உயர்ந்துள்ள கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய தலை
வரே, கரி உரி ஏகாயப்பட உமை காதலன் ஈன்ற கரமஞ்சனே - யானைத்
தோலாகிய போர்வையை யணிந்தவரும் உமாதேவியாருக்கு நாயகருமாகிய
சிவபிரான் பெற்றருளிய துதிக்கையினையுடைய யானைக்கன்றே எ—று.

முடிசிறது முடியுதெனத் திரிந்து நின்றது. ஐயோ, இரக்கக்
குறிப்பை யுணர்த்துஞ் சொல். வண்ணம் வணமென நின்றது. மலர்க்கா
ஆகாயவணம்படுதல் மேகமண்டலத்தை அளாவிநின்றலாவென்க. ஏகாயப்
படம் - உத்தரீயம்; போர்வை. மஞ்ச - மேகம்; இங்கே மேகம்போன்ற
யானையைக் குறித்தது. சிலேட்டுமக்கால் விசைத்தல் சிலேட்டுமம் அதி
கப்படுதல், மரணகாலத்திற் சிலேட்டுமம் அதிகப்படுமென்பதை, “புலனைந்
தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிந்திட்டு ஐமேலுந்தி—அலமந்தபோ
தாக.....” எனவும், “ஐயுந்தொடர்ந்து விழியுஞ்சொருகி அறிவழிந்து,
மெய்யும் பொய்யாகி விடுகின்றபோது.....” எனவும் வரும் பெரியார்
கள் திருவாக்கா னுணர்க.

கரியுரிபோர்த்த கண்ணுதம்பெருமான் மைந்த, கல்வளைப்பெரும, மா
ணவல்லைப்பெரும்போது தமியேனைக் காத்தருள்க என இரந்தபடி. (அசு)

மஞ்சரிக் கண்ணியின் வேணியன் கல்வளை வாசன்மணி
மஞ்சரிக் கண்ணிய சாபத்தை மாற்றும் வரதன்வெற்பின்
மஞ்சரிக் கண்ணிப் புயத்தாய் மனங்கலங் காரியின் றுநீ
மஞ்சரிக் கண்ணி நகைக்குடைந் தாயுன் மனத்துரமே.

இ—ன்: மஞ்ச அரி கண்ணி யின் வேணியன் - வலிய சர்ப்பமாகிய மாலை
விளங்குகின்ற சடாமுடியை யுடையவரும், கல்வளை வாசன் - கல்வளைப்பதி

யில் எழுந்தருளியவரும், மணி மஞ்ச அரிக்கு அண்ணிய சாபத்தை மாற்றும் வரதன் வெற்பில் - அழகிய மேகவர்ணராகிய திருமாலுக்கு (உமா தேவியாரால் நேர்ந்த) சாபத்தை நீக்கியருளிய வரதருமான விநாயகக்கடவுளின் மலையில், கண்ணி மஞ்சரி புயத்தாய் மனம் கலங்காய் - மலரரும்பு களாலாய மலையை யணிந்த புயத்தினைக்கொண்ட தலைவனே (முன்பு எக்காரணத்தானும்) மனங் கலங்கிலே, நீ இன்று மஞ்ச அரிக்கண்ணி நகைக்கு உன் மனத்து உரம் உடைந்தாய் - நீ இச்சமையத்திற் செவ்வரி படர்ந்த விழிகளையுடைய ஒரு பெண்ணின் புன்முறுவலுக்கு உனது மனத்திடம் அழியப்பெற்றாய் எ—று.

இது கற்றறிபாங்கன் கழறல் எனப்படும்.

எவ்வகையான இடர்வந்தவிட்த்தும் ழந்தி மனமுடையாத நீ இப்போழுது தலைவிநோக்கத்தால் மனமுடைந்தமை புதுமையாமெனப் பாங்கன் தலைவனந் தேற்றியபடி. (அஅ)

துரங்கந்தத் தாவளத் தேரா னெனும்படை சூழ்ந்திடுசா
துரங்கத் தாணி படைத்திந்தர லோகமுந் துய்ப்பரிதோ
துரங்கத் தனிவறை மாலைத்துங் கல்வளைத் துய்ப்பிகற்சிக்
துரங்கந்த வேடுணைக் கன்பான மெய்த்திருத் தொண்டருக்கே.

இ—ன்: துரங்கத்தன்னில் உறை மால் ஏத்தும் கல்வளைத் துய்பி - பரிசுத்தமான ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளிய விஷ்ணுமூர்த்தி துதிக்கும் கல்வளைத்தலத்திற் கோயில்கொண்ட யானையும், கல் சிந்து உரம் கந்தவேள் துணைக்கு - கிரௌஞ்சமலைபை (வேற்படைபாற்) சிதைத்த கந்தசுவாமியின் தமையனாகிய பிள்ளையாரிடத்து, அன்பான மெய்த் திருத்தொண்டருக்கு - பத்திபுள்ளவராகிய உண்மையடிப்பவர்களுக்கு, துரங்கம் தந்தாவளம் தேர் ஆள் எனும் சூழ்ந்திடு சாதுரங்கப்படை - குதிரை யானை தேர் காலாள் என்னும் சூழ்ந்துள்ள நால்வகைச்சேனகள், தாணி படைத்து - பூமி ஆகிய இவைகளைப் பெற்று, இந்தரலோகமும் துய்ப்பு அரிதோ - இந்திரலோக போகங்களையும் அனுபவித்தல் அரிதாமோ எ—று.

சதுரங்கசேன இராச்சியம் என்னுமிவைகளை இம்மையிலும் இந்திரலோகபோகத்தை மறுமையிலும் பெறுவரென்க. ஈற்று ஓகாரீம் எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது.

கல்வளைப்பெருமானரைப் பூசித்துப் பேற்றும் மெய்யடியாருக்கு இம்மை மறுமைப் போகங்கள் இலதவிற் கிடைக்குமென்றபடி. (அக)

அருமந்த மாருதத் தேரோற்கு மைத்துன னுனபிரா
னருமந்த மாமுகன் கல்வளையான் வெற்பி னுடவரை

யருமந்தக் கார்துழன் மாலையும் வாடினதையமில்லை
யருமந்த மாணுக் கிருப்புவென் னேறுடை யான்வையமே.

இ—ள்: அரு மந்த மாருதத் தேரோற்து மைத்துனன் ஆன பிரான் -
துண்ணிய இளந்தென்றலாகிய தேரையுடைய மன்மதனுக்கு மைத்துன
ராகவுள்ள பெருமானும், அரும் மந்த மாமுதன் - அருமையாகிய யானை
வதனத்தை யுடையவரும், கல்வளையான் வெற்பில் அருமந்த மாணுக்கு -
கல்வளைப்பதில் எழுந்தருளியவருமாகிய விநாயகக்கடவுளின் மலையிலுள்ள
அருமருந்தன்ன பெண்ணுக்கு, ஆடவர் அயரும் அந்தக் கார் குழல் மாலே
யும் வாடினது - (கண்ட) ஆடவர்கள் சோர்வடையும் அழகினை யுடைய
முகில்போன்ற கூந்தலிலுள்ள மாலையும் வாடியது, இருப்பு - (ஆதலால்)
இப்பெண்ணின் வாசஸ்தானம், வெள் ஏறு உடையான் வையமே-வெண்
ணிமான இடபத்தை வாகனமாகவுடைய பரமசிவன் தேராகக்கொண்ட
இப்பூவுலகமேயாகும், ஐயமில்லை - (இதிற்) சந்தேகமில்லை என்று.

மத்தமா மந்தமா என மெலிந்துகின்றது. வையமே இருப்பு எனக்
கூட்டி முடிக்க. வையம் என்பது பூமியையும் தேரையும் குறிக்கும் ஒரு
சொல். பூமிபைத் தேராகப் பரமசிவன் கொண்டது திரிபுரதகனகாலத்தி
லாகும். மாலையும் என்ற உம்மையால், கண்ணிமைத்தல் முதலியனவுமுண்
டென்பது பெறப்பட்டது.

மாலே வாடியிருத்தல் முதலிய தன்மையால் இவள் மாணுடப்பெண்
னெனத் துணியப்பட்டாளென்றபடி. (க0)

வைப்பர சத்தி யுரியா னிடத்தின் மகிழ்தருபார்
வைப்பர சத்தி திருமுலைப் பாலுண்ட வாயன்மத
வைப்பர சத்தி செறித்திடுங் கல்வளை வானவர்கோ
வைப்பர சத்தினம் பெற்றோர் ருர்துயர் மானிலத்தே.

இ—ள்: வை பரசு அத்தி உரியான் இடத்தில் மகிழ்தரு பார்வைப் பர
சத்தி- கூரிய கோடரிப்படையையும் யானைத்தோலையும் (முறையே ஆயுதமாக
வும்போர்வையாகவும்)தரித்தருளிய சிவபிரானது இடப்பாகத்திலுள்ள கிருபா
கடாட்சத்தோடு கூடிய உமையம்மையாரது, திருமுலைப்பால் உண்ட வாயன்-
திருமுலைப்பாலை யருந்திய வாயினை யுடையவரும், மத வைப்பு அரசு அத்தி
செறித்திடும் கல்வளை வானவர் கோவை - மிகுதியாகத் தன்னிடத்தில் அரசு
மரமும் அத்திமரமும் பொருத்தப்பெற்ற கல்வளைத்தலத்திற் கோயில்கொண்ட
தேவதேவராகிய விநாயகப்பெருமானே, தினம் பரசப்பெற்றார் - நான்தோ
றும் துதிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவர்கள், மாநிலத்தே துயர் அற்றார் -
பெரிய பூமியின்கண்ணே (இம்மையிலே) தம் துயரனைத்தும் ஒழியப்
பெற்றவராவர் என்று.

கல்வளைப் பெருமானைத் தினழும் வணங்கித் துதிப்போர் எவ்வகையான கிலேசமும் ஒழியப் பெறுவரென்றபடி. (௧௧)

மாவா ரணமெனக் கொண்டோன் விழிப்பட்டு மாய்ந்தவெங்கா
மாவா ரணங்க ளொருநாலு மேத்தி வணங்குமந்த
மாவா ரணங்கல் வளையான்றந் தான்கொன்றை மாலையெங்கண்
மாவா ரணங்கினை யென்செய்கு வாய்மலர் வாளிகொண்டே.

இ—ள்: மா வாரணம் எனக் கொண்டோன் விழிப்பட்டு மாய்ந்த வெம்
காமா - யானைத் தோலை மேற்போர்வையாகத் தரித்த சிவபெருமானுடைய
கட்பார்வை பட்டு மாண்ட கொடிய மாரணே, ஆரணங்கள் ஒருநாலும் எத்தி
வணங்கும் - வேதங்கள் நான்கும் துதித்து வணங்குகின்ற, அந்த மா வா
ரணக் கல்வளையான் - பெரிய யானையாகிய அக்கல்வளையிற் பிள்ளையார்,
கொன்றை மலை தந்தான் - கொன்றை மலையைத் தந்துள்ளார், எங்கள்
மா ஆரணங்கினை மலர் வாளி கொண்டு என் செய்துவாய் - இலக்குமியை
நிகர்த்த எங்கள் தலைவியைப் பூங்களைகளாக்கொண்டு நீ என்ன செய்து
வாய் என்று.

மா வாரணம் எனக்கொண்டோன் விழி என்பதில் மா, விழி, ஆகு பெயர்
கள். மா ஆரணங்கு - இலக்குமியாகிய பெண். என் செய்துவாய் என்ற வினா
உன்னால் எதுஞ் செய்ய முடியாதென்ற எதிர்மறைப்பொருளில் வந்தது.
இது புறப்பொருளில் கடவுண்மாட்டு மாணுடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்
தைச் சார்ந்ததோர் கிளவி.

தலைவிக்கு விநாயகப்பெருமான் கொன்றை மலை யொன்றை யுதவி
யதனால் அத்தலைவியை அம்மதன் வருத்தல் முடியாதென மதனுக்குத்
தெருட்டியபடி. (௧௨)

வான முருக்கிதழ் வல்லவை சேர்கல் வளையிற்பிர
வான முருக்கித வேணியன் வெற்பின் மதித்தசகர
வான முருக்கு முலையாய் மலர்க்கரங் கொண்டுகர
வான முருக்கயி னேர்வாரி பொத்துதன் மற்றரிதே.

இ—ள்: வான முருக்கு இதழ் வல்லவை சேர் - ஒளியை யுடைய
முருக்கம்பூவை யொத்த அதாங்களையுள்ள வல்லவை பொருந்தப்பெற்ற,
கல்வளையில் பிரவாளம் உருக்கு இதவேணியன் வெற்பில் - கல்வளைப் பதியிற்
கோயில்கொண்ட பவளத்தை உருக்கினாற் போன்ற செய்ய சடையினை
யுடைய விநாயகக்கடவுளின் மலையில், மதித்த சக்கரவாளம் முருக்கும் முலை
யாய் - (புலவர் ஒப்பாக) மதித்த சக்கரவாளப் பறவையை வென்ற தனங்களை
யுடைய தலைவியே, காவாளம் உருக்கு அயில் நேர் வாரி மலர்க்கரம் கொண்டு-

வாட்படைமையும் உருக்கினுவியன்ற வேற்படைமையும் ஒத்த கண்ணைப் பூப் போன்ற கையினால், பொத்துதல் அரிது - பொத்துதல் அரிதாகும் எ—று.

வாரி - நீரையுடையது; இங்கே கண்; கரவாளம் - வான்; மற்று அசைநிலை. இஃது இடையூறு கிளத்தலாகும்.

தலைவியே உன் விழி கைக்கடங்காவென்றபடி. (கூரு)

மற்கடந் தாவருங் காமேவு கல்வளை வாசன்வெங்கா
மற்கடந் தார்புகழைங்கரன் வெற்றில்வன் பார்த்தனுடன்
மற்கடந் தான்கட் டழல்குளிர் தீச்சுர வாரியென்னு
மற்கடந் தாங்கிய கொங்கையெவ் வாறு மருவினளே.

இ—ன்: மற்கடம் தாவரும் காமேவு கல்வளை வாசன் - குரங்குகள் தாவிப் பாய்கின்ற சோலைகள் பொருந்திய கல்வளைப் பதியைக் கோயிலாகக் கொண்டவரும், வெம் காமற் கடந்தார் புதழ் ஐங்கரன் வெற்றில் - கொடிய மன்மதனை வென்ற முனிவர்கள் போற்றும் ஐங்கரக் கடவுளுடைய மலையில், வல் பார்த்தனுடன் மற்கன் தந்தான் கண் தழல் குளிர் தீச்சுர வாரி என்னுமல் - வலிய அருச்சுனனோடு மலயுத்தங்களைச் செய்த கைலாச பதியின் நெற்றிக்கண்ணிலுள்ள அக்கினிதானுங் குளிருகின்ற நெருப்பைக் கொண்ட பாலைவன மார்க்கமென்றுஞ் சிந்தியாமல், கடந் தாங்கு கொங்கை எவ்வாறு மருவினன் - குடத்தினியல்பை யொத்த தனங்கலையுடைய எமது மகள் எவ்வாறு சென்றாள் எ—று.

காமற் கடந்தார் - பெண்ணுசையைக் கடந்த முனிவர்கள்; பார்த்தனுடன் மற்கன் தந்த வரலாற்றைப் பாரதம்—அருச்சுனன் றவநிலைச் சருக் கத்திற் காண்க. கண் தழல் குளிர் தீ - நெற்றிக் கண்ணிற் பொருந்திய நெருப்புங் குளிரென்று சொல்லத்தக்க வெம்மையுடைய தீ. கடம் ஆகு பெயர். இது தன்மகள் மென்மைத் தன்மைக் கிரங்குதலாகும்.

கொடிய பாலைவனத்தைக் கடந்து மகள் எவ்வாறு சென்றாளெனத் தாயிரங்கியபடி. (கூசு)

மரக்கணி யார்தம் மலரே டவிழ்த்து வயினிடத்த
மரக்கணி யாரெனச் சோதிடஞ் சொல்லினர் வானரிச்ச
மரக்கணி யாதுசெய் வரணம் விதிவசம் வல்லவைவா
மரக்கணி யார்மைந்தர் கல்வளை வாசர் மலையகத்தே.

இ—ன்: வல்லவை வாமர் - வல்லபையை இடப்பாகத்திற் கொண்ட வரும், அக்கு அணியார் மைந்தர் - என்பு மாஸ்யாகிய அணியினை யுடைய

பரமசிவனது திருக்குமாரரும். கல்வளை வாசர் மலை யகத்து - கல்வளைத் தலத்து எழுந்தருளியவருமாகிய விநாயகக் கடவுளின் மலையில், மரக் கணியார் - மரமாகிய கணியார், தம் மலர் ஏடு அவிழ்த்து - தமது மலரேட்டை அவிழ்த்து, வயிணிடத்து அமர் அக்கணியார் என - இத் தலத்தின்கண்ணே வசிக்கும் அக்கணிச் சாதியார்போல, சோதிடஞ் சொல்லினர் - (தினை விளைந்ததென்று) சோதிடங் கூறினர், வாள் அரி சமரம் கணி யாது செய்வாள் - (முன்னொருபோதும் தலைவரைப் பிரியாத) வாள் போலும் இரேகைகள் பொருந்திய போர்புரியும் விழிகளையுடைய தலைவி இனி என்ன செய்யப்போகின்றாள், எம் விதி வசமே - இப்படி கேர்ந்தமை எம் விதி வசமாகும் என்று.

மரக்கணி - வேங்கை மரம். மலரேடு - பூவிதழ். மூன்றாமடிற் கண்ணி கணி யெனத் தொக்கது. இஃது சிறைப் புறமாகச் செறிப்பறிவுறுத்தலாகும்.

வேங்கை பூத்தமையே தினை முற்றியமைத்து அறிகுநிலை, தினைப் புனத்தைத் தலைவி காத்தல் அநன்மேல் இல்லையாக, அவள் சிவபூமிந் தோறியவேண்டி நேரித்தமையின் தலைவனைப் பிரிந்தறியாத் தலைவி இனிப் பிரிவாற்றது வருந்துவளே யெனப் பாங்கி அவள்பொருட்டு இரங்கியபடி.

கத்தாறு காலிசை யார்க்குங் குழந்தரும் பேயுயர்மர்
கத்தாறு காலக் கருமாரி வந்தது கன்னியம்பூ
கத்தாறு காலங் கணியன்ளி யாரங் கரைசுந்திலே
கத்தாறு கால்வருங் கல்வளை வாழைங் கரன்வெற்பிலே.

இ-ள்: கத்து ஆறுகால் இசை ஆர்க்கும் குழந்தரும்பே - ஒலி செய்யும் வண்டுகள் கீதம்பாடும் கூந்தலையும் கருப்பிரசம் போன்ற இனிய சொல்லையு முடையவளே, கன்னியம் பூகத்தாறுகாலும் கனி அள்ளி - இளமையாகிய கமுகின் குலைகள் உதிர்த்த பழப்பாக்குக்களை அள்ளிக்கொண்டு, ஆரம் கரை சிந்தி - முத்துக்களைக் கரையிலொதுக்கி, வேகத்து ஆறுகால் வரும் - வேகமாக நதி வாய்க்காலின் வழியே வருகின்றது, கல்வளைவாழ் ஐங்கரன் வெற்பிலே - (ஆகலால்) கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய ஐங்கரக்கடவுளுடைய மலையிலே, உயர்மாகத்து ஆறு - உயர்ந்த ஆகாயமார்க்கமாக, காலக்கருமாரி வந்தது - கார்காலத்துக் கருமேகம் வந்தது (போலும்) என்று.

ஆறுகால் - அறுபதம், வண்டு. இஃது தலைவி அறியான்போன்று குறியாள் கூறலென்க.

நதிராவாகித்துப் பாய்தலின் கார்காலத்துக் கருமுகில் மேலே வந்தது போலும் என்றபடி. (கக)

கரனா கராமுனி மாதாந மேந்திய கல்வளையான்
கரனா கராவற நேமிப் படைக்கல மேனிவரு
கரனாக ராசன் பணிபெரு மான்புகழ் கற்றிடச்சி
கரனாக ராதிப னுயிர நாப்பெற்ற காரணமே.

இ--ன்: கரன் நாகு அரா முனி மாதாநம் ஏந்திய கல்வளையான் -
திருக்கரங்களில் சங்கையும் சர்ப்பத்தையும் வில்லையும் மாதாநம்பழத்தையும்
தரித்த கல்வளைப்பெருமானும், கரன் கராநா அற நேமிப் படைக்கலம் ஏவி
வரு கரன் - கரன் என்னும் அரக்கனும் முதலையும் நடுவற்ச் சக்கரப்படை
யைத் தூண்டிய சையினையுடைய திருமால், நாகராசன் பணி பெருமான் -
விண்ணுலக அரசனாகிய இந்திரன் (ஆகிய இவர்கள்) வணங்கும் பெருமா
னாகிய விக்கினேசவரமூர்த்தியின், புகழ் கற்றிட - திருப்புகழைப் படிப்ப
தற்கே, சிகர நாகர் ஆதிபன் ஆயிரம் நாப் பெற்ற காரணம் - உயர்ச்சி
யாகிய சர்ப்பங்களுக்குத் தலைவனாகிய ஆதிசேடன் ஆயிரம் நாக்களைக்
கொண்ட காரணமாகும் எ—று.

முனி - வில்லு. நா - நடு; கரன் இராவணனுக்குத் தம்பிமுறை பூண்ட
அரக்கன்; திருமால் இராமாவதாரத்தில் இவனை வதைத்தனர். கரா -
இங்கே கயேந்திர ஆழ்வான் என்னும் யானையைப் பிடித்த முதலை.

ஆதிசேடன் ஆயிரம் நாக்களைப் பெற்றிருந்தல் கல்வளைப்பெருமான்
தீநுப்புகழைப் பாடுதலுட்போலும் என்பபடி. (கூஉ)

காரப் பிணைவிழி வல்லவை பாலமர் கல்வளையான்
காரப் பிணையென வெங்குசின் றேன்வெற்பிற் காமரந்த
காரப் பிணையற் சுருள்வஞ்சி போற்கன்னி யீர்பொறியா
காரப் பிணையொன்று வந்ததுண் டோசொல்லுங் கண்டதுண்டே.

இ--ன்: கார் அப்பு இணை விழி வல்லவைபால் அமர் கல்வளையான் -
கரிய அம்பினையொத்த இருகண்களையுடைய வல்லபையென்னுந் தேவி
இடப்பாகத்தில் விருப்பத்தோடு இருக்கப்பெற்ற கல்வளைப் பெருமானும்,
கார் அப்பு இணை என எங்கும் நின்றோன் வெற்பில் - முகிலில் நீர்போல எங்
கும் வியாபித்திருக்கின்றவருமாகிய விநாயக்கடவுளின்மலையிலே, காமர் அந்த
காரப் பிணையற் சுருள் வஞ்சிபோற் கன்னியீர் - அழகிய இருளை நிகர்த்த
மாலையை யணிந்த கூந்தலையுடைய வஞ்சிக்கொம்புபோன்ற கன்னியீர், பொறி
ஆகாரப்பிணை ஒன்று வந்ததுண்டோ - புள்ளிவடிவியையுடைய மான் ஒன்று
(இந்த மார்க்க மாக) வந்ததோ, கண்டதுண்டே - நீவிர் பார்த்ததுண்டோ,
சொல்லும் - சொல்லுவீர் எ—று. இது கெடுதி வினாது.

கல்வளைப்பெருமான் வெற்பிற் கன்னியிர், ஒருபுள்ளிமான் இத்தமார்க்க
மாக வந்தமையை நீவிர் கண்டதுண்டோ என வினுவியபடி. (௧௮)

கண்டால முண்ட பெருமா னுதவிய கான்முளைபுன்
கண்டால மான்தர்க் ககற்றுகு வாகனன் கல்வளைபின்
கண்டால நேருங் கரத்தானைக் காணத் தொழப்புகழ்ச்
கண்டாலங் கைத்தலம் பெற்றேனற் றேனென் கனதுயரே.

இ—ள்: கண்டு ஆலம் உண்டபெருமான் உதவிய கால்முளை - (தேவர்
கட்குத் துன்பஞ்செய்யவந்தமையைக்) கண்டு ஆலாகலம் என்னும் அந்நஞ்சை
உண்டருளிய பரமசிவன் பெற்ற பிள்ளையாரும், தாலமாந்தாக்குப் புன்கண்
அகற்று ஆகுவாகனன் - இப்பூமியில் (தம்மை வழிபடும்) மனிதருக்கு நேரும்
விக்கினங்களை நீக்கியருளும் பெருச்சாளிவாகனக் கடவளும், கல்வளையின்
கண் தாலம் நேரும் கரத்தானை - கல்வளைத் தலத்திற் கோயில்கொண்ட பனை
யைப்போன்ற தும்பிக்கையினையுடையவருமாகிய கணேசமூர்த்தியை, காணக்
கண் - தரிசிக்கச் கண்களையும், தொழக்கைத்தலம் - கும்பிடக் கைகளையும்,
புகழத்தாலம் - (வாயார) வாழ்த்த நாவிலையும், பெற்'ற்றன் - பெற்றுக்கொண்
டேன்; என் கனதுயர் அற்றேன் - அதனால் என்னுடைய மிக்கதுன்பம் ஒழிந்
தேன் எ—று. கான்முளை, இருடையரோட்டு. தலம், தாலமென நீண்டது.

கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்ட கணேசமூர்த்தியைத் தரிசிக்கக்
கண்களையும் தும்பிடக் கரங்களையும் வாழ்த்த நாவையும் பெற்றுள்ளேனாத
லின் என்னுயர் நீங்க எக்துறையும்ன்றி வாழலானெனென்றபடி. (௧௯)

கனகந் தரநிற மால்சாபந் தீர்த்திடுங் காரணவென் [கோ
கனகந் தரநெஞ்சிற் றேன்றுபுன் மாலையைக் கொள்வைசெங்
கனகந் தருமலர் கோவைசெய் நாரூங் கவினுமன்றோ
கனகந் தரந் மணிமாடக் கல்வளைக் கற்பகமே.

இ—ள்: கன கந்தா நிறமால் சாபந் தீர்த்திடும் காரண - மேகம்போலும்
கரிய நிறத்தையுடைய நாராயணமூர்த்திக்கு நேர்ந்த சாபத்தை நீக்கியருளிய
சர்வகாரணரே, கனகம் தரநம் அணி மாடக் கல்வளைக் கற்பகமே - பொன்
னும் முத்தும் அலங்காரத்தைச் செய்கின்ற மாளிகைகளைக் கொண்ட கல்வ
ளைத் தலத்திற் கோயில்கொண்டருளிய கற்பகப் பிள்ளையாரே, என் கல் நகம்
தர நெஞ்சில்தோன்றும் புல்மலை கைக்கொள்வை - என்னுடைய கற்பாறை
போன்ற (கடினமான) உள்ளத்திலிருந்து கிளர்ந்த புல்லிய இந்த (அந்தாதி
யாகிய) பாமாலையை ஏற்றருளல்வேண்டும், செம்கோகனகந்தரும் மலர்

கோவை செய் நாரும் கவினும் அன்றோ - செவ்விய தாமரையிற் பூக்கும் மலரைத் தொடுக்கின்ற நாரும் அழகை யடையுமல்லவா எ—று.

திருமாலுக்குத் தேவியால் நேர்ந்த நீக்கமுடியாத சாபத்தை நீக்கியருளிய தேவரீருக்குத் தமிழேனுடைய துன்பங்களை நீக்குதல் ஒருபொருளல்ல வென்பதைக் குறிப்பாலுணர்த்துவார். “கன கந்தர நிறமால் சாபந்தீர்த்திடுங்காரண” என்றார். கல்நகந்தர நெஞ்சில் - இரக்கம் முதலாம் நல்லியல்புகளில்லாத உள்ளத்தில். “நெஞ்சக அடுக்கலில்” என்றார் கச்சியப்பசிவாசாரிய சுவாமிகளும்; பூவோடுகூடிய நார் கவினுறுதல் போல, தேவரீருடைய திருவருட் பிரவாகத்தைத் தொடர்ப்படுத்திப் பாடுதற்கு ஏதுவாயிருத்தலின் என்பாடலும் புன்மை நீங்கி நன்மையுறுமென்பது கருத்து. இச்செய்யுள் தாம் பாடிய இவ்வந்தாதியை அக்கல்வளைப்பெருமானுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தவாறாகும்.

கல்வளைப்பெருமானே, தமிழேன் தேவரீர்மீது பாடிய இவ்வந்தாதியைத் தேவரீர் திருச்சேவி மடுத்தருளித் தமிழேனுக்குக் கிருபானோக்கத் செய்யத் தல்வேண்டுமென தூலாசிரியர் அப்பெருமானே இரந்தபடி. (க00)

கல்வளையந்தாதி மூலமும் உரையும் .

முற்றுப்பெற்றன.

—

கல்வளை யந்தாதியின்
செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி.

அ	க	ப
அகம்பத்தர் 42	கனகந்தரநிற 69	பங்கையமாலே 38
அஞ்சத்திரத் 5	கனஞ்சஞ்சரித் 44	பரசங்க 15
அடைக்கலங் 33	கா 62	பரமானந்தக் 38
அப்பாசக 42	காயப்படவு 62	பவநம்புயர் 37
அம்பலங் 28	காரப்பிணை 68	பாலேவனத் 21
அரக்கரவிர்த்தற 58	காரணவாத 30	புயங்கந்தரித்த 54
அரவம்புலிங்க 28	கானகத்தா 56	ம
அரியாகவ 55	கும்பனகத்திய 53	மகரந்தவன 25
அருக்கரை 41	சங்கராடட்டத் 60	மஞ்சரிக்கண்ணி 62
அருந்துதி 33	சந்தனமின்னு 6	மத்தன்பராபரை 36
அருமந்த 63	சம்பந்தமாலிணை 20	மருக்காவி 59
அருளத்த 5	சரந்தண்டரு 19	மலைவல்லியம் 23
அவலம்புரி 16	சாலிக்குவாலி 51	மற்கடந் 66
இ	சித்தம்பர 52	மரக்கணியார் 66
இரும்புண்டா 48	சிந்தாமணி 14	மாலையனங் 48
இலங்கை 27	த	மாவாரண 65
ஒன்றியருசுடர் 2	தகரங்கமழ் 27	மானவலக்கண் 47
க	தங்கமலையதி 49	மை
கஞ்சக்கரந் 8	தந்தனந் 19	மைக்கண்ட 9
கடம்பிடிக்குங் 44	தம்பஞ்சுரதஞ் 53	வ
கட்கஞ்ச 57	தரங்கவளக்க 15	வங்கங்கணவர் 59
கணத்தலைவன் 13	தரப்பணியாரம் 26	வண்டமருங் 40
கண்டலம் 3	தருமந்தக் 50	வந்தனையன்பர் 46
கண்டாலமுண்ட 69	தரைக்குந்ததி 60	வரச்சந்திர 46
கடிகைக்கடவுள் 45	தவராகமா 35	வரம்பல 24
கத்தாறுக 67	தனக்காக்கை 61	வருந்தும்பிறவி 39
கப்பணத்தந்த 55	தனந்தனந் 6	வரையாரம் 8
கமண்டலம் 29	தனையாயுதவிய 18	வனத்தானையன் 34
கரவடம் 3	தா	வன்னிகனங்க 49
கரனுகராமுனி 68	தாமதிக்காந்த 7	வா
கரியானனத்தன் 13	தார்கொண்ட 1	வாசவனந்தர 41
கரும்பிணை 43	தானவரங்கம் 52	வாரிக்கடுக்கை 40
கருவரம்பா 31	தி	வானமுருக்கிதழ் 65
கலகத்தமரத் 56	திக்குடையா 17	வானஞ்சலஞ் 24
கல்லாலமுரற் 10	தூங்கந் 63	வே
கல்வளையாத 4	தை	வேதாரணிய 17
கவானரம் 12	தைக்கும்பகழி 21	வை
கவிநாயகன் 3		வைப்பரசத்தி 64
கற்பகநாடர் 3		வையத்திருக்கை 31

